

RELIGIE

J.F. RUTHERFORD

© 1940

Cuprins

CAPITOLUL I	1
RELIGIE	1
ORIGINEA DEMONILOR	2
CONDAMNARE LA MOARTE	2
ZILELE LUI NOE	3
DEMONII ȘI BABILONUL	3
BABILONUL	4
„CREȘTINĂTATEA” ESTE „BABILONUL”	5
EXISTENȚA DEMONILOR	6
ACTIVITĂȚI ALE CELOR RĂI	7
ISRAELUL COTROPIT	8
DEMONISMUL INTERZIS	9
CAPITOLUL II	13
O CAPCANĂ	13
INTERZICEREA SLUJIRII DEMONILOR	15
DEMONISMUL RELIGIEI CATOLICE	16
PUTEREA ASIMILATOARE	16
POLITICĂ, MAGIE ȘI DEMONISM	18
PRINȘI ÎN CURSĂ	20
DEMONISMUL DOMNIEI GLOATELOR	22
CARE VA FI SFÂRȘITUL?	24
CAPITOLUL III	24
AVERTISMENT	24
POTIRE	26
CHEȘTIUNEA ÎN DISCUȚIE	28
MĂRTURII COROBORATE	28
DOVEZI SUPLIMENTARE	29
URMEAZĂ ARMAGHEDONUL	31
ALTE DOVEZI ALE PUTERII DEMONILOR	31
TORTURA	32
APĂRARE	33
CAPITOLUL IV	34
OSÂNDIȚI	34
PROOROCIRE	36
OȘTIRI	36
CAPITOLUL V	42
FOAMETE ÎN „CREȘTINĂTATE”	42
URLETE	47
CAPITOLUL VI	52
ALARMĂ	52
ÎNTUNERIC	54
DESCRIERE	58
CAPITOLUL VII	61
SLUJITORI UNIȚI	61
AVERTIZÂND POPORUL SĂU	65
CHEMARE LA ACȚIUNE	67

CAPITOLUL VIII.....	70
ÎNCURAJAREA CELOR CREDINCIOȘI.....	70
ASIGURARE.....	73
CAPITOLUL IX.....	77
PUTERE NEVĂZUTĂ.....	77
TOATE FĂPTURILE.....	80
CONSECINȚĂ.....	81
CONTRAST.....	81
PUTERNIC.....	82
MINUNI.....	83
CINE POATE SCĂPA.....	85
CAPITOLUL X.....	88
RECOMPENSĂ.....	88
ÎMPOTRIVIRE.....	92
APĂRARE.....	93
MUSTERARE.....	95
TIRUL ȘI SIDONUL.....	98
CAPITOLUL XI.....	99
„PREGĂTIȚI RĂZBOIUL”.....	99
VESTIRE.....	102
ADUNARE.....	105
LOCUL BĂTĂLIEI.....	106
TEASCUL DE STRUGURI.....	107
CAPITOLUL XII.....	108
SFÂRȘITUL RELIGIEI.....	108
ORDINE DE BĂTAIE.....	109
ÎNTUNERIC.....	110
BĂTĂLIA.....	111
MĂCELUL.....	111
NIMICIȚI.....	112
SUPRAVIEȚUITORI.....	114
ADĂPOST.....	115
BINECUVÂNTĂRI.....	116
BINECUVÂNTĂRI CRESCÂNDE.....	117

RELIGIE

CAPITOLUL I

Distinși și onorați bărbați, reprezentanți ai națiunilor Pământului s-au așezat la masa rotundă a conferinței. Se aflau acolo oameni de rang înalt reprezentând marile religii, instituțiile politice și comerciale de pe Pământ. Așezat într-un colț întunecat al încăperii, ședea un străin; nimeni nu părea să știe cum ajunsese acolo de vreme ce nici o invitație nu-i fusese făcută. Președintele conferinței zise: „Domnilor, o întrebare importantă care se impune este următoarea: Cum pot națiunile noastre să continue să existe? Cum am putea pune capăt războiului și să trăim în pace și siguranță? Națiunile sunt sfâșiate de conflicte. Există o mare teamă și dezorientare atât printre conducători cât și printre oamenii de rând. Observ că unii oameni de stat pledează pentru mai multă religie ca mijloc de protecție. Acestei păreri i se alătură și oameni de frunte din comerț. Avem aici alături de noi reprezentanți de rang ale marilor instituții religioase de pe Pământ. Ne aflăm aici pentru a lua în considerare pacea și siguranța noastră. De aceea, vă propun domnilor să discutăm sub toate aspectele următoarea întrebare: Avem nevoie de mai multă religie pentru a călăuzi omenirea tulburată spre un liman al păcii și siguranței?” Străinul: „Domnule Președinte, permiteți-mi sugestia ca înainte de începerea discutării acestei importante probleme, să permiteți secretarului d-voastră să dea citire în fața acestei distinse adunări, unei expuneri de fapte referitoare la originea religiei, la utilizările la care a fost supusă și la care au fost efectele ei. Am o astfel de expunere, pe care cer permisiunea să v-o înmânez.” S-a dat dispoziția iar secretarul citi:

RELIGIE

Este religia mijlocul asigurării păcii și siguranței internaționale? Înainte de a putea ajunge la o concluzie adecvată ar trebui să luăm în considerare originea religiei și influența ei asupra omenirii de-a lungul secolelor care au trecut. Religia și-a avut originea în Eden, cu multe secole în urmă. De atunci a fost practică de oamenii tuturor națiunilor. Ceea ce se numește „religia creștină” este astăzi cea mai prominentă printre națiuni. Se consideră că așa – numita „religia creștină” se sprijină pe învățăturile lui Isus Christos. De aceea cuvintele lui ar trebui primite de națiuni ca având o autoritate absolută.

Iehova, Dumnezeu Atotputernic, l-a trimis pe Isus pe pământ pentru a propovădui adevărul, fapt confirmat de cuvintele sale, adică: „Eu pentru aceasta M-am născut și am venit pe lume, ca să mărturisesc despre adevăr.” (Ioan 18: 37). Mai mult decât atât, Isus a spus că va veni o vreme când „neamurile vor fi tulburate de dezorientare;...oamenii își vor da sufletul de groază, în așteptarea lucrurilor cari se vor întâmpla pe pământ; căci puterile cerurilor vor fi clătinate.” (Luca 21:25,26) Faptele dovedesc că această profeție a lui Isus se îndeplinește acum.

Necunoașterea pericolului iminent e cauza care îi împiedică pe oameni să găsească un mijloc de scăpare spre limanul siguranței. Toate națiunile și toate popoarele se află acum în cel mai grav pericol provenind de la o putere nevăzută; există doar un singur mijloc posibil de scăpare. Mărturisirea adevărului, care dezvăluie identitatea acestei puteri nevăzute și cauza nenorocirilor prezente în care se află națiunile, îi dă în vileag pe autorii nelegiuirilor și influența lor asupra neamurilor și popoarelor pământului. Niciodată în istoria omului n-a fost mai necesar ca acum pentru ființa omenească să cunoască adevărul, este o vreme a pierzaniei, este „timpul de pe urmă” . –2Timotei 3:1; 1 Ioan 2:18.

Ucenicii lui Christos i-au pus această importantă întrebare referitoare la condițiile ce vor exista în timpul celei de-a doua veniri ale sale cât și ce privește instalarea mării Teocrații. Răspunsul lui Isus la întrebarea care i-a fost pusă, este adevărul – care adevăr i-a fost dat cu tărie deplină de Iehova Dumnezeu. Printre lucrurile pronunțate de Isus ca răspuns la întrebarea

ucenicilor se află și : „Și așa precum a fost în vremea zilelor lui Noe , așa va fi și în zilele Fiului omului” – Luca 17:26.

În zilele lui Noe cel mai tare ieșea în evidență influența și puterea demonilor asupra popoarelor pământului. Cuvintele lui Isus dovedesc că exact o asemenea condiție va exista pe pământ și în vremea celei de-a doua veniri ale sale, și ea va domni pe pământ până va sosi vremea ca Domnul să-i nimicească pe ticăloși. După cum arată Scripturile cât și faptele reale, Isus Christos a fost întronat ca rege în anul 1914, a venit în templul lui Dumnezeu în 1918 și acolo a început adunarea și judecarea celor consacrați. De atunci încoace nenorocirile abătute asupra oamenilor au crescut continuu, iar azi popoarele pământului se află în cea mai de plâns situație pe care a cunoscut-o vreodată pe pământ. (Apocalipsa 12:12). Sunt aduse mărturii ale Scripturilor care dovedesc de ce există asemenea condiții groaznice pe pământ și sunt de asemenea scoase în evidență hotărârile pe care Iehova Dumnezeuul le-a luat pentru ocrotirea și salvarea oamenilor de asemenea grozăvii, care ocrotire poate fi acordată doar acelor care caută umilința și dreptatea.

ORIGINEA DEMONILOR

Se cuvine ca fiecare persoană de pe pământ să lase deoparte prejudecățile și ideile preconceptuate și să caute cu seriozitate adevărul așa cum se află scris în Cuvântul lui Dumnezeu. Străduindu-se astfel, va afla că demonul principal este Satan, „bătrânul șarpe”, diavolul. Pe vremea când era una din creaturile de încredere în organizația lui Iehova Dumnezeu, numele lui era Lucifer, însemnând „cel luminos strălucitor”, cel cu autoritate. El s-a răzvrătit împotriva lui Dumnezeu, și în timpul acestei răzvrătiri a devenit cel rău, cunoscut în Scripturi ca „prinț al diavolilor”, adică cel ce domnește peste diavoli sau demoni (Matei 12: 24). Iehova i-a schimbat numele în Balaur, Satan, Șarpe și Diavol. O parte din îngeri s-au alăturat lui Satan în răzvrătirea lui împotriva lui Dumnezeu, devenind și ei demoni, răi sau diavoli fiind numiți în Scripturi „giganți”, „Nephilim”. (Geneza 6:4; Versiunea revizuită). Numele de „nephilim” înseamnă bătăuși sau tirani, care cu bună știință sunt răi și dispuși să facă rele sfidând legea lui Dumnezeu. Exemplarele din 1 și 15 septembrie 1934 ale revistei „Turnul de veghere” prezintă dovezi amănunțite din Scripturi referitoare la acești demoni cât și faptele lor în zilele lui Noe.

CONDAMNARE LA MOARTE

Condamnarea la moarte a fost pronunțată împotriva lui Satan în timpul răzvrătirii sale și această sentință la moarte apare la Ezechiel 28:18,19. De asemenea și acei îngeri care s-au alăturat Diavolului în răzvrătirea împotriva lui Dumnezeu au fost și ei condamnați la moarte. Totuși executarea unei astfel de sentințe sau condamnări la moarte, a fost amânată de Dumnezeu până în momentul când va crede El de cuviință să fie executați toți de același fel, un moment când „toți cei răi vor fi distruși” (Psalmii 145 :20; 37:20). Satan l-a provocat pe Dumnezeu să pună pe pământ oameni care să-și păstreze onestitatea față de El, în același timp el, Satan, declarând să-i determine pe toți oamenii să-l blesteme pe Dumnezeu în față. Această laudă se baza pe teoria cum că el avea influență și putere asupra creației de a o întoarce împotriva Creatorului. Pentru a-i da lui Satan și cohortelor lui deplină ocazie de a-și pune în aplicare acea nelegiuită provocare, Dumnezeu a amânat executarea sentinței la moarte împotriva lor până când El va crede de cuviință că a sosit vremea să-i distrugă pe toți acești ticăloși. Eșecul lui Satan de a-și îndeplini laudăroasa lui provocare, va dovedi întregii creații supremația lui Iehova, fântâna vieții, Dătătorul tuturor darurilor bune și desăvârșite.

Ca dovadă a scopului său în amânarea sentinței la moarte împotriva lui Satan, Iehova i-a spus acestuia, precum este arătat și în Scripturi „ de aceea te-am lăsat să rămâi în picioare, ca să vezi puterea mea, și ca numele meu să fie vestit pe tot pământul” (Exodul 9:16; Leeser). Scripturile dovedesc că suspendarea executării condamnării la moarte s-a aplicat de asemenea și celorlalți răzvrățiți numiți „demoni”, referitor la care stă scris:” El a păstrat pentru judecata zilei celei mari, puși în lanțuri veșnice, în întuneric adânc, pe acei îngeri care nu și-au păstrat vrednicia, ci și-au

părăsit locuința.”(Iuda,6) „Căci dacă n-a cruțat Dumnezeu pe îngerii care au păcătuit, ci i-a aruncat jos în iad(în Adânc), unde stau înconjurați de întuneric, legați cu lanțuri și păstrați pentru judecată” – 2Petru 2:4. Din momentul când a început răzvrătirea și a fost pronunțată condamnarea la moarte a celor răi, Dumnezeu le-a permis acestora să acționeze cu deplina lor pricepere în sprijinul ticăloasei provocări a lui Satan. Dumnezeu I-a pus pe slujitorii lui să menționeze în Biblie că, odată cu venirea Domnului Isus și a instaurării Domniei Teocratice avându-l pe Isus ca Rege, fără nici un obstacol va veni și sfârșitul domniei lui Satan, iar atunci îngerii cei răi vor fi distruși. Referitor la aceasta stă scris: „Dar osânda îi paște de multă vreme, și pierzania lor nu dormitează” (2Petru 2:3). Atunci nu va mai exista nici o amânare a judecății. Execuția va avea atunci loc. Din momentul condamnării lui Satan și a acoliților lui, cei răi au acționat împotriva lui Dumnezeu, în încercarea lor de a duce la îndeplinire provocarea Diavolului; în acest scop ei au înșelat mulțimile de oameni de pe pământ și le-au întors de la Dumnezeu, dar în toate vremurile au existat unii care și-au păstrat onestitatea față de Iehova.

ZILELE LUI NOE

Noe, slujitor al Dumnezeului Atotputernic, propovăduia virtutea (2Petru 2:5). Pe vremea lui Noe, Diavolul și alți demoni și-au exercitat influența și puterea asupra omenirii atât de mult încât toate neamurile pământului erau decăzute, cu excepția lui Noe și a celor apropiați lui. „Domnul a văzut că răutatea omului era mare pe pământ, și că toate întocmirile gândurilor din inima lui erau îndreptate tot timpul numai spre rău. Dar Noe a căpătat milă înaintea Domnului. Pământul era de asemenea stricat înaintea lui Dumnezeu, și pământul era plin de silnicie. Atunci Dumnezeu i-a zis lui Noe : Sfârșitul oricărei fapturi este hotărât înaintea mea, fiindcă ei au umplut pământul de silnicie; și iată, am să-i nimicesc împreună cu pământul.” – Geneza 6:5,8,11,13.

Din cauza atâtor răutăți și silnicii, Dumnezeu a trimis potop de ape, o mare inundație, în care toată omenirea, cu excepția lui Noe și a familiei lui, a fost nimicită. (Geneza, capitolele 6 și 7). Cuvintele lui Isus, citate în textul precedent (Matei 24:37), împreună cu datele materiale binecunoscute, dovedesc că acum pe pământ exista exact o asemenea situație, care devine și mai pregnantă chiar în momentul premergător mării bătălii a lui Dumnezeu Atotputernicul, în care bătălie cei răi vor fi nimiciți.

DEMONII ȘI BABILONUL

Urmăriți acum relatările Scripturii referitoare la activitatea lui Satan împreună cu hoarda lui de demoni ticăloși, din vremea lui Noe și a potopului până în zilele noastre. Doar Cuvântul lui Dumnezeu singur, așa cum este el înregistrat în Biblie, este adevărul îi poate lumina pe oameni arătându-le calea cea dreaptă (Psalmii 119:105; Ioan 17:17). Cuvântul de adevăr al lui Dumnezeu trebuie să fie călăuză tuturor celor care-și caută acum calea cea dreaptă și vor scăpa de dezastrul iminent. „Dumnezeu e lumină și în El nu este întuneric deloc” (1Ioan 1:5). „Lumina este semănată pentru cel neprihănit.” (Psalmii 97:11). Aceasta înseamnă că trebuie să cauți dreptatea, virtutea pentru a putea vedea, aprecia și primi binefacerile luminii Cuvântului lui Dumnezeu. Dușmanii lui Dumnezeu cutreieră prin întuneric iar Satan, conducătorul diavolilor sau demonilor, îi înșeală și îi conduce în întuneric. Toți demonii întovărășiți cu Diavolul se află în întuneric și cu toții sunt făptuitori de ticăloșii și nelegiuiri. Ei toți lucrează împotriva lui Iehova Dumnezeu și a celor care-l slujesc. Băgați de seamă, deci, ce mijloace folosesc acești făptași de nelegiuiri pentru a ține omenirea în întuneric și departe de Dumnezeu. Scopul cu care Diavolul și reprezentanții lui îi țin în orbire pe oameni față de adevăr, este de a determina distrugerea întregii omeniri.

BABILONUL

La scurtă vreme după potop, Nimrod a venit la cârma Babilonului în calitate de domnitor pământean (Geneza 10:8-11). Era prima domnie pământească instaurată. Din vița Babilonului au răsărit toate guvernele politice, trecute sau prezente ale pământului. Chiar dacă cetatea originară a Babilonului a dispărut deja, toate guvernele de pe pământ poartă numele mamei lor, „Babilon”, iar Diavolul și demonii întovărășiți cu el și-au exercitat și continuă să-și exercite influența, puterea și controlul asupra unor astfel de guverne. În organizarea babiloniană, Nimrod a unit religia, comerțul și politica într-un mijloc de subjugare și domnie asupra oamenilor. Azi, toate guvernările, inclusiv ceea ce se numește „Creștinătate”, păstrează vii și duc mai departe aceleași trei elemente care au compus Babilonul, adică religia, comerțul și politica. Miile de limbi care-și au originea în vremea confuziei oamenilor pe câmpiile de la Șinear, din ținutul Babilonului, și care limbi sunt vorbite de popoarele din diferitele părți ale pământului, au menținut vii și s-au plasat sub comanda acestor trei elemente, adică religia, comerțul și politica.

Babilonul era stăpânit de demoni iar oamenii se închinau demonilor. Religia lui era demonismul. Acel demon principal, Satan, a susținut și susține până în zilele noastre că Babilonul (inclusiv toate guvernele de pe pământ) sunt ale lui, fapt ce n-a fost negat ci admis de către Isus atunci când s-a aflat pe pământ (Matei 4:8, 9). Scripturile ne arată că religia organizată își are obârșia în Diavol, care a creat și a pus în mișcare religia tocmai cu scopul de a întoarce omenirea de la Dumnezeu. De asemenea Scripturile dovedesc în mod clar că toate națiunile, inclusiv ceea ce în momentul de față se numește „Creștinătate”, constituie „Babilonul” și toți practică religia deoarece Diavolul i-a înșelat pe oameni și a dus mai departe practica lui religioasă, în chiar numele lui Dumnezeu și Christos. Referitor la aceasta, Iehova se adresează prin profetul lui, „Creștinătății” moderne sau „Babilonului”: „Pogoară-te și șezi în țărână, fecioară, fiica Babilonului; șezi pe pământ, fără scaun de domnie, fiică a Chaldeilor; căci nu te vor mai numi subțirică și plăcută. Vino dar cu descântecule tale și cu mulțimea vrăjitoriilor tale, cărora ți-ai închinat munca din tinerețe; poate că vei putea să tragi vreun folos din ele, poate că vei izbuti. Te-ai obosit tot întrebând : să se scoale dar și să te scape astrologii, căutătorii în stele și prezicătorii în lună, ce are să ți se întâmple. Iată-i, au ajuns ca miriștea pe care o arde focul, și nu-și vor scăpa viața din flăcări: căci nu va fi ca un cărbune la care să te încălzești sau un foc la care să stai” (Isaia 47:1,12 – 14).

Satan, care este demonul de frunte, e denumit în Scripturi ca „dumnezeu al acestei lumi” sau „prințul acestei lumi”, însemnând prin aceasta că lumea este condusă și este influențată de el (2Corinteni 4:4 ; Ioan 14:30). Toate guvernele de pe pământ constituie o parte a organizării vizibile a lui Satan, și ca atare se află sub puterea, influența și dominația demonilor invizibili; puțini sunt cei care știu acest lucru, poate chiar nimeni. Organizația este unită cu Satan precum o femeie sau nevastă e unită cu un bărbat, iar organizația lui Satan este desemnată în Biblie de simbolul unei femei ne-curate, adică o femeie care se închină Diavolului și practică vrăjitoria (Isaia 47:1-15 ; Ieremia capitolele 50 și 51 ; Apocalipsa lui Ioan 17:1-18). Organizația lumească a lui Satan este în general cunoscută drept „Babilon” și toate segmentele din aceasta practică vreun fel de religie pusă în acțiune de Diavol cu scopul de a-i întoarce pe oameni de la adevăratul și atotputernicul Dumnezeu. Din acest motiv apostolul și slujitorul lui Isus Christos i-a prevenit în mod special pe Creștini, - adevărații ucenici ai lui Isus Christos - că această lume este dominată și condusă de demoni și că toți creștinii trebuie să evite religia. El le aduce la cunoștință că dușmanii lor, demonii, luptă împotriva tuturor celor care-i slujesc pe Dumnezeu și pe Isus Christos. „Căci noi nu luptăm împotriva cărnii și sângelui, ci împotriva căpeteniilor, împotriva domniilor, împotriva stăpânitorilor întunericului acestui veac, împotriva duhurilor răutății care sunt în locurile înalte.” – Efeseni 6:12.

Înainte de încurcarea limbilor la turnul Babel, numele de Babilon însemna „poarta lui Dumnezeu”. Acesta era un nume religios, fără să indice la ce Dumnezeu făcea referire, dar de fapt referindu-se la un Dumnezeu imitat, Satan, adică Dumnezeu sau stăpânul invizibil al acestei lumi ticăloșite. (2Corinteni 4:4) În Babilon religia ocupa un loc de frunte. Nimrod a întemeiat religia, cu el în frunte ca reprezentant vizibil al domnului, al lui Satan adică, și a pretins ca oamenii să-l venereze pe el, Nimrod.; și din acest motiv el a devenit „cel puternic”, scriindu-se despre el în Scripturi: „Nimrod, cel puternic pe pământ; el a fost un viteaz vânător înaintea Domnului Iehova.”

(Geneza 10:8-10) – vezi pentru alte amănunte, McClintock și Strong, Enciclopedia, cu subtitlul „Nimrod”.

Profețiile din Biblie spun multe despre Babilon și distrugerea lui. Apocalipsa lui Ioan ne spune că distrugerea Babilonului este evenimentul ce va să vină, de o importanță covârșitoare atât în ceruri cât și pe pământ, distrugerea pământului îndemnând de fapt completa cădere a organizației lui Satan și nu doar literal a pământului. Distrugerea Babilonului, după cum ne dezvăluie Scripturile înseamnă sfârșitul final al lumii ticăloșite, peste care Satan și demonii lui domnesc, și care distrugere va fi imediat urmată de proclamarea numelui și împărăției lui Iehova, a cărui lucrare este acum în desfășurare pe pământ. Această lucrare este denumită „lucrarea ciudată a lui Dumnezeu, ca să-și împlinească lucrul, lucrul Lui nemaiauzit”. – Isaia 28:21.

„CREȘTINĂTATEA” ESTE „BABILONUL”

Scripturile ne arată că numele de „Sarpă” este atribuit lui Satan, diavolul pentru a arăta că el este înșelătorul de frunte, cel ce își exercită escrocheria și înșelăciunea asupra omenirii. Una din principalele metode de înșelătorie este de a ascunde oamenilor adevărul referitor la organizarea sa și mai ales referitor la Babilon. Scripturile precizează în mod clar că Babilonul trebuie să existe la sfârșitul lumii lui Satan, moment în care trebuie și va fi distrus. „Babilon”, nu înseamnă doar „păgânitate” și religia ei, ci termenul se aplică și „Creștinătății”; mai ales în Creștinătate religia, comerțul și politica își dau mâna pentru a stăpâni națiunile. Așa-zisul „Creștinism” se folosește de numele lui Christos prin fraudă și înșelătorie, iar denumirea a fost aleasă și folosită de Diavol cu scopul evident de a fraudă și înșela oamenii și de-ai întoarce de la Dumnezeu. „Creștinismul” este cea mai înaltă realizare și cea mai seducătoare formă a organizării vizibile a lui Satan.

Doctrina de bază a Babilonului antic era învățătura, ori doctrina religioasă a „nemuririi”, în primul rând a Diavolului și a tuturor demonilor lui, dar și a sufletelor omenești care ajung sub stăpânirea demonilor. O asemenea doctrină este contrară și predată în dispreț față de adevărul Atotputernicului Dumnezeu și a celor anunțate de El cum că cei răi vor fi distruși. Acea doctrină a nemuririi oamenilor, a fost prima minciună spusă vreodată, iar ea a fost spusă de Satan pentru a-i înșela și induce în eroare pe Adam și Eva (Geneza 3:4,5). O astfel de minciună a avut ca rezultat moartea omului, Satan devenind astfel atât mincinos cât și criminal. „Voi aveți de tată pe diavolul și vreți să împliniți poftele tatălui vostru. El de la început a fost ucigaș și nu stă în adevăr, pentru că în el nu este adevăr. Ori de câte ori spune o minciună, vorbește din ale lui, căci este mincinos și tatăl minciunii.” - Ioan 8:44.

Aceeași doctrină religioasă diavolească a „nemuririi tuturor sufletelor omenești” este azi doctrina fundamentală sau învățătura religioasă a „Creștinătății”, iar aceasta dovedește că „Creștinătatea” este Babilonul zilelor noastre. Acea falsă doctrină a „nemuririi umane” își are izvorul în doctrina predată de mama, sau Babilonul antic, „femeia” sau organizația diavolului, iar sistemul religios al „Creștinătății”, este limpede descris în Scripturi drept „fiica Babilonului” (Apocalipsa 17:5). Prin această falsă doctrină, habotnicii (persoane care păzesc cu scrupulozitate prescripțiile religiei) care formează „Creștinătatea”, au fost și încă sunt înșelați în a se supune influenței și puterii demonilor, devenind astfel complet deschiși controlului deplin al demonilor. Așa-zisul „Creștinism”, nu oferă oamenilor nici un fel de pavază împotriva demonismului, ci mai degrabă îi conduce pe oameni drept în capcana lui Satan și a demonilor întovărășiți cu el, devenind din acest motiv unul din principalele mijloace de grăbire a națiunilor pământului spre pierzanie. Diavolul practică toate mijloacele de fraudă și înșelăciune. El a organizat principalul sistem religios de pe pământ, aflat acum sub Ierarhia Romano-Catolică, și în mod fals l-a desemnat drept „religia Creștină”.

Chiar și așa-numitele sisteme religioase „Protestante” care pretind a se opune Romano-catolicismului, lucrează de fapt împreună cu acesta. Apoi Diavolul a organizat și pus în acțiune Comunismul, care luptă fățiș împotriva așa-numitei „religii Creștine” și bineînțeles și împotriva adevăratului Creștinism. De asemenea îi folosește pe ateii pentru a lupta împotriva celor ce-l slujesc

pe Dumnezeu, astfel Diavolul folosind toate aceste mijloace și organizații pentru a lupta împotriva lui Dumnezeu, împotriva slujitorilor credincioși ai lui Dumnezeu, și pentru a-i înșela pe oameni.

EXISTENȚA DEMONILOR

Liderii religioși ai zilelor noastre susțin că Nephilimii au pierit cu toții în vremea potopului, dar această învățătură îi ademenește pe oameni tocmai în capcana Diavolului. Oamenii sunt astfel păcăliți, și fiind înșelați ei devin ușor victime ale diavolului.

Oamenii sunt determinați să se teamă de conducătorii lor religioși, iar această frică îi mână spre lațul Diavolului. Toate scrierile care se ocupă de problemă, arată, fără sămânță de îndoială, că demonii, altfel numiți în Scripturi ca „Nephilim” (Geneza 6:4, Versiunea Revăzută), nu au fost nimiciți în vremea potopului, ci și-au continuat operațiunile și după potop și lucrează cu Diavolul până chiar în ziua de azi. Pentru a evita confuzia, trebuie clar notat că „Nephilimii” sau ticăloșii demoni giganți pe de o parte, și „sufletele întemnițate”, cărora le predica Isus, pe de altă parte, sunt lucruri separate, complet distincte una de alta.

Diavolul și Nephilimii au înșelat creaturile spirituale, denumite „fiii lui Dumnezeu”, Le-au determinat să se materializeze ca oameni și să-și ia femei ale oamenilor ca soții, să crească urmași rezultați dintr-o astfel de uniune, și care urmași au fost toți nimiciți în timpul potopului (Vezi *Turnul de Veghere, 1934, paginile 263-266*). Acei „fii ai lui Dumnezeu” au fost întemnițați de Diavol în timpul potopului. Ca dovadă vezi, *Turnul de Veghere, 1934, pag.275*.

În ce-i privește pe Nephilimi, creaturile spirituale rele sau demonii care s-au alăturat lui Lucifer în răzvrătirea lui, aceștia au supraviețuit potopului și încă sunt vii, fiind aceia care împreună cu Diavolul își exercită acum puterea și stăpânirea asupra oamenilor și națiunilor pământului. Faptul că Nephilimii nu au fost nimiciți în timpul potopului, ci împreună cu Diavolul, demonul principal, au fost decăzuți și li s-a permis să-și continue în mod activ strădaniile de a-i întoarce pe oameni împotriva lui Dumnezeu, - este evident din dovezile Scripturale după cum urmează: „Nephilimii” (uriașii) erau pe pământ în vremurile acelea, și chiar și după ce s-au împreunat fii lui Dumnezeu cu fiicele oamenilor, și le-au născut ele copii; aceștia erau vitejii care au fost în vechime, oameni cu renume.” – Geneza 6:4, *Versiunea americană revizuită*.

O altă traducere de autoritate a acestui text spune: „Cei căzuți se aflau pe pământ în zilele acelea și chiar și după ce fii lui Dumnezeu s-au împreunat cu fiicele oamenilor și acestea le-au născut copii; ei erau eroi, care din vechime sunt oameni cu nume.” (*Young*) Deci, erau cunoscuți pe pământ drept „oameni de renume”, descendenții creaturilor spirituale care s-au materializat în oameni și ai femeilor oamenilor. Demonii, „cei căzuți”, adică răzvrățiții cu duh rău și bătașii, se aflau pe pământ și atunci și după aceea, și ei sunt tot aceiași Nephilimi, uriași răi, referitor la care se spune următorul lucru în scripturi:” Căci dacă n-a cruțat Dumnezeu pe îngerii care au păcătuit, ci i-a aruncat în iad (*tartarus* – în greacă) unde stau înconjurați de întuneric, păstrați pentru judecată; dacă n-a cruțat El lumea veche, ci a scăpat pe Noe, acest propovăduitor al dreptății, împreună cu alți șapte inși, când a trimis potopul peste o lume de nelegiuți.” – 2 Petru 2:4, 5; *Versiunea americană revizuită*.

Cuvântul *Tartarus* înseamnă o situație decăzută, o situație de întuneric fără speranță sau posibilitate de a înțelege scopul lui Dumnezeu așa cum a fost el dezvăluit în Scripturi, fără speranța de viață veșnică. Fiind în întuneric sau decăzuți, ei sunt complet incapabili să înțeleagă scopul lui Dumnezeu referitor la marele Guvern Teocratic. O condiție similară o are și clasa „servului rău” descriși de Domnul Isus, și care sunt îndepărtați din lumină și aruncați în întunericul de afară (Matei 25:30; 13:41, 42).

De îndată ce vreunul se întoarce împotriva organizației lui Iehova, devine orb fără nici o speranță de însănătoșire. Deși li se refuză darul luminii și al înțelegerii scopului lui Dumnezeu, acestor duhuri rele, sau demoni, li se permite să existe și să lucreze împreună cu șeful lor, Diavolul, pentru a duce la îndeplinire ticăloasa provocare originară, făcută lui Iehova, adică: el, Diavolul ar putea să-i întoarcă pe toți oamenii împotriva lui Dumnezeu. Aceasta precum și alt sprijin scriptural

care urmează, arată că Dumnezeu a rezervat sau amânat executarea condamnării la moarte a celor răi, până la Armagedon, ziua răzbunării sale, și că până va sosi acea vreme, îi ține pe cei răi sub observație și-i ocrotește pe cei credincioși Lui de către aceștia. Iehova declară că la Armagedon va arăta Diavolului și tuturor sprijinitorilor lui, că El, Iehova Dumnezeu este cel Suprem. Acea zi a isprăvirii finale a problemei se apropie cu repeziciune. – Exodul 9:16.

Diavolul însuși, adică șeful demonilor, este devalorizat și înjosit fără nici cea mai mică posibilitate de refacere.. El este totalmente corupt. El își menține organizația doar cu ajutorul unor mijloace frauduloase, prin înșelăciune și alte mașinațiuni ticăloase. Scripturile o arată și faptele o demonstrează fără nici o umbră de îndoială că Diavolul are și menține o organizație care lucrează împotriva lui Dumnezeu și împotriva celor care îl slujesc pe Iehova Dumnezeu. De exemplu, în profeția lui Daniel (Daniel 2:30-34), apare descrierea unei imagini teribile care ne dezvăluie faptul că Diavolul este capul unei mari și netrebnice organizații și că alături de Diavol se află prinți și domnitori subordonați lui Satan sau Diavolul.

Unii dintre acești demoni se pot înregistra la Daniel 10:13, 20 sub titulatura de „prinț al Persiei” sau „prinț al Greciei”. Printre acești prinți se numără și Gog, un demon aghiotant a lui Satan. (Ezechiel 38 : 3, 17) Potrivit profeției lui Daniel, alături de prinți se găsește un alt ordin sau clasă, slujbașii cei răi care „stăpânesc, fac legea peste întreg pământul” (Daniel 2:39). Aceasta arată existența a trei diviziuni separate în organizația invizibilă a lui Satan : „principatele”, adică principalul conducător care își exercită supremația printre cei răi; „puterile” adică slujbași care printre cei răi își exercită puterea și controlul; și, în al treilea rând, „conducătorii”, domnitorii,, creaturi ticăloase invizibile care au putere și influență nemijlocită asupra națiunilor pământului, sub supravegherea principalei puteri, adică a Diavolului.

Apostolul Pavel, aflat sub inspirația și îndrumarea lui Dumnezeu Atotputernicul prin Isus Christos, a înregistrat mărturii referitoare la acei ticăloși menționați mai înainte, și de aceea mărturia lui are autoritate. Fără îndoială, el avea cunoștință despre ființele de duh rele pentru că era familiarizat cu Scripturile sfinților profeți din vechime. De remarcat că apostolul ne spune despre acești conducători invizibili care-și exercită puterea și controlul asupra națiunilor pământului, și că îi împarte, exact precum o face profetul, în trei clase, adică: „principatele”, „puterile” și „conducătorii”; toți luptă împotriva lui Dumnezeu și a celor ce-l slujesc pe Dumnezeu. (Efeseni 6:12).

Rețineți, de asemenea, că scopul declarat al Diavolului este de a fi „ca Cel mai Înalt” (Isaia 14:13, 14). De aceea el înființează o organizație care imită organizația invizibilă a lui Iehova Dumnezeu. Satan se ridică pe sine într-o poziție de supremație, întocmai ca cea a Celui mai Înalt, Iehova. Gog, principalul ofițer al lui Satan, ocupă un loc similar celui ocupat de Isus Christos, Prințul, Domnul, sau Regele marelui Guvern Teocratic. Îngerii cei răi, care au o influență și putere directă asupra națiunilor pământului, sunt făcuți să corespundă îngerilor lui Isus Christos care întotdeauna îl slujesc și se află sub comanda lui directă - Matei 25:31.

După cum organizația invizibilă a lui Iehova Domnul are reprezentanți pământești, tot așa și Diavolul și-a procurat în organizația sa reprezentanți pământești așa cum următoarele fapte o vor demonstra. Scopul ticăloasei organizații a Diavolului este de a lucra sfidând pe Iehova Dumnezeu, încercând să întoarcă întreaga creație împotriva Dumnezeului Atotputernic, să-i prăbușească pe toți în distrugere.

ACTIVITĂȚI ALE CELOR RĂI

După potop, sau năvălirea apelor, care a distrus toată omenirea cu excepția lui Noe și familia sa, și după ce ființele omenești s-au înmulțit și au crescut în mare număr pe pământ, Nimrod a înființat adorarea diavolului, adică religia diavolului, avându-l ca șef vizibil pe el, Nimrod., iar religia era folosită sau utilizată de Diavol prin Nimrod pentru a-i înșela pe oameni și a-i face să se „închine ființei (creaturii) în loc să se închine Creatorului” (Romani 1:25, 30). Aceasta a însemnat începutul religiei organizate (Geneza 10:8-10). Închinarea la diavol, sau religia diavolului a fost după aceea adoptată și practică în Egipt, unde „vrăjitorii” sau uneltele Diavolului, lucrau în văzul

oamenilor practicând adorarea diavolului pentru a-i înșela atât pe conducătorii, cât și pe supușii acelui ținut. „Dimineața Faraon s-a tulburat și a trimis să cheme pe toți magii și pe toți înțelepții Egiptului; și Faraon le-a povestit visurile lui dar nimeni n-a putut să le tălmăcească lui” (Geneza 41:8) - Exodul 7:11; 8:7, 19; 9:11.

ISRAELUL COTROPIT

Cu ajutorul slujitorului său Moise, Iehova i-a condus pe urmașii lui Israel afară din Egipt, iar pe Muntele Sinai Dumnezeu și-a afirmat legământul și le-a dat codul și legile. Israelii parcuseseră doar o scurtă distanță când Diavolul, cu religia lui, le-a invadat rândurile, în încercarea lui de a-i întoarce de la Dumnezeu și de a-i face să încalce legământul (Exodul 32:1-10). Când poporul lui Israel a ajuns în ținutul Moabului ei au căzut iar sub puterea și influența demonică și au practicat religia demonică cunoscută sub numele de „Baal – peor”, o ceremonie vulgar de imorală (Numeri 25:1-18).

Din când în când poporul lui Israel se îndepărta de Dumnezeu încălcând legământul, și de fiecare dată făceau aceasta sub influența religiei pe care Diavolul o strecura printre ei. „L-au întăritat la gelozie prin dumnezeii străini l-au mâniat prin urâciuni. Au adus jertfe diavolilor, și nu lui Dumnezeu; unor dumnezei pe care nu-i cunoșteau, dumnezei noi, veniți de curând, de care nu se temuseră părinții voștri”. – Deuteronom 32:16, 17.

Iehova i-a prevenit în mod special pe Israelii că religia demonilor va fi o capcană pentru ei. Toți canaanii și popoarele din preajma lor practicau religia diavolului, iar avertismentul împotriva unor astfel de neamuri și a practicilor lor, era un avertisment împotriva religiei demonice. Dumnezeu a dat ținutul Canaanului israeliților ca moștenire și întrucât acest ținut era locuit de oameni care practicau religia demonilor sau a diavolului, Dumnezeu le-a poruncit israeliților să-i alunge pe acești habotnici ai demonilor. „Și când Domnul Dumnezeul tău ți le va da în mâini (neamurile - nota trad.) le vei bate să le nimicești cu desăvârșire; să nu închei legământ cu ele și să nu ai milă de ele; să nu te încuscrești cu ele, să nu măriți pe fetele tale după fii lor și să nu iei pe fetele lor pentru fii tăi. Să nimicești toate popoarele pe care ți le va da în mână Domnul Dumnezeul tău; să n-arunci nici o privire de milă spre ele și să nu slujești dumnezeilor lor, căci aceasta va fi o cursă pentru tine”. - Deuteronom 7: 2, 3, 16.

Israelii au fost în mod limpede avertizați că religia va constitui o capcană în care Diavolul va încerca să-i prindă. Diavolul și giganții Nephilimi au fost cei care i-au atras în cursă pe israelii ,determinându-i să practice religia diavolului sfidând legea lui Dumnezeu și legământul cu acesta .”Au slujit idolilor lor, care au fost o cursă pentru ei. Și-au jertfit fii și fiicele la diavoli, au vărsat sânge nevinovat, sângele fiilor și fiicelor lor, pe care i-au jertfit idolilor din Canaan și țara a fost spurcată astfel prin sânge.” - Psalmii 106: 36-38.

Ca dovadă suplimentară că demonii i-au năpădit pe israelii , de observat următorul fragment din Scripturi: „Ieroboam și fii lui i-au împiedicat (pe leviți) să-și împlinescă slujbele ca preoți ai Domnului; și el (Ieroboam) a pus preoți pentru înălțimile, pentru diavolii și pentru vițeei pe care îi făcuse.” - 2Cronici 11:14, 15.

Apostolul Pavel, care era complet familiarizat cu înregistrarea Divină referitoare la activitățile demonilor și la încercările lor de a-i face pe oameni să practice religia diavolului sfidându-l pe Dumnezeu Atotputernicul, a scris: „Deci ce zic eu? Că un lucru jertfit idolilor, este ceva? Sau că un idol este ceva? Dimpotrivă, eu zic că ce jertfesc neamurile (oameni fără legământ) jertfesc diavolilor [(Varianta Americană Revizuită) demonilor] și nu lui Dumnezeu; și eu nu vreau ca voi să fiți în împărțășire cu diavolii [demonii]; nu puteți bea paharul Domnului și paharul diavolilor, nu puteți sta la masa Domnului și la masa diavolilor [demonilor]” - 1Corinteni 10:19-20.

Când copilul Isus s-a născut în Bethleem, Diavolul și tovarășii lui au fost cei care l-au făcut pe nelegiuitul Irod să sesizeze evenimentul, tocmai pentru ca el să poată duce la îndeplinire planul Diavolului de a-l nimici pe pruncul Isus: „După ce s-a născut Isus în Bethleemul din Iudea, iată că au venit niște înțelepți [(în greacă) Magi] din răsărit la Ierusalim zicând: Unde este Împăratul de

curând născut al iudeilor? Fiindcă i-am văzut steaua în răsărit și am venit să ne închinăm lui.” „Atunci Irod i-a chemat în secret pe Întelepți [magicieni, preoți], și a aflat de la ei când exact a apărut steaua” - Matei 2:1, 2, 7, *Versiunea Americană Revizuită*.

Magii, sau așa-numiții „oameni înțelepți” erau în mod clar servitorii Diavolului. Aceasta ar trebui să servească de avertisment tuturor celor care susțin a fi ucenicii lui Isus Christos dar care înșelați de clerici au fost determinați să ignore existența și puterea demonilor. În loc să urmeze povețele Scripturilor, preoții cunoscuți drept „ conducători” cât și cei mai importanți din turma lor, îi ridică în slăvi pe acești închinători la diavol sau magicieni, cu ocazia unor ceremonii care au loc în , ceea ce se numește „timpul Crăciunului”. Fiecare dintre magi a fost unul din această categorie, la fel și alții denumiți de Scripturi „vrăjitorii”, cei pe care apostolul Pavel îi numea impostori, ca de exemplu Elimas Magul, care s-a opus evangheliei predicate de apostol. Pavel l-a numit pe acesta „fiu al diavolului”. - Faptele Apostolilor 13:8-10, *V.A.R., adnotare*.

DEMONISMUL INTERZIS

Dacă oamenii ar fi neprihăniți din fire, ei nu ar avea nevoie de legea lui Dumnezeu pentru că ei ar aplica dreptatea, justiția cea în armonie cu Dumnezeu. „Legea nu este făcută pentru omul drept, ci pentru cei fără de lege și neascultători” (1Timotei 1:9). Dumnezeu i-a considerat pe israeliți drept poporul ales, al lui, și i-a condus afară din țara Egiptului. Oamenii aceia nu erau perfecți și de aceea aveau nevoie de o lege care să-i călăuzească, să le arate drumul drept și să-i mențină pe acest drum. Așadar Dumnezeu le-a dat legea lui, permițându-le ceea ce este drept și interzicându-le ceea ce este greșit, rău. Cu acest scop a fost dată legea lui Dumnezeu, după cum arată și cuvintele înregistrate, adică: „Legea ne-a fost îndrumător [pedagog, sau învățător]să ne aducă spre Christos, ca să fim socotiți neprihăniți prin credință” - Galateni 3:24.

Din momentul când Dumnezeu a promis că-l va trimite pe Isus Christos Mesia și până la adevărata venire a Domnului Isus Christos a trecut o bună bucată de vreme, iar israeliților li s-a dat legea lui Dumnezeu, ca să-i țină pe calea cea dreaptă, să le fie scut și pavăză până la venirea lui Isus Christos. Unul din lucrurile anume cerute de Iehova Dumnezeu a fost ca israeliții să nu se dedea la nici o practică religioasă sau închinare la diavol. Spre exemplificare, de reținut această parte a legii: „Iar ei să nu-și mai aducă jertfele lor la idolii cu care curvesc. Aceasta va fi o lege veșnică pentru ei și pentru urmașii lor” - Leviticul 17:7.

Aducerea de jertfe demonilor era o faptă care putea fi pedepsită cu moartea (Leviticul 17:3, 4; Geneza 9:5, 6). În conformitate cu *Versiunea Douay* (Biblia Catolică), Leviticul 19:31, spune: „Nu vă luați după vrăjitori [cei care cheamă duhurile morților] și nici nu întrebați nimic de la ghicitori; Eu sunt Domnul Dumnezeuul vostru.” Potrivit aceleiași traduceri, stau scrise următoarele: „Dacă cineva se va duce la magicieni, la prezicători și va curvi cu ei, îmi voi întoarce fața de la acel suflet, și-l voi nimici din mijlocul poporului său. Dacă un om sau o femeie se va îndeletnici cu chemarea morților sau cu prezicerea, să moară și să fie uciși cu pietre; sângele lor să cadă asupra lor” - Leviticul 20:6, 27, *Douay*.

Practicarea oricărui fel de vrăjitorie și ținerea unor date, ca de exemplu Halloween (ajunul zilei tuturor sfinților 31 oct. de origine păgână), Vineri în data de 13, Anul Jubiliar, sunt respingătoare în fața lui Dumnezeu, pentru că acestea au legătură cu demonii. „Să nu fie printre voi nimeni care să treacă pe fiul sau pe fiica lui prin foc, care să folosească meșteșugul de ghicitor, de cititor în stele, de vrăjitor sau vrăjitoare, de descântător sau necromant. Căci toți cei care fac lucrul acesta sunt o urâciune în fața Domnului; și din pricina acestor lucruri, Domnul Dumnezeuul tău îi va izgoni pe aceștia din fața ta” (Deuteronomul 18:10-12).

Același text din versiunea Douay a Bibliei, folosită de catolici, spune: „Să nu se găsească printre voi nici unul care să-și ispășească fiul sau fiica, făcându-i să treacă prin foc; ori să întrebe prezicătorii, ghicitorii în vise și semne, să nu fie nici un vrăjitor sau care să se ocupe cu farmece, care să cheme spiritele morților să afle adevărul de la ele, ori să ghicească viitorul. Pentru că Domnul are oroare de aceste lucruri, și din pricina acestor urâciuni, el îi va distruge la venirea sa.”

Când Isus a fost uns și și-a început misiunea de a proclama adevărul pe pământ, demonii, conduși de cel mai mare, Satan, Diavolul, au început să se amestece în munca lui și să i se opună în mod activ. Diavolul a încercat să-l facă pe Isus să-și încalce jurământul față de Iehova Dumnezeu și astfel să-L ducă la pierzanie. Misiunea lui a eșuat complet - Matei 4:1-10.

Ceilalți demoni în cârdășie cu Diavolul, erau și ei activi în acea perioadă, fapt care demonstrează limpede că execuția condamnării lor n-a fost îndeplinită atunci, ci a fost amânată la o dată ulterioară când Dumnezeu va găsi de cuviință, data Armagedonului. De asemenea, demonii sunt descriși în Scripturi ca „duhuri rele” sau „spirite ticăloase”; pe vremea când Isus se afla pe pământ, demonii puteau lua mințile unei persoane și să o stăpânească, și tot așa se întâmplă și în zilele noastre. În zilele timpurii ale lucrărilor sale când Isus era incarnat și predica evanghelia, demonii au început să se arate și să i se opună fățiș. Isus se afla în sinagoga din Capernaum, predicând oamenilor adevărul, și învățăturile lui, i-a umplut de uimire. „Iar în sinagogă se afla un om care avea un duh necurat; și el a început să strige: lasă-ne în pace. Ce avem noi a face cu tine, Isus din Nazaret? Ai venit să ne pierzi? Te știu eu cine ești: ești Sântul lui Dumnezeu. Dar Isus l-a certat zicându-i: Taci, și ieși afară din el (omul acesta). Și când duhul necurat a ieșit din el, scuturându-l cu putere, a scos un strigăt mare” (Marcu 1:23-26). Era unul din acele duhuri rele, sau Nephilim din întunecime, care astfel și-a arătat puterea asupra omului descris în textul de mai sus.

Sunt momente când mai mulți demoni acționând împreună, iau în stăpânire o ființă omenească și o folosesc pe aceasta ca să facă ori să săvârșească lucruri ieșite din comun. Înregistrările Scripturale ne povestesc despre un biet om care locuia în morminte și care dovedea o extraordinară, neobișnuită putere. Când a fost pus în cătușe și lanțuri, acele lanțuri au fost de îndată rupte. Puterea necesară pentru ruperea acelor lanțuri întrecea cu mult puterea oricărui om obișnuit. De fapt demonii l-au luat în puterea lor pe acel om și ei au demonstrat acea putere de a rupe cătușe și lanțuri, făcând totul să pară ca și când ar fi fost fapta omului însuși.

Demonii știu că Isus este Fiul lui Dumnezeu și ei mai știu că judecata, condamnarea lor la nimicirea finală este scrisă de Dumnezeu. Relatarea Scripturală ne spune ce a făcut reprezentantul acelor demoni ce-l înhățaseră pe bietul om, când l-a văzut pe Isus. „Când l-a văzut pe Isus de departe, a alergat și i s-a închinat lui și a strigat cu voce tare: Ce am eu a face cu tine Isuse, fiul Dumnezeului Prea Înalt? Te jur în numele lui Dumnezeu să nu mă chinuiești! Căci El (Isus) îi zicea: Duh necurat, ieși din omul acesta! Care-ți este numele, a întrebat Isus, și el a răspuns: Numele meu este „Legiune” pentru că suntem mulți. Și îl ruga stăruitor să nu-i trimeată afară din ținutul acela. Acolo lângă munte se afla o turmă mare de porci care pășteau. Și toți diavolii l-au rugat zicând: Trimite-ne în porcii aceia ca să intrăm în ei. Isus le-a dat voie, iar duhurile necurate au ieșit, și au intrat în porci; iar turma s-a repezit de pe o râpă în mare, (erau cam două mii) și s-au înecat în mare” - Marcu 5:6-13.

Demonii lucrează în felurite chipuri pentru a stăpâni ființa umană. Ei pun stăpânire pe mințile oamenilor făcându-i să se poarte ciudat și făcându-i pe acești amăgiți să creadă că aud vocile unor prieteni morți. Există multe exemple în Scripturi, de felul cum lucrau acești demoni pe vremea când Isus se afla pe pământ. Doar câteva sunt citate în lucrarea de față, și ele sunt aduse în sprijinul afirmației că, pe vremea când Isus se afla pe pământ, demonii erau vii și nu fuseseră nimiciviți de potop, după cum au susținut oamenii bisericii. Iată un caz: Un mare număr de săraci căutau să afle adevărul din gura lui Isus, când s-a întâmplat următorul lucru: „Un om din mijlocul mulțimii a strigat: Învățătorule, rogu-te uită-te la fiul meu; pentru că numai pe el îl am. Și iată, îl apucă un duh și deodată răcnește și-l scutură cu putere așa că băiatul face spume la gură; și anevoie pleacă de la el după ce l-a stâlcit de tot.” „Iar pe vremea când venea băiatul, diavolul l-a trântit la pământ și la scuturat cu putere. Dar Isus l-a certat pe duhul necurat, l-a vindecat pe copil și înapoiat tatălui său” - Luca 9:38, 39, 42.

Diavolul și hoarda lui de demoni folosește mijloace mult mai subtile pentru a pune stăpânire pe cei mai sus situați dintre oameni. Frica oamenilor îi conduce pe aceștia în capcana diavolului. Evreii se temeau că nu se vor ridica la aceeași înălțime ca alte națiuni dacă nu vor avea un rege. La cererea lor Dumnezeu le-a dat voie să-l aibă pe Saul de rege. Ulterior însă, Saul a ajuns sub deplina influență și stăpânire a demonilor (1Samuel 28:7,8). Mai mult chiar, conducătorii

evreilor, temându-se că vor fi ținta batjocurii de a nu avea vreo formă de „religie”, au adoptat și practicat forma închinării la idoli și chipuri (imagini).

Când Isus a venit la evrei, i-a găsit pe conducătorii lor predând și practicând religia, demonstrând astfel că ei căzuseră deja sub influența demonilor. Acești conducători, numiți „Farisei”, s-au temut că nu-și vor putea menține controlul asupra oamenilor, că aceștia nu-i vor respecta adresându-se cu „Rabi”, și nu-i vor aclama în locurile publice, doar dacă ar avea un gen de formalism pe care să-l practice, și astfel să inducă oamenilor ideea că astfel de conducători se află deasupra oamenilor obișnuiți și că au fost investiți cu autoritate și puteri speciale de către Atotputernicul Dumnezeu. Această teamă a conducătorilor, i-a făcut pe aceștia să cadă în capcana lui Satan (Proverbele 29 :25).

Ei nu au reușit să aibă încredere în Dumnezeu și să respecte legământul făcut de Dumnezeu cu națiunea lui Israel, deși fuseseră deseori avertizați de Iehova. Pentru a obține câștiguri bănești cât și aprecierea oamenilor, acei clerici erau dispuși să folosească templul din Ierusalim ca un loc de vânzare a diferitelor mărfuri, făcând astfel din templul lui Dumnezeu, un „bârlog al hoților”; acesta a fost rezultatul mașinațiunilor lui Satan și a demonilor întovărășiți cu el - Matei 21:12, 13.

Isus, dându-și seama că acești conducători căzuseră sub influența demonilor, adoptând și predând doctrine contrare Cuvântului lui Dumnezeu, i-a înfierat folosind un limbaj biciuitor inegalabil. Cedând influenței demonilor și predând oamenilor învățături contrare Cuvântului lui Dumnezeu, acești clerici au adus mari deservicii templului și numelui lui Iehova Dumnezeu și au făcut astfel încât Cuvântul Lui să nu aibă nici un efect asupra oamenilor. De aceea Isus le-a zis: „Vai de voi, cărturari și Farisei fățarnici! Pentru că voi închideți oamenilor împărăția cerurilor; nici voi nu intrați în ea , și nici pe cei ce vor să intre nu-i lăsați să intre” - Matei 23:13.

Referindu-se la formele lipsite de noimă (înțeles), utilizate de Farisei în practicile lor religioase, Isus a zis: „Vai de voi, cărturarilor și Fariseilor fățarnici! Pentru că voi dați zeciuială din mentă, mărar și chimen, dar lăsați nefăcute cele mai neînsemnate lucruri din Lege: judecata, mila, și credința; pe acestea trebuia să le faceți, și pe acelea să nu le lăsați nefăcute. Povățuitori orbi, care strecurați țânțarul și înghițiți cămila! Șerpi, pui de vipere, cum veți scăpa de pedeapsa gheenei?” - Matei 23:23, 24, 33.

Acei Farisei, care erau conducători religioși, nu au reușit să răspândească, Cuvântul lui Dumnezeu și au înlocuit datinile oamenilor; au făcut aceasta, căzând sub influența și puterea demonilor. Referitor la aceștia, Isus a spus: „Atunci niște cărturari și niște farisei care erau din Ierusalim, au venit la Isus și i-au zis: De ce încalcă ucenicii tăi datina bătrânilor? Căci nu-și spală mâinile când mănâncă pâine. Drept răspuns, El le-a zis: Dar voi de ce încălcați porunca lui Dumnezeu în folosul datinei voastre? Voi, ipocriților! Bine a proorocit Isaia despre voi, când a spus: Norodul acesta se apropie de mine cu gura și mă cinsteste cu buzele, dar inima lui este departe de mine. Dar în zadar mă cinstesc ei, răspândind ca învățături niște porunci omenești.” - Matei 15:1-3, 7-9.

Conducătorii religioși, Fariseii, erau orbi la adevărul Cuvântului lui Dumnezeu, pentru că ei cedaseră Diavolului și adoptaseră religia lui, de aceea Isus le-a spus că sunt orbi (Matei 23:19, 24). Acești farisei nu erau dispuși să accepte adevărul așa cum le-a fost el adus de către Domnul Isus Christos; ei încercau să-i împiedice pe oameni să vadă și să înțeleagă acest adevăr, și făceau aceasta sub influența demonilor. Ei fuseseră orbiți de Satan și de hoardele lui, și astfel, fură întorși de la Dumnezeu. Adevărul pe care-l spunea Isus lor, îi tăia în carne vie, iar singurul răspuns în apărarea lor era încercare de al brutaliza pe Isus, violența lor fiind sprijinită de demoni.

De remarcat această înregistrare, care dovedește în mod convingător că acei clerici se aflau sub influența, puterea și stăpânirea Diavolului, și , din acest motiv ei au încercat să-l nimicească pe Domnul Isus Christos: „Dar acum căutați să mă omorâți pe mine, un om care v-am spus adevărul pe care l-am auzit de la Dumnezeu; așa ceva Avram n-a făcut. Voi faceți faptele tatălui vostru. Atunci ei i-au spus: noi nu suntem copii născuți din curvie; avem un singur Tată, pe Dumnezeu. Isus le-a zis: dacă Dumnezeu ar fi tatăl vostru, m-ați iubi și pe mine; pentru că eu am ieșit și vin de la Dumnezeu; n-am venit de la mine însumi, ci El m-a trimis. Pentru ce nu înțelegeți vorbirea mea? Pentru că nu puteți auzi cuvântul meu. Voi îl aveți de tată pe diavol, și poftele lui vreți să le împliniți. El de la început a fost un ucigaș, și nu stă în adevăr, pentru că în el nu este adevăr. De câte

ori spune o minciună, vorbește din ale lui,; pentru că el este mincinos și tatăl minciunii” - Ioan 8:40-44.

După răstignirea lui Isus, apostolii lui au continuat să vestească evanghelia împărăției lui Dumnezeu, iar demonii s-au opus în mod activ muncii lor. Apostolii, prin puterea dată lor de către Dumnezeu, îi vindecau pe cei suferinzi, fiind însă condamnați pentru faptele lor bune de către oamenii bisericii (Faptele Apostolilor 5:16-18; 8:5-7).

Unii dintre negustorii evrei, văzându-l pe Pavel, unul dintre apostoli, exercitându-și puterea asupra demonilor, au încercat să facă și ei la fel -- întocmai cum în zilele noastre unii clerici pretind a-l reprezenta pe Domnul; referitor la aceasta stă scris: „Atunci, niște exorciști iudei fără căpătâi, au încercat să cheme numele Domnului Isus peste cei ce aveau în ei duhuri rele, zicând: Vă jur pe Isus, pe care-l propovăduiește Pavel, să ieșiți afară. Cei ce făceau lucrul acesta erau șapte feciori ai lui Sceva, unul dintre preoții iudei de seamă. Iar duhul cel rău le-a răspuns: pe Isus îl cunosc, și pe Pavel îl știu, dar cine sunteți voi? Și omul în care era duhul cel rău, a sărit asupra lor, i-a biruit și i-a schinguit în așa fel încât au fugit goi și răniți din casa aceea” (Faptele Apostolilor 19:13-16).

În mod limpede, aici avem dovada că acei oameni se aflau sub influența demonilor, iar aceasta constituie o altă dovadă că demonii erau în viață. Această reprezentare prin înșelăciune, a Domnului Isus de către un preot șef al organizației sale religioase, își găsește o paralelă identică în zilele noastre, în mulți preoți care în mod fraudulos pretind că-l reprezintă pe Domnul, și care se pot aștepta cât de curând să fie despuiți și nevoiți să umble goi.

Pe vremea apostolilor, acei demoni ticăloși încercau din răspuțeri să înșele, dar în zilele noastre ei chiar reușesc să-i înșele pe unii care pretind a fi slujitorii lui Dumnezeu. Atunci ei erau în viață și activi, dar și acum în zilele noastre acele duhuri rele sunt vii și active și tot așa, reușesc să-i înșele pe mulți care cred că-l slujesc pe Dumnezeu.

Mărturia apostolilor, scrisă cu deplină autoritate, dovedește cât se poate de clar că la sfârșitul lumii -- moment în care ne aflăm acum -- clericii pretinzând că-l slujesc pe Dumnezeu, vor cădea sub influența demonilor, iar referitor la aceasta stă scris: „Dar Duhul spune lămurit că în vremile din urmă, unii se vor lepăda de credință, ca să se alipească de duhuri înșelătoare și de învățăturile diavolilor, abătuți de fățarnicia unor oameni care vorbesc minciuni, însemnați cu fierul roșu în însuși cugetul lor” - 1Timotei 4:1-2.

Pe vremea apostolilor, cei care nu erau iudei, dar și unii iudei obișnuiau să închine jertfe la idoli și chipuri; referitor la aceste jertfe se spune: ”Deci ce zic eu? Că un lucru jertfit idolilor este ceva? Sau că un idol este ceva? Dimpotrivă, eu zic că ceea ce jertfesc Neamurile, jertfesc diavolilor, și nu lui Dumnezeu. Și eu nu vreau ca voi să fiți în împărțășire cu diavolii” -1Corinteni 10:19, 20.

Acestea sunt dovezi suplimentare și concludente că Diavolul folosește religia și ceremoniile religioase ca un mijloc de a înșela oamenii și de a-i întoarce de la Dumnezeu. Astfel Diavolul a folosit religia , din zilele lui Nimrod până în vremea apostolilor, iar ceea ce urmează de atunci încoace, dovedește că, fără nici o îndoială, demonii, și în ziua de azi sunt neobișnuit de activi, folosind religia pentru a-i întoarce pe oameni de la Dumnezeu.

Să-i lăsăm, deci, pe cei care doresc să fie în siguranță, să studieze și să judece atent cele ce urmează. Se va afla , astfel, din Scripturi, că păcatele copleșitoare sau împovărătoare ale celor care susțin că-l slujesc pe Dumnezeu, sunt influența demonilor aduși asupra lor de către religie. Pentru a se salva și a ajunge la liman, ei trebuie să se străduiască să evite religia și să urmeze îndeaproape Cuvântul lui Dumnezeu.

CAPITOLUL II

O CAPCANĂ

Iehova i-a povățuit pe oamenii lui cu privire la capcanele puse în calea lor de demoni, și în același timp a scos în evidență care era singurul mijloc de scăpare în limanul cel sigur. Proverbele 29:25 sunt exact la subiect: „Teama omului este o cursă; dar cel ce-și pune încrederea în Domnul, va fi în siguranță”. Cu o argumentare mai solidă se poate spune că un astfel de avertisment și o asemenea povăț au aplicabilitate acum în cazul tuturor care au făcut legământ să îndeplinească voința lui Dumnezeu.

Toți demonii izgoniți din ceruri, jos pe pământ, știind că se apropie rapid momentul conflictului final, lucrează acum cu disperare, sub conducerea lui Satan, să-i atragă în cursă și să-i arunce în nimicire veșnică pe cei consacrați (Apocalipsa 12:7-12).

Începând cu Geneza și până la Apocalipsă, Scripturile avertizează din plin despre influența și puterea demonilor asupra oamenilor. Scripturile dezvăluie numeroasele mijloace subtile folosite pentru a-i atrage în cursă pe oameni; ele sunt dezvăluite oamenilor lui Dumnezeu pentru a fi bine înarmați ca să slujească dreptatea. Doar cei care-l iubesc pe Iehova Dumnezeu și care-l slujesc în duh și adevăr vor acorda atenția cuvenită unor astfel de avertismente; în beneficiul unor astfel de oameni au fost publicate aceste adevăruri.

Religia a constituit de mult, principalul mijloc de a-i determina pe oameni să cedeze influenței altor oameni. Omul religios se teme de pastor, de cleric sau de conducătorul sistemului său religios, supunându-se poruncilor venite din partea lor; astfel demonii reușesc să-l atragă în capcană pe cel nebănuitor. Cei dedicați ar trebui să se pătrundă de acest mare adevăr, anume că singurul loc sigur se află alături de Domnul și doar cei care se încred în Iehova Dumnezeu și se străduiesc să i se supună în ascultare, pot fi în siguranță în aceste zile nelegiuite. Fiecare om sfințit trebuie să se străduiască să evite influențele seducătoare ale ființelor. Toți care doresc să aibă aprobarea lui Dumnezeu trebuie să fie atenți să nu se bazeze pe oameni, pentru că oamenii sunt imperfecti. Urmați-i pe oameni doar în măsura în care aceștia îl urmează pe Domnul Isus Christos. „Cine-și pune nădejdea în Domnul, va fi în siguranță”. Însemnarea marginală a textului spune: ”Aceasta înseamnă că cei unși vor ajunge sus, alături de Isus Christos, doar cu condiția ca ei să se încreadă cu totul în Domnul și să se supună poruncilor lui. Toți Creștinii vor primi aprobarea Domnului și vor găsi calea spre viață în aceleași condiții. De domnul Iehova să vă temeți și să vă înfricoșați, nu de oameni”. - Isaia 8:13.

Creștinismul și religia sunt două lucruri diferite, separate și care se află în totală opoziție unul cu altul. Numeroși sunt cei care practică religia; dar cei care sunt adevărați Creștini, sunt puțini. Se va descoperi că habotnicii se află sub influența și puterea demonilor, fie că o știi, fie că nu. Diavolul și hoardele de demoni asociați lui, luptă cu disperare împotriva Creștinilor, de aceea fiecare persoană care încearcă să-l urmeze pe Domnul trebuie să fie pe deplin conștientă, în mod constant vigilentă și activă în dragostea față de Atotputernicul Dumnezeu. Totdeauna să țineți minte că există doar un singur liman sigur, și că acesta este sub Isus Christos, care este capul organizației principale a lui Iehova, și care organizație asigură protecție celor care-și caută adăpost la Domnul în aceste vremuri. Toți aceștia trebuie să se încreadă pe deplin în Iehova Dumnezeu și să se dedice mării Teocrații.

O scurtă trecere în revistă a faptelor va arăta în ce întuneric deplin religioșii se găsesc. Scripturile (Apocalipsa 7:4-8; 14:1, 3), arată clar că vor fi doar 144.000 de membri ai „trupului lui Christos” și că numărul celor care vor fi cruțați în Armagedon va fi mic comparabil cu marele număr de oameni care există acum pe pământ. *Almanahul Universal* pe anul 1939, publicat la New York, face următoarea afirmație, cum că pe pământ există 682.400.000 de persoane înregistrate drept creștini, din care 331.500.000 sunt romano-catolici, 144.000.000 ortodocși și 206.900.000 de protestanți. Aceste cifre date de o publicație laică, indică faptul că există milioane de Creștini; bineînțeles nu în scripturi. Se pretinde că doar în Statele Unite sunt 64.000.000 de așa ziși „Creștini”. Bineînțeles, conform Bibliei aceste cifre nu sunt exacte. Probabil că ele sunt corecte

când ele sunt aplicate la ceea ce se cunoaște și practică sub numele de „religia Creștină”. Ca să nu spunem decât că, dintre milioanele înregistrate drept Creștini, există doar un foarte mic număr care se încred cu adevărat în Dumnezeu și în Isus Christos. Religioșii habotnici, practicantii religiei și discipolii lor au căzut deja în capcana dușmanului.

Profețiile Bibliei, acum în curs de îndeplinire, dovedesc în mod covârșitor că în foarte scurt timp va fi pus la încercare adevărul pretențiilor unor astfel de religioși habotnici. Acum sunt supuși testului hotărâtor cei unși. Încercarea crucială aplicată „Creștinătății” va arăta că marea masă sunt total lipsiți de credință în Dumnezeu și se opun mării Guvernări Teocratice, a cărui rege și conducător este Isus Christos.

Marea masă a oamenilor înregistrați drept Creștini, de fapt îl neagă pe Dumnezeu și pe Christos, și temători de om, ei se pleacă și se supun unei „forme de dumnezeire” totalitară, îndeplinind astfel voința Satanei și a altor demoni. Prin fapta lui Iehova Dumnezeu, numită în Scripturi „ciudata lui faptă”, așa-numita „religie creștină organizată” va fi complet nimicită fără putință de a se mai reface vreodată.

După cum Scripturile scot în evidență și faptele o dovedesc, vremurile de acum sunt primejdioase. Condiția „Creștinătății” în zilele premergătoare Armagedonului este afirmată în aceste cuvinte profetice: „Să știi că în zilele din urmă, vor veni zile grele. Căci oamenii vor fi iubitori de sine, iubitori de bani, lăudăroși și trufași, hulitori, neascultători de părinți, nerecunoscători, fără evlavie, fără dragoste firească, neînduplecați, clevetitori, neînfrânați, aprigi, disprețuitori față de cei buni, vânzători, obraznici, îngâmfați, iubitori mai mult de plăceri decât iubitori de Dumnezeu; având doar o formă de evlavie dar tăgăduindu-i puterea; de aceștia să te îndepărtezi.” - 2Timotei 3:1-3.

Începând cu anul 1918, dar mai ales din 1933 încoace, a crescut persecuția celor devotați lui Dumnezeu și împărăției sale, iar oamenii răi și în special habotnicii au devenit și mai păcătoși. Fiind înșelați de demoni, ei la rândul lor au înșelat și continuă să înșele mulțimile. Astăzi, Comunismul, Nazismul și Fascismul, precum și liderii religioși asociați lor, își sporesc numărul de fapte ticăloase împotriva poporului. Masele de oameni se află sub acești conducători ticăloși, care toți îi persecută pe sprijinitorii GVERNULUI TEOCRATIC. Este necesar ca oamenii făgăduiți lui Dumnezeu să aibă în minte aceste scripturi precum și faptele însoțitoare pentru a putea scăpa de capcanele demonilor.

Toți oamenii care judecă pot vedea limpede că situația existentă acum pe pământ s-a înrăutățit în ultimii ani și ea mai continuă să se deterioreze și să crească în ticăloșie așa cum a fost prezis în scrierile premergătoare. Nu este lipsit de semnificație profetică faptul, - parcă prevestind teribila situație actuală – că în timpul existenței lui Isus ca ființă omenească, pe când timp de trei ani și jumătate propovăduise adevărul, doar un mic număr de oameni l-a urmat în credință. Acum Isus Christos Regele este prezent, fiind întronat, dar puțini sunt aceia care-i sunt devotați, iar referitor chiar la aceste vremuri Isus a spus: „Când Fiul omului va veni, va găsi el oare credință pe pământ?” (Luca 18 : 8) Faptele zilelor noastre se potrivesc perfect cuvintelor profetice ale Domnului. Toți oamenii care au dorință de viață trebuie să se dezmeticească față de situație și să conștientizeze care este cauza primejdiilor actuale cât și singura cale de scăpare spre limanul siguranței.

O analiză cinstită și fără părtinire a Scripturilor cât și a faptelor admise, va dovedi fără putință de îndoială și spre satisfacția oamenilor sinceri, că influența și puterea demonilor asupra oamenilor, este cauza principală a acestor vremuri de restriște, și că Satan, cel mai mare printre demoni, împreună cu hoardele lui cele rele, grăbesc lumea spre moartea finală, așa precum un fluviu iute curgător, ca cel râu al Iordanului vărsându-se în Marea Moartă.

Demonii au folosit religia pentru a crea această situație groaznică și cu ajutorul religiei au înșelat mulțimile și încă le mai înșeală, întorcându-i pe oameni de la Dumnezeu. Atât liderii cât și conducătorii instituțiilor religioase au fost făcuți să creadă, sub influența demonilor, că religia și Creștinismul sunt unul și același lucru, când de fapt , religia este dușmanul declarat și vehement al tuturor Creștinilor. Religia și practicile ei sunt rezultatul puterii și influenței demonice. Creștinismul reprezintă adevărul și deplinul respect al legilor lui Dumnezeu Atotputernicului. Religia înseamnă slujirea demonilor. Creștinismul înseamnă slujirea lui Iehova Dumnezeu în duh

și adevăr. Oamenii onești ar trebui să ia în considerație atentă poruncile referitoare la religie date de către Atotputernicul Dumnezeu oamenilor lui, și care porunci se aplică cu și mai mare tărie tuturor celor care azi caută calea adevărului, a neprihănirii.

INTERZICEREA SLUJIRII DEMONILOR

Din vremea lui Nimrod încoace, toate națiunile păgâne au practicat slujirea demonilor, sau religia, oferind jertfe diavolilor. Israeliții, neamul și singurul popor ales de Iehova Dumnezeu, s-au aflat în mare primejdie de a cădea în robia religiei demonilor. De aceea Dumnezeu le-a poruncit Israeliților să evite demonismul și religia. Dumnezeu le-a poruncit oamenilor lui să-i ofere ca jertfă anumite animale, dar aceste jertfe trebuiau oferite în felul poruncit de Domnul; iar acele jertfe erau imagini profetice create de Dumnezeu pentru a prevesti marea jertfă a lui Isus Christos. În bătaie de joc față de Dumnezeu, și pentru a-i face pe oameni să se poticnească și să se îndepărteze de Dumnezeu, religia demonică a cerut practicanților ei să ofere animale ca jertfă demonilor sau diavolilor. Uneori, neamul lui Israel a căzut sub influența demonilor. Legea dată de Dumnezeu acelor oameni arată limpede că jertfirea de animale demonilor era o violare a "legământului veșnic" (Geneza 9:5-17) și ca atare jertfitorii erau supuși pedepsei la moarte. De aceea Iehova le-a dat Israeliților porunci specifice referitoare la astfel de sacrificii, adică: „Să nu-și mai aducă jertfele lor la idoli cu care curvesc. Aceasta va fi o lege veșnică pentru ei și pentru urmașii lor. Să le spui deci: Dacă un om din casa lui Israel, sau dintre străinii care locuiesc în mijlocul lor, aduce o ardere de tot sau vreo altă jertfă, și n-o aduce la ușa cortului întâlnirii ca s-o aducă jertfă Domnului, acel om să fie nimicit din poporul lui” - Leviticul 17:7-9.

Iehova Dumnezeu i-a avertizat deschis pe Israeliți că, religia practică de păgâni, va fi o cursă pentru ei. Religioșii habotnici slujeau demonilor, iar astfel de oameni constituiau o amenințare pentru oamenii care făcuseră legământul cu Dumnezeu. De aceea, referitor la păgânii slujitori demonilor, Dumnezeu a poruncit poporului său după cum urmează: „Să nimicești toate popoarele pe care ți le va da în mână Domnul, Dumnezeul tău; să n-arunci nici o privire de milă spre ele, și să nu slujești dumnezeilor lor, pentru că *aceasta va fi o cursă pentru tine*. Poate vei zice în inima ta: Neamurile acestea sunt mai mari la număr ca mine; cum voi putea să le izgonesc? Să nu te temi de ele. Adu-ți aminte ce a făcut Domnul, Dumnezeul tău lui Faraon și întregului Egipt; adu-ți aminte de marile încercări pe care le-au văzut ochii tăi, de minunile și semnele, de mâna tare și brațul întins cu care te-a scos Domnul, Dumnezeul tău; așa va face Domnul, Dumnezeul tău tuturor popoarelor de care te temi” - Deuteronomul 7:16-19.

Israeliții n-au dat atenție avertismentelor lui Dumnezeu cu privire la religie sau slujirea diavolului. Dumnezeu i-a ales pe Israeliți de dragul numelui său, și datorită lipsei de credință și cedării la influența demonilor, Dumnezeu le-a zis: „Eu v-am ales numai pe voi dintre toate familiile pământului; de aceea vă voi pedepsi pentru toate nelegiuirile voastre” - Amos 3:2.

Scripturile clarifică ce anume sunt nelegiuirile Israeliților, pentru care au fost pedepsiți de Dumnezeu, și anume idolatria sau slujirea demonilor: „Toți dumnezeii oamenilor sunt idoli” (1Cronici 16:26; Psalmii 96:5; 97:7). „Ci s-au amestecat cu neamurile și au învățat faptele lor. Au slujit idoliilor lor, care au fost o cursă pentru ei. Da, și-au jertfit fii și fiicele la idoli, au vărsat sânge nevinovat, sângele fiilor și fiicelor lor, pe care i-au jertfit idoliilor din Canaan; și țara a fost spurcată cu sânge. Astfel s-au spurcat prin faptele lor, s-au desfrânat prin faptele lor. Atunci Domnul s-a aprins de mânie împotriva poporului său și a urât moștenirea lui. Și i-a dat în mâinile păgânilor ce-i urau și care au stăpânit peste ei” (Psalmii 106:35-41). „Dimpotrivă, eu zic că ce jertfesc neamurile, jertfesc diavolilor și nu lui Dumnezeu. Și eu nu vreau ca voi să fiți în împărțășire cu diavolii. Nu puteți bea paharul Domnului, și paharul diavolilor; nu puteți lua parte la masa Domnului, și la masa diavolilor” (1Corinteni 10:20, 21). Aceste scrieri arată că un habotnic nu poate fi un adevărat Creștin până nu se leapădă deplin de religie și se dedică necondiționat lui Dumnezeu și lui Christos, slujindu-i cum se cuvine.

Biblia folosită cu precădere de organizația Catolică este cunoscută sub numele de Versiunea Douay; tocmai din această versiune sunt date următoarele citate, pentru a demonstra că

liderii Catolici nu au nici un motiv să ignore poruncile lui Dumnezeu în ceea ce privește religia demonilor. „Să nu vă duceți la vrăjitori [cei ce cheamă duhurile morților; practicantii religiei demonice] și nici nu-i întrebați nimic pe ghicitori, ca să nu fiți spurcați de ei; eu sunt Domnul, Dumnezeul tău” - Leviticul 19:31.

„Cel ce se va duce după magi [cei care cheamă morții; practicantii demonismului] după ghicitori, și va curvi cu ei, îmi voi întoarce fața de la el și-l voi nimici din mijlocul poporului său” - Leviticul 20:6.

De remarcat un alt citat: „Dar dacă un om sau o femeie cheamă duhul unui mort sau se îndeletnicește cu ghicirea [(*Versiunea Autorizată*) care cheamă morții, ori este vrăjitor sau medium] să-i lăsați să moară, să fie uciși cu pietre; sângele lor să cadă asupra lor” (Leviticul 20:27, *Versiunea Douay*). „Să nu fie nimeni la tine care să-și treacă fiul sau fiica prin foc; ori să întrebe ghicitorii în vise și semne; să nu fie nimeni care să facă farmece ori să fie vrăjitor, nici să întrebe duhurile ori să dea cu ghiocul, ori să afle adevărul de la morți; pentru că Domnul urăște aceste lucruri și din pricina acestor nelegiuiri le va distruge în fața ta” - Deuteronomul 18:10-12, *Versiunea Douay*.

DEMONISMUL RELIGIEI CATOLICE

Sistemul religios Catolic se definește pe sine și practicile sale drept „religie Creștină”. Fără îndoială au existat mulți oameni sinceri printre cei care au făurit această organizație la început, care ulterior, fiind înșelați, au căzut pradă demonismului, iar la rândul lor, în calitate de lideri, au înșelat și ei pe mulți alții.

Lucrurile publicate aici nu au scopul de a ridiculiza starea de fapt, ci de a-i face pe oamenii onești din organizația Catolică să vadă și să considere poziția primejdioasă în care au fost puși de către clericii și liderii lor din organizația catolică. Dumnezeu poruncește în mod special celor care-l slujesc, că trebuie să-l servească în adevăr, și ca atare ei trebuie să evite orice formă de adorație a demonilor. „Să nu ai alți dumnezei afară de mine .Să nu-ți faci chip cioplit, nici vreo înfățișare a lucrurilor care sunt sus în ceruri, sau jos pe pământ, sau în apele de sub pământ; să nu te închini înaintea lor și să nu le slujești; pentru că Eu, Domnul, Dumnezeul tău sunt un Dumnezeu gelos, care pedepsesc nelegiuirile părinților, în copii până la al treilea și al patrulea neam al celor ce mă urăsc.” - Exodul 20:3-5.

Păgânismul înseamnă lipsă de credință, adică practica idolatriei sau a religiei demonice și este slujirea demonilor (vezi McClintock și Strong „Enciclopedia”). Roma păgână s-a opus în mod constant lui Isus Christos și adevărilor propovăduite de el. De aceea păgânismul este anti-Creștin pentru că este demonism. De ce sistemul religios sau organizația Catolică a adoptat religia păgână, se poate vedea și dintr-o afirmație a unuia dintre marii autorităților catolice. Ierarhia Romano-Catolică își continuă obiceiul de a acuza publicațiile „Turnul de veghere”, că ignorând faptele, afirmă că religia Catolică este demonism. Că publicațiile „Turnul de veghere” spun adevărul, să-i lăsăm pe oamenii cinstiți să hotărască, după ce vor lua în considerare mărturia unei autorități a chiar organizației Catolice. John Henry Cardinal Newman, a publicat în 1878 „*Un eseu asupra dezvoltării doctrinei creștine*”. A apărut la Londra, Anglia în editura Pickering & Co., în 1881. Din capitolul opt al cărții, dăm următorul citat din cele scrise de Cardinalul Newman: „CAPITOLUL 8. Cererea celei de a treia note distinctive a unei Adevărate Dezvoltări.

PUTEREA ASIMILATOARE

[pag. 335] „...Să fi avut [biserica Romano-Catolică] puterea ca, în timp ce-și păstra propria identitate, să -i absoarbă pe oponentii păgâni, precum, potrivit pildei Sf. Jeronim, toiagul lui Aron a înghițit toiagele vrăjitorilor din Egipt? A reușit să-i încorporeze în ea însăși, ori s-a dizolvat în ei? I-a asimilat în propria ei substanță, ori, păstrându-și numele, a fost pur și simplu coruptă de ei?”

[Pag. 371] “5. [Secțiunea 1.32.] Având încredere în puterea Creștinismului [religia Romano-Catolică] de a rezista contaminării răului, și de a transmuta chiar instrumentele și anexele SLUJIRII DEMONILOR în uzul evanghelic, și simțind de asemenea, că aceste uzanțe provin din revelații primitive și din instinctul naturii, deși ele fuseseră alterate; și că ei trebuie să inventeze ceea ce necesită, dacă nu au folosit ceea ce au găsit; că, mai mult, erau chiar posedați de arhetipurile pe care păgânismul încercase să le reflecteze; conducătorii Bisericii Romano-Catolice erau pregătiți, încă din cele mai vechi timpuri, dacă ocazia s-ar fi ivit, să adopte, să imite ori să confirme riturile existente și obiceiurile populației, precum și filosofia claselor educate.”

[Pag. 373] „6...Folosirea templelor, iar acestea închinat anumitor sfinți, și împodobirea lor în anumite ocazii cu ramuri de pomi; tămâie, lămpi și lumânări; ofrande votive aduse la însănătoșirea după boală; apă sfințită; refugii; sărbători și anotimpuri, folosirea calendarelor, procesiunile și binecuvântările ogoarelor; veșmintele preoțești, tonsura (ceremonia tunderii părului la clericii catolici) verigheta, întoarcerea spre răsărit, imagini, poate psalmii eclesiastici, și Kyrie Eleison, *sunt toate de origine păgână și au fost sanctificate odată cu adoptarea lor în Biserica(Romano-Catolică).*”

De remarcat următorul lucru: Newman a fost investit cardinal în anul 1879 de către Papa Leon al XIII-lea. Nu există nici o îndoială referitor la pregătirea sa, după cum, din mărturia citată mai sus, rezultă fără dubiu că ceremoniile practicate de sistemul religios Romano-Catolic își au originea în demoni și au fost practicate de Roma păgână, fiind adoptate de organizația Romano-Catolică, așa-zis „Creștină”.

Cardinalul James Gibbons, o altă autoritate Catolică, explică în cartea sa „Credința Părinților Noștri”, doctrina „purgatoriului” așa cum este ea predată de organizația Catolică, apoi spune: „Această interpretare nu este a mea. Este vocea unanimă a Părinților Creștinătății”; ceea ce dovedește că „purgatoriul” este parte a doctrinelor ce-și au originea în demoni. Doctrina „purgatoriului” nu-și găsește suportul în nici un text al Bibliei. Dimpotrivă, Biblia contrazice categoric doctrina „purgatoriului” așa cum este ea predată de organizația Catolică; iar aceasta e dovadă decisivă că respectiva doctrină provine de la demoni. În esență, doctrina Catolică a „purgatoriului” demonic, este aceasta: „Că omul posedă un suflet nemuritor; că în clipa dezintegrării, numai trupul moare, iar sufletul trăiește veșnic; că sufletul rău suferă pedeapsa veșnică în iad; că toate sufletele petrec un timp nedefinit în purgatoriu – un loc presupus a fi undeva între ceruri și iad - că sufletul este conștient dar incapabil să se ajute pe sine; și că, după un timp, poate fi salvat cu ajutorul rugăciunilor celor de pe pământ.” - *Vezi „Credința Părinților Noștri”, capitolul 16, pag. 205-209.*

Artistul Doré a realizat multe tablouri pretinzând a reprezenta „purgatoriul”, care tablouri au putut să se nască doar în mintea vreunuia aflat în puterea și sub influența demonilor. În Scripturi este limpede arătat că doctrina „purgatoriului” își are sorgintea în Satan, mai marele demonilor.

Biblia ne spune despre minciuna lui Satan, când acesta i-a zis Evei:” Cu siguranță nu veți muri. Pentru că Dumnezeu știe că în ziua când veți mânca din el, ochii vi se vor deschide și veți fi ca dumnezeii, cunoscând binele și răul” (Geneza 3:1-5). Aceasta i-a spus Diavolul Evei, ca răspuns la cele zise de ea, cum că Iehova Dumnezeu, Creatorul le poruncise ca ei să nu mănânce dintr-un anumit rod. Satan a grăit minciuna de mai sus, spunându-i că atunci când va mânca, va deveni „precum dumnezeii”, de fapt dumnezeii demonilor. Acea atragere a Evei în minciună, cu speranța că ar putea deveni „precum dumnezeii”, adică demonii, a fost începutul religiei în sânul creației umane. Rezultatul încrederii în astfel de minciuni a fost că Adam și Eva au fost condamnați la moarte. În Scripturi se arată limpede că Satan a adus moartea asupra lor printr-un mijloc religios - Romani 5:12; Ioan 8:43, 44.

Satan, mai marele printre demoni, este dușmanul lui Dumnezeu. Biblia conține cuvântul lui Dumnezeu Atotputernicul, care cuvânt al lui Dumnezeu este adevărul (Ioan 17:17; Psalmii 119:105). Orice doctrină, învățătură predată de om și care contrazice Cuvântul lui Dumnezeu Atotputernicul, este o minciună, și o astfel de învățătură ori minciună, pleacă de la dușman, Diavolul și demonii asociați lui.

Învățăturile și practicile organizației religioase Catolice sunt contrazise în mod precis de către Biblie. Aceasta este valabil în mod special cu referire la „purgatoriu”; la primatul papei; la

morții care sunt mai vii ca oricând și la rugăciunile pentru morți; la doctrina care susține că biserica lui Dumnezeu se întemeiază pe Petru; la apa sfințită; la icoane și adorarea sfinților; și la multe alte învățături; iar acestea dovedesc că religia Catolică este demonism; și prin practicarea demonismului, sunt împinși cu totul în capcana Diavolului și în ultimă instanță la nimicire.

POLITICĂ, MAGIE ȘI DEMONISM

Politicienii au avut întotdeauna nevoie de religie pe care au folosit-o ca pe servitoarea lor. Încă din vremurile Babilonului și Egiptului antic și până în ziua de azi, elementele conducătoare la vedere în toate națiunile, au avut la îndemână pentru sfaturi și consiliere, „oameni înțelepți”, astrologi, ghicitori precum și alți religioși controlați de demoni. Astfel de conducători au cerut întotdeauna „mai multă religie”, continuând să ceară și în zilele noastre mai multă religie, susținând că „religia aleasă ca opțiune individuală, este suficientă, fie ea Catolică, Protestantă, Ebraică sau Mahomedană”. „Oricare din acestea”, susțin politicienii, „face față cerințelor.” Aceasta e valabil mai cu seamă în cazul guvernelor dictatoriale; dar chiar și în democrații, de exemplu în Statele Unite, președintele și guvernatorii statelor spun:” Ne trebuie mai multă religie; altminteri guvernul Statelor Unite nu poate rezista.”

Fără nici o excepție, religioșii s-au opus adevăraților și sincerilor slujitori ai lui Dumnezeu și Christos, iar această opoziție este o dovadă în plus că religia provine de la Satan și de la ceilalți demoni, care sunt dușmanii lui Dumnezeu, ai lui Christos și ai tuturor care-l urmează pe Christos.

Remarcați unele dovezi Scripturale referitoare la această chestiune. Dictatorul fondator al Babilonului a făcut din religie factorul conducător al guvernării sale (Geneza 10:9, 10). În ce privește Egiptul antic, regele Faraon se considera cel mai puternic și în totală opoziție cu slujitorii Atotputernicului Dumnezeu. Când Moise și Aaron au venit în fața lui Faraon să-i transmită mesajul lui Iehova Dumnezeu, ei au înfăptuit anumite minuni. „Atunci Faraon i-a chemat și el pe înțelepți și pe vrăjitori, și vrăjitorii Egiptului au făcut și ei la fel prin farmecele lor. Pentru că ei toți și-au aruncat jos toiégele, și acestea s-au prefăcut în șerpi; dar toiagul lui Aaron a înghițit toiégele lor” - Exodul 7:11, 12.

Acei magicieni și vrăjitori erau reprezentanții și trimișii vizibili ai demonilor, influențându-l și determinându-l pe regele Faraon să se situeze în directă opoziție cu Atotputernicul Dumnezeu. Ori de câte ori slujitorul uns al lui Iehova venea în fața lui Faraon, el îi chema pe vrăjitori , pe magicieni, pe reprezentanții demonilor în practica religioasă, să vină în fața lui și să îndeplinească anumite ceremonii - Exodul 8:7, 18, 19; 9:11.

Nebucadnețar, regele Babilonului, îi avea întotdeauna la îndemână pe reprezentanții ori mijlocitorii demonilor ca să-i dea sfaturi, lui conducătorului politic (vezi Daniel 1:20; 2:2). Acei reprezentanți ai demonilor, practicanți ai religiei, erau în totală opoziție cu Iehova Dumnezeu și cu slujitorii lui; iar aceasta este dovedit și de faptul că Iehova Dumnezeu i-a dat slujitorului său Daniel, înțelepciune și putere ca să talmăcească visul regelui și să-i explice regelui semnificația sa. „Daniel a răspuns înaintea împăratului, și a zis: Ce cere împăratul, este o taină pe care înțelepții, cititorii în stele, vrăjitorii și ghicitorii nu sunt în stare s-o descoperi împăratului. Dar este în ceruri un Dumnezeu care descoperă tainele și care face cunoscut împăratului Nebucadnețar, ce se va întâmpla în vremurile de pe urmă. Iată visul tău și vedeniile pe care le-ai avut în patul tău; în patul tău, împărate, ți-au venit în minte gânduri cu privire la cele ce vor fi după aceste vremuri; și Cel ce descoperă tainele ți-a făcut cunoscut ce se va întâmpla. Însă dacă mi s-a descoperit taina aceasta, nu înseamnă că este în mine o înțelepciune mai mare decât a tuturor celor vii, ci pentru ca să se dea împăratului tâlcuirea ei, și să afli ce-ți dorește inima să știi” - Daniel 2:27-30; 4:7.

Israelii ar fi fost complet feriți de influența și puterea demonilor dacă, supunându-se poruncii lui Dumnezeu, ar fi respectat legământul și ar fi evitat religia. În loc de aceasta ei au cerut un împărat, care împărat, degrabă a îmbrățișat religia diavolului, și fiind influențat de acea religie diavolească, el a încălcat porunca lui Dumnezeu și s-a răscolat împotriva Celui Mai de Seamă. Profetul Samuel, reprezentantul vizibil și un purtător de cuvânt al lui Iehova Dumnezeu, i-a remis

regelui Saul acest mesaj din partea Celui Prea Înalt: „ Ascultarea face mai mult decât jertfele, și păzirea cuvântului său face mai mult decât grăsimea berbecilor. Pentru că împotrivirea este păcatul vrăjitoriei, iar neascultarea este tot atât de vinovată ca închinarea la idoli. Fiindcă ai lepădat cuvântul Domnului, te leapădă și el ca rege” (1Samuel 15:22, 23).

După aceea, Saul, care a continuat să-și exercite demnitatea de rege, a mai făcut o altă mârșăvie în fața Atotputernicului Dumnezeu, căutând sfaturi la un mijlocitor al demonilor, vrăjitoarea din Endor, care l-a mințit pe Saul și l-a împins mai departe în capcana demonilor - 1Samuel 28:7, 8.

Saul, aflându-se sub influența demonilor, a continuat să-l persecute pe David, slujitorul lui Dumnezeu, iar această asuprire o desfășura păstrând în același timp o mască a cucerniciei.; și astfel Saul, politicianul, avea o formă de evlavie exterioară, dar de fapt nega puterea supremă a Atotputernicului Dumnezeu, întocmai cum fac politicienii religioși în zilele noastre. Pentru că Saul a îmbrățișat religia demonilor, el s-a pogorât în întuneric în ceea ce privește scopul lui Dumnezeu, și a continuat să umble în întuneric pentru totdeauna, ne mai primind nici un adevăr sau revelație din parte Atotputernicului Dumnezeu (vezi, Exodul 22:18; 1Samuel 28:6-18). Înrudită cu practica și religia demonilor, fapta lui Saul a încălcat în mod direct legea lui Dumnezeu. „Să nu mâncați nimic cu sânge; nici să folosiți farmece ori să ghiciți după nori. Să nu întrebați duhurile morților, nici să nu vă luați după vrăjitori, pentru a nu fi spurcați de ei. Eu sunt Domnul, Dumnezeul vostru” - Leviticul 19:26, 31; Exodul 22:18.

Moartea lui Saul s-a produs pentru că el s-a răzvrătit împotriva lui Iehova Dumnezeu într-un mod asemănător cu răzvrătirea Diavolului și pentru că Saul a căutat îndrumare la unul ce era vrăjitor sau mijlocitor al demonilor: „Saul a murit pentru că el s-a făcut vinovat de fărădelege față de Domnul, al cărui cuvânt nu l-a păzit, și pentru că a întrebat și cerut sfatul celor ce cheamă morții; n-a întrebat pe Domnul și de aceea Domnul l-a omorât iar împărăția i-a dat-o lui David, fiul lui Isai” (1Cronici 10:13, 14).

Aceasta ar trebui să fie un avertisment pentru toți membrii clerului și păstorii turmelor lor, și anume politicienii și oamenii din comerț, care continuă să zică poporului:” Avem nevoie de mai multă religie.”

Este momentul să comparăm aici drumul regelui Saul, și cauza morții sale, cu cel al conducătorilor religioși sau clerului, atât cei din poporul lui Israel, cât și cei ai așa zisei „Creștinătăți”. Saul, așezat într-o poziție favorabilă de către Iehova Dumnezeu, a trecut la demonism, adică religie; și astfel a prevestit, sau a devenit reprezentativ pentru calea de acțiune și țelul final al clericilor „Creștinătății”. Referitor la cei care pretind că-l slujesc pe Dumnezeu și care acționează în calitate de clerici și lideri religioși ai oamenilor care fac parte din așa zisa „Creștinătate”, și care practică religia, stă scris:” Deoarece conducătorii acestor oameni îi fac pe ei să greșescă; iar cei ce sunt conduși de ei, sunt nimicivi” (Isaia 9:16). Astfel de conducători religioși, care iau asupra lor învățătura altora, fac aceasta cedând religiei sau demonismului, devenind orbi față de adevăr și conducându-i și pe alții la orbire. Referitor la aceștia Domnul Isus zice: „ Lăsați-i; sunt călăuze orbe ale unor orbi; iar când orbul îl călăuzește pe orb, vor cădea amândoi în groapă” - Matei 15:14.

Ierarhia Romano-Catolică ia conducerea azi, printre religioșii de pe întreg pământul, în încercarea de a instrui poporul în ce privește problemele politice și comerciale, și de a sfătui națiunile precum și conducătorii lor ce drum să urmeze. Această organizație religioasă participă la politica dusă de orice națiune de pe pământ. Cei din Ierarhie îi fac pe oameni să greșescă, și cu toții împreună sunt mânați spre distrugere, după cum citatele din Scripturi o mărturisesc din plin. Toți cei care acordă atenție învățătorilor religioși și îi urmează pe aceștia orbește, se află sub influența și controlul demonilor, fiind sub incidența aceluiași sfârșit – doar dacă ochii nu li se vor deschide asupra marelui pericol care-i paște, și se vor întoarce degrabă spre Iehova Dumnezeu, încrezându-se pe deplin în el.

PRINȘI ÎN CURSĂ

Deoarece politicienii și conducătorii din comerț sunt determinați să creadă că oamenii clerului sunt investiți cu oarece puteri invizibile, astfel de oameni ai politicii și comerțului se tem de liderii religioși, fiind de aceea conduși spre capcană și atrași în cursă de către demoni. Ei caută povață la clerici, iar clericii, fiind sub influența demonismului sau a demonilor, le dau sfaturi rele. Unele istorisiri biblice se potrivesc aici. Ahab, rege al Israelului a adunat în jurul său 400 de așa-zisi „profeți”, care erau bineînțeles falși profeti, practicanți ai religiei Diavolului, și care i-au dat lui Ahab sfaturi rele: „Împăratul lui Israel a strâns pe prooroci, în număr de aproape patru sute, și le-a zis: să merg să lupt împotriva Ramotului din Galaad, sau să mă las? Și ei au răspuns: suie-te și Domnul îi va da în mâinile împăratului” - 1Regi 22:6.

Mica, un prooroc adevărat al lui Dumnezeu, a fost chemat la împăratul Ahab, care i-a cerut acestuia să-l sfătuiască; dar pentru că Mica i-a dat sfaturi bune lui Ahab, a fost întemnițat de acesta, fără îndoială, deoarece intervenise în problema războiului. Împăratul Ahab s-a dus la luptă și a fost ucis. Astfel a fost prevestit că liderii religioși ai prezentului dau politicienilor sfaturi contrare cuvântului lui Dumnezeu, iar rezultatele, mai mult ca sigur că vor fi dezastruoase pentru politicieni. Sfaturi asemănătoare au fost date împăratului, și pe vremea lui Ieremia, cu rezultate la fel de rele (Ieremia 27:9, 10). Sunt multe alte relatări biblice de sfaturi date de către lideri religioși unor domnitori, care sfaturi au avut consecințe rele pentru ei - Geneza 41:1-24; Daniel 2:1-13; Exodul 7:11; 8:19; 9:11.

Scripturile se referă la momentul de față cu cuvintele „zilele de pe urmă”; și tot referitor la aceasta, dar și la clericii din zilele noastre care îi sfătuesc pe politicieni, stă scris:” Având doar o formă de evlavie, dar tăgăduindu-i puterea: ... care învață întotdeauna și nu pot ajunge niciodată la deplina cunoaștere a adevărului” (2Timotei 3:5-7). În zilele noastre, liderii religioși pretind că sunt învățați și că își continuă permanent învățătura, dar din faptele lor reiese că nici nu cunosc și nici nu prețuiesc adevărul Cuvântului lui Dumnezeu; iar aceasta se datorează faptului că ei au căzut în puterea demonilor. De aceea ei se află în beznă în ce privește scopul lui Iehova, și nu au parte de luminare de la Dumnezeu în privința scopului său; iar ei orbi la adevăr, îi conduc pe cei orbiți în prăpastia nimicirii. Ei încearcă să-i sfătuiască pe cei din politică și comerț, și în același timp se împotrivesc deschis celor ce propovăduiesc adevărul Cuvântului lui Dumnezeu. Să admitem că această opunere la Teocrație se datorează ignoranței. Aceasta nu este decât un argument suplimentar la concluzia că ei se află sub influența și puterea demonilor datorită orbirii spirituale. În continuare, Scriptura ne spune din ce cauză acești oameni țin de organizația lui Satan, și de ce sunt orbi: „După cum Iane și Iambre s-au împotrivit lui Moise, tot așa și oamenii aceștia se împotrivesc adevărului, ca unii care sunt stricați la minte și osândiți în ce privește credința. Dar nu vor mai înainta, căci nebunia lor va fi arătată tuturor, cum a fost arătată și a celor doi oameni” - 2Timotei 3:8, 9.

Acei sftnici și lideri religioși, sunt asemănători falșilor prooroci ai Israelului, mai ales proorocul Balaam, care pretinzând că-l slujește pe Dumnezeu, era de fapt prezicător, deci se afla sub influența și puterea demonilor, acționând ca atare (Iosua 13:22). El s-a pus pe sine în slujba politicienilor și a încercat să folosească religia împotriva poporului lui Dumnezeu, dar eforturile sale au fost zadarnice - Numeri 22:1-41; 23:1-30.

Elymas, magul sau vrăjitorul, i-a sfătuit pe conducătorii politici împotriva creștinilor, a apostolului Pavel, dar acele sfaturi erau insuflăte de demoni și nu au dus la nimic bun (Fapte 13:6-12). Azi, clericii de frunte în practicarea așa-zisei „religii Creștine”, le dau sfaturi celor tari din politică și comerț, iar aceste sfaturi îi conduc pe cei sfătuiți drept în cursa Diavolului. Liderii religioși intră în conspirație unii cu alții, și împreună cu oamenii din domeniul politic, juridic și comercial, se străduiesc să-i zădărnicească pe martorii lui Iehova Dumnezeu și să se opună Guvernului Teocratic; și lucrând astfel - după cum ne dezvăluie și Scripturile - acei conspiratori sunt influențați de demoni și procedează ca atare. În sprijinul acestor afirmații, să remarcăm următoarele cuvinte, citate din Biblia Catolică, *Versiunea Douay*, și care sunt adresate celor care se încred în Dumnezeu: „Nu numiți uneltire tot ceea ce poporul acesta numește uneltire, și nu vă temeți de ce se teme el, și nici să nu aveți frică. Sfințiți însă pe Domnul oștirilor. De el să vă temeți și el să fie spaima voastră.” „Când vi se va spune: căutați pe cei ce cheamă morții [Care vorbesc cu

duhurile morților (V. A.); mijlocitor al demonului], și pe cei care ghicesc viitorul, care-și bolborosesc descântecele, răspundeți: nu va întreba oare un popor pe Dumnezeuul său [Iehova], va întreba pe cei morți pentru cei vii ? La lege și la mărturie ! Căci dacă nu vor vorbi așa, nu vor vedea lumina zorilor” - Isaia 8:12, 13, 19, 20, *Versiunea Douay*.

Religiozii și-au dat pe deplin consimțământul ca această conspirație formată de politicieni să guverneze lumea cu ajutorul dictatorilor oameni, decât să lase ca lumea să fie guvernată de marea Teocrație. Papa se aliază cu conducătorii politici, pentru a realiza conducerea lumii cu ajutorul dictatorilor, toți liderii religioși, de fapt, opunându-se Teocrației; și atât sfătuitoarii, adică liderii religioși, cât și politicienii, ori alții care urmează îndeaproape astfel de sfaturi, sunt atrași în capcană de Satan, sfârșind în ultimă instanță în distrugere. Fasciștii, Comuniștii și Naziștii, de fapt toate „statele corporative”, își au sfetnicii lor religioși, cei mai de seamă printre ei fiind cei din Ierarhia Romano-Catolică, dirijați din Cetatea Vaticanului de către politicianul religios Pacelli.

„Egiptul” simbolizează lumea coruptă peste care de mult domnește Satan, iar Scripturile spun că Egiptul simbolic se află în locul în care Domnul Isus Christos a fost răstignit (Apocalipsa 11:8). De aceea Egiptul antic cu guvernarea lui absolutistă dictatorială și cu structurile sale religioase, militare și comerciale, prefigurează ticăloasa domnie a lui Satan și a hoardelor sale din zilele noastre, mai ales națiunile care au devenit regimuri totalitare ori „state corporative”. De remarcat în acest context profeția lui Dumnezeu care spune că religia, - demonism, de fapt – este mijlocul de a-i împinge pe politicieni cu totul în capcana lui Satan:

„Povara [osânda] împotriva Egiptului. Iată, Domnul [Iehova] călărește pe un nor repede [deci invizibil pentru ochii oamenilor ; norul simbolizează furtuna de necazuri care se abate asupra opozanților lui] și vine în Egipt; idolii Egiptului tremură înaintea lui [prezența lui este invizibilă ascunsă de nor] ; și li se îndoiaie inima egiptenilor în ei. Și voi înarma pe Egipteni unii împotriva altora, și se vor bate frate cu frate, vecin cu vecin, cetate cu cetate, împărăție cu împărăție. Duhul Egiptenilor va pieri din ei, și le voi nimici sfatul; atunci ei vor întreba pe idoli, pe vrăjitori, pe cei ce cheamă morții și pe ghicitori. Și voi da Egiptul în mâinile unui stăpân aspru [Aghiotantul lui Dumnezeu, Isus Christos care este aspru cu dușmanii lui Dumnezeu] ; și un împărat fără milă [împotriva ticăloșiilor] va stăpâni peste ei, zice Domnul, Dumnezeul oștirilor.” (Isaia 19:1-4).

Astfel Domnul prevestește influența demonilor asupra națiunilor, în special asupra conducătorilor politici, și care va fi, prin urmare, sfârșitul lor.

Capitolul al 16-lea din Apocalipsa, ne descrie mânia lui Dumnezeu împotriva conducătorilor politici de pe pământ, cât și faptul că sfârșitul lor înseamnă nimicirea lor. Liderii religioși, în special cei din Ierarhia Romano-Catolică, au omis să le spună conducătorilor politici despre scopul lui Dumnezeu de a-i distruge, și aceasta numai din cauză că religiozii sunt aliați ai conducătorilor politici și, aflându-se sub influența și puterea demonilor, sunt orbi în ceea ce privește scopul lui Dumnezeu.

Toți dictatorii din lume își au sfetnicii lor religioși. Conducătorul Germaniei este Catolic și este în mod constant sfătuit de Vatican. De asemenea el îi consultă pe demoni pe față, prin reprezentanții lor vizibili. Alți conducători politici urmează o cale asemănătoare. Chiar și în democrații, politicienii cei mai de seamă fac același lucru; iar aceasta demonstrează că toți cei ca ei, se află în beznă, deci orbi cu privire la scopul lui Dumnezeu, împinși să-i asuprească și să-i persecute pe slujitorii lui Dumnezeu, care le aduc lor mesajul adevărului. Este voința lui Dumnezeu ca acest avertisment din partea lui să fie mărturisit, însă doar acei care îi sunt complet devotați marelui Teocrat, vor fi cei care vor mărturisi acest avertisment; dar când un astfel de avertisment este mărturisit, elementele religioase combinate cu cele politice și comerciale, îi ridiculizează și-i denunță pe martorii lui Dumnezeu. Spre exemplu, publicația new-yorkeză *Lumea* din 5 iulie, luni, 1927, a tipărit următoarele:

**„GIGANTICĂ REȚEA DE RADIO ÎL AUDE PE RUTHERFORD”
„CEA MAI MARE REȚEA DE RADIO RĂSPÂNDEȘTE ÎN TOATE”
„COLȚURILE LUMII CUVÂNTARE CONDAMNÂND CLERUL ORGANIZAT”**

„Cu ajutorul celei mai mari rețele de radio din istorie, Joseph F. Rutherford a transmis ieri în întreaga lume civilizată, provocarea sa împotriva clerului ortodox, a marilor politicieni și magnați ai finanțelor, ca fiind agenți ai lui Satan. Rețeaua de radio a fost mai puternică cu două stații decât în cazul meciului Dempsey – Sharkey -recordul precedent - și cu trei mai multe decât atunci când s-a transmis primirea lui Lindbergh la Washington și în acest oraș. „ Creștinismul organizat în deșert”, a tunat Rutherford, „este o alianță profană împotriva popoarelor pământului.”

Cuvântarea ținută cu ocazia congresului de la Toronto a martorilor lui Iehova a stârnit cu prisosință indignarea religioșilor moderni. O altă cuvântare ținută la același congres cu titlul „Trecerea puterilor lumii”, a fost de asemenea pretutindeni transmisă și a provocat mânia liderilor religioși și a sprijinitorilor lor, dovedind că astfel de oameni sunt împotriva împărăției lui Dumnezeu sub Christos. Mesajul acelor cuvântări n-a fost despre alcătuirea omului, ci conținea cuvinte luate din Biblie și aplicate unor fapte binecunoscute tuturor. Datorită acestei opoziții față de mesajul Lui, mânia lui Dumnezeu se manifestă împotriva sistemului babilonic „Creștinătate”, adică împotriva combinațiilor politico-religioase care guvernează și călăresc pe apele acestui modern fluviu Eufrat, adică oamenii obișnuiți care îi suportă pe acești conducători. Hotărârea adoptată unanim cu această ocazie de către oamenii lui Dumnezeu adunați acolo, luată în legătură cu cuvântările mai sus menționate, pare să fie al șaselea „potir” ori „fiolă” din seria celor șapte mesaje anuale transmise popoarelor „Creștinătății”. De remarcat cuvintele profetice în acest sens înregistrate în Apocalipsa 16 : 12-16, *Versiunea Americană Revăzută*. :

„Al șaselea a vărsat potirul lui peste râul cel mare , Eufrat. Și apa lui a secat ca să fie pregătită calea împărățiilor [Iehova și Isus Christos] care au să vină din răsărit. Și am văzut ieșind din gura balaurului [organizația lui Satan, reprezentată mai ales de elementul religios], și din gura fiarei [statul], și din gura proorocului mincinos [anti-Teocrația, formată din elemente combinate ale organizației lui Satan], trei duhuri necurate , care semănau cu niște broaște [orăcăitoare cu gura mare]. Căci acestea sunt duhuri de diavoli [adică reprezentanți vizibili ai demonilor] care fac semne; care se duc la împărății pământului întreg, ca să-i adune pentru războiul zilei celei mari a Dumnezeului Celui Atotputernic. (Iată, eu vin ca un hoț. Ferice de cel ce veghează și își păzește hainele, ca să nu umble gol și să i se vadă rușinea). Iar ei [cetele demonilor] i-au adunat pe ei [reprezentanții pământeni ai demonilor] în locul care pe evreiește se numește Armagedon.” Considerații suplimentare pe această temă, vezi în *Turnul de Veghere*, 1 octombrie, 1927, pagina 297; și *Lumină*, Cartea a doua.

Mișcarea demonilor împotriva oamenilor lui Dumnezeu, ilustrează mișcarea internațională împotriva celor care sprijină Guvernul Teocratic descris în profeția lui Ezechiel, capitolele 38 și 39, și care mișcare se află sub comanda lui Gog, reprezentantul principal al Diavolului; cu privire la care Domnul spune: „ Eu sunt împotriva ta, Gog, domnul Meșecului și Tubalului:...tu vei veni împotriva poporului meu, Israel [oamenii credincioși lui Dumnezeu; martorii lui] ca un nor negru care va acoperi țara; va fi în zilele de pe urmă, iar eu te voi aduce împotriva pământului meu, pentru ca păgânii [neamurile fără de Dumnezeu] să mă cunoască, când voi fi sfințit în tine sub ochii lor, Gog.”

DEMONISMUL DOMNIEI GLOATELOR

O conducere ori o tentativă de conducere prin violență, este o conducere sub influența și puterea demonilor. Pe vremea lui Noe, demonii erau de nestăpânit și astfel au umplut pământul de violență: ”Erau uriași demoni în zilele acelea; iar... pământul era de asemenea, stricat înaintea lui Dumnezeu, și pământul era plin de silnicie” (Geneza 6:4, 11). „ Precum în zilele lui Noe, tot așa va fi venirea Fiului omului” (Matei 24:37).

Acestea au fost cele spuse de Isus referitor la sfârșitul lumii lui Satan. „Uriașii”, Nephilimii sau demonii, aflându-se încă într-o mare beznă în ce privește cunoașterea scopului lui Dumnezeu, continuă să-și exercite puterea și influența asupra oamenilor și potopesc pământul cu violență în zilele noastre. Referitor la acest timp și la lucrările Diavolului, acum, stă scris: „Vai de

voi, locuitori ai pământului și ai mării! Diavolul s-a pogorât asupra voastră cu mare urgie, pentru că el știe că nu are multă vreme” (Apocalipsa 12:12).

Fiecare știe bine că din 1914 încoace, dar mai ales din 1918, durerile și necazurile oamenilor au crescut, azi violența predominând la fiecare neam, și o mare violență a umplut pământul, în special în ceea ce se numește ținutul „Creștinătății”. Practic teama controlează toate popoarele și toate națiunile, singura excepție de la aceasta fiind cei care se încred pe deplin, în întregime, în Dumnezeu și Isus Christos. Referitor la aceasta este scris: „Căci Dumnezeu nu ne-a dat nouă duhul spaimii; ci pe cel al puterii, al iubirii și al unei minți sănătoase” - 2Timotei 1:7.

Să trecem pe scurt în revistă istoria trecută și prezentă, în ceea ce privește practicile brutale ale religioșilor. Cu mult timp în urmă, în vremea anticei Sodome, o gloată furioasă a năvălit în casa aceluia „cinstit și drept om, Lot”, urlând după oaspeții lui Lot pentru a-i sodomiza; aceeași gloată și-a încercat puterile și asupra lui Lot. Fără îndoială că acea mulțime se afla sub influența și controlul demonilor - Geneza 19:1-11; 2Petru 2:7, 8.

O mulțime alcătuită din habotnici evrei l-a denunțat pe Isus, pe care Dumnezeu îl trimisese, iar apoi l-au votat și l-au ales ca domnitor pe totalitarul împărat Cesar, urlând după sângele lui Christos; și acea gloată a fost controlată și pusă în mișcare de demoni – Ioan 19:5,6, 12-16.

Saltul în masă, al turmei de porci, în prăpastie spre mare, era fapta unei „legiuni” de demoni (Matei 8:28-33; Marcu 5:1-16). Porcii închipuiau ființa aflată sub controlul demonilor, iar năvălirea în mare, simboliza năvala necugetată spre distrugere. Cu fiecare ocazie, cei care au încercat să-l ucidă pe Christos, erau religioșii aflați sub influența demonilor - Ioan 8:40, 42; 15:18-21.

Din cauză că apostolul Pavel a izgonit demonii dintr-o sclavă, care era folosită de stăpânii ei, controlați de demoni, ca să le aducă bani, demonii au împins o gloată încercând să-l omoare pe Pavel - Fapte 16:22.

Mulțimea ridicată de idolatru, ori habotnicul controlat de demoni, pe nume Demetrius, a încercat să-l brutalizeze pe Pavel, pentru că acesta propovăduia adevărul, dezvăluind oamenilor practicile religioase diavolești din sânul lor - Fapte 19:24-34.

Cu altă ocazie, când Pavel se afla în Ierusalim, evreii religioși aflați sub influența și puterea demonilor, au încercat să-l omoare pe Pavel (Fapte 21:27-31).

La Lystra, unde Pavel și tovarășii lui le povesteau oamenilor înnoptați acolo despre Iehova Dumnezeu și împărăția lui, o ceată de habotnici controlați de demoni, a împins mulțimea ca să arunce cu pietre în Pavel și aproape l-au omorât. – Fapte 14:8-20

Din Scripturi rezultă că apostolul Pavel a fost agresat de mulțimi (care mulțimi se aflau sub influența demonilor) mai mult decât oricare alt apostol. Scripturile ne fac și dovada unui motiv pentru aceasta. Să reținem faptul că, Pavel însuși, a fost un religios – potrivit propriei sale mărturii - înainte ca Domnul să-i deschidă ochii, moment când a devenit Creștin. (Fapte 9:1-6). Pavel mărturisește că era un religios zelos „excesiv de zelos în tradiția înaintașilor”, că a „profitat în religia Evreilor”, și că a persecutat și irosit biserica lui Dumnezeu. El a fost de față și a participat împreună cu gloata, care se afla sub controlul demonilor, la uciderea lui Ștefan. (Galateni 1:1-16; Fapte 7:54-58). Când el a devenit Creștin, el a refuzat religia, i-a denunțat pe demoni și i-a expus pe toți religioșii drept practicanți ai demonismului. (Fapte 17:22). Credința lui nestrămutată în Dumnezeu și în împărăția lui, care va veni, Pavel l-a mâniat pe Diavol și pe ceilalți demoni, aceștia la rândul lor făcându-i pe religioși să asmută gloatele împotriva apostolului. De fiecare dată când vreun om orbit de demoni, mai târziu devine Creștin, este luminat de Domnul și-l slujește cu credință pe Domnul, demonii se mânie pe acel om credincios și încearcă să-l distrugă.

Din toate scripturile reiese cu claritate că nimeni, care se consacră să îndeplinească voința lui Dumnezeu, nu poate să-și dovedească integritatea, până când nu respinge religia, și ca adept al Lui Isus Christos, îl slujește pe Iehova Dumnezeu cu cinste și credință. Mai mult chiar, Scripturile arată că atunci când cineva a devenit Creștin și apoi se dezice, el devine ușor unealta demonilor, fără putință de însănătoșire deoarece el a păcătuit împotriva luminii - Luca 11:24-26; 12:10; Matei 12:43-45.

Comparați aceste fapte ale istoriei biblice cu faptele, din vremurile moderne, ale Ierarhiei Romano-Catolice și ale neghiobilor lor care, influențați de demoni, încearcă să-i distrugă pe martorii lui Iehova și pe „tovarășii” lor, ridicând mulțimi care să-i distrugă pe slujitorii lui Iehova Dumnezeu. Astfel de atacuri ticăloase împotriva martorilor lui Iehova au fost, în ultimele luni, comise de către Ierarhie și năărăii lor demonizați, în multe locuri din Statele Unite.

În Germania, la începutul anului 1921, preoții Romano-Catolici au răspândit rapoarte false împotriva martorilor lui Iehova, acuzându-i pe aceștia că erau finanțați de Evrei și complotau la răsturnarea statului; acest curs al acțiunilor a continuat până în 1933, când Ierarhia Romano-Catolică i-a determinat pe conducătorii politici să-i persecute cu cruzime pe martorii lui Iehova, și să le confişte proprietățile, doar pentru că martorii lui Iehova predicau adevărul despre Dumnezeu și împărăția lui. Rezultatul acelei campanii de minciuni și persecuții, instigată de Ierarhia religioasă, a fost încarcerarea multor martori ai lui Iehova în închisori mizerabile.

CARE VA FI SFÂRȘITUL?

Satan împreună cu toți demonii asociați lui, luptă împotriva lui Iehova Dumnezeu și a împărăției sale, și de aceea, împotriva intereselor tuturor oamenilor cinstiți. Demonii folosesc religia pentru a-i orbi pe oameni să nu vadă adevărul și îi persecută pe toți cei care spun adevărul Cuvântului lui Dumnezeu.

Scripturile și faptele indiscutabile arată fără putință de tăgadă, că , de când Cain l-a ucis pe Abel și până în ziua de azi, practicanții ai religiei, orbiți de demoni, au persecutat cu mârșăvie și au cauzat moartea a nenumărate mulțimi de persoane nevinovate. Preoților religiei, care au condus la astfel de persecuții și crime, Iehova Dumnezeu le spune, vorbind prin profetul său: „ Pe poalele hainelor tale se află sângele sărmanilor nevinovați.” (Ieremia 2:34).

Religia i-a orbit pe conducători, și în consecință au fost orbi la adevăr și toți cei care i-au urmat pe liderii religioși. Aceasta este istoria incontestabilă a lumii, și în special a „Creștinătății”. În fața dovezilor istorice, liderii politici și financiari continuă să spună: „Ceea ce necesităm, este mai multă religie.” Astfel inspiratele cuvinte ale Bibliei, sunt apreciate mai mult acum, de către cei care, mai mult ca oricând, se bazează acum pe Cuvântul lui Dumnezeu: „, că întreaga lume se află sub stăpânirea celui rău.” – I Ioan 5:19.

Satan și demonii asociați cu el au sub control toate popoarele pământului și toate națiunile pământului care nu-și pun credința pe deplin în Dumnezeu și împărăția lui.

CAPITOLUL III

AVERTISMENT

Iehova, prin Principalul lui Mesager dă glas unui puternic avertisment tuturor oamenilor de pe pământ care sunt de bună credință față de Dumnezeu.

„El a strigat cu glas tare, zicând: A căzut, a căzut Babilonul cel mare! A devenit un locaș al demonilor, o închisoare a oricărui duh necurat, a oricărei păsări necurate și urâte.” (Apocalipsa 18:2, V.A.R.) Organizația lui Satan și-a atins limitele în răutate. Separarea celor de bună credință față de Dumnezeu, de sprijinitorii lumii controlate de demoni, se desfășoară acum cu rezezițiune, iar sistemul lumesc se deteriorează cu mai mare rapiditate decât oricând de la potop încoace. Așa numita „Creștinătate” se află în postura cea mai reprobabilă, deoarece conducătorii „Creștinătății” au pozat în mod fraudulos și blasfemator drept reprezentanți ai Atotputernicului Dumnezeu, în timp ce ei lucrau cu totul împotriva Teocrației. „Creștinătatea” se complăce într-un formalism rigid pe

care-l susține a fi evlavie, dar, în același timp, neagă în întregime puterea lui Dumnezeu Atotputernicul, pretinzând pentru oameni ceea ce aparține doar Atotputernicului.

Toate mărturiile Scripturii arată, fără nici un dubiu, că, „Creștinătatea” cu controlul ei demonic asupra oamenilor, este de fapt Babilonul modern, care și-a întors fața de la Dumnezeu și s-a datat întru totul Diavolului. Orice politician veros (necinstit), fiecare lacom gigant comercial, și fiecare cleric lipsit de conștiință, își fac loc acum în Babilonul modern. Aceștia, fiind controlați de demonii cu duh necurat, sunt descriși de Domnul, ca „păsări necurate și urâte”.

Cu mult timp în urmă, Iehova Dumnezeu și-a dat cuvântul lui, că va permite lui Satan și demonilor întovărășiți cu el, să rămână și să-și continue nestingheriți, pentru un anumit timp, opoziția față de El; și că la sfârșitul aceluși timp, numele lui Dumnezeu va fi trâmbițat pe întreg pământul, iar această proclamare va fi urmată de îndată de o demonstrație a puterii supreme a lui Iehova împotriva celor răi. Limita aceluși timp s-a terminat, de unde și avertismentul făcut acum cunoscut tuturor națiunilor pământului - Exodul 9:16.

Isus Christos, Funcționarul Superior al Teocrației, este întronat ca împărat. Demonii au fost alungați din ceruri, jos pe pământ, iar Diavolul chinuiește acum toate popoarele pământului cu nenorociri tot mai mari. (Apocalipsa 12:1-12). Tuturor oamenilor lui de pe pământ, Iehova le trimite prin Isus Christos, următorul mesaj: ”Ieșiți afară din ea adică din Babilon, organizația lui Satan, „Creștinătatea” modernă poporul meu, ca să nu fiți părtași la păcatele ei, și să nu fiți loviți cu urgiile ei. Pentru că păcatele ei au ajuns deja până la cer, iar Dumnezeu și-a adus aminte de nelegiuirile ei.” -Apocalipsa 18 : 4, 5, *Versiunea Americană Revizuită*.

Avertismentul dat de Dumnezeu înseamnă că fiecare persoană care-și va menține onestitatea față de Iehova Dumnezeu și va primi, prin Isus Christos, aprobarea lui Dumnezeu, va trebui să se separe și să se țină departe de orice lucru care are vreo legătură cu demonismul. De aceea va trebui să ocolească religia și tot ce are a face cu ea, și, să-și pună întru totul nădejdea în marele Teocrat și în guvernul lui.

Acest avertisment nu vine din partea oamenilor, ci din partea Atotputernicului Dumnezeu însuși. Mărturiile din Scriptură, asupra cărora s-a atras atenția în cele două capitole precedente, dovedesc că, fără nici o îndoială, lumea se află acum sub controlul demonilor și în cea mai proastă stare imaginabilă (1Ioan 5:19). Fără îndoială că Domnul, în zilele din urmă, a făcut cunoscut în mod limpede poporului său că religia este de la Diavol și într-o brutală opoziție cu Creștinismul. El a făcut aceasta pentru ca cei închinați lui să poată scăpa de puterea și influența demonilor, care influență și putere acoperă întreaga umanitate ca un mare giulgiu. Din acest motiv, acum, poate aprecia poporul lui Dumnezeu Atotputernicul admonestarea făcută de Dumnezeu în Biblie, și anume: „Căci rugăciunea curată și sfântă înaintea lui Dumnezeu este aceasta: să-i cercetăm pe orfani și pe văduve în necazul lor, și să ne păstrăm neîntinați de lume.” - Iacov 1:27, *Versiunea Siriană*.

Cu ajutorul religiei, Satan a dobândit controlul asupra lumii, iar singurele excepții de la acest control demonic sunt acei oameni care se închină lui Dumnezeu Atotputernicul în duh și în adevăr. Acum fiecare iubitor al dreptății trebuie să ia aminte la avertismentul pe care Domnul îl face auzit. O mare primejdie pândește acum în calea celor consacrați iar unii dintre ei pot fi deturnați de pe drumul dreptății și să piardă totul. Zilele noastre sunt cele menționate în Biblie ca „zilele de pe urmă”, iar despre ele este scris: „Iar Duhul spune lămurit că în vremile din urmă, unii se vor lepăda de credință [și se vor alătura religiei], ca să se alipească de duhuri înșelătoare și de învățăturile diavolilor; abătuți de fățarnicia unor oameni care vorbesc minciuni, însemnați cu fierul roșu în însuși cugetul lor [fiind astfel însemnați ca oameni controlați de demoni și deci instrumente ale Diavolului].” - 1Timotei 4:1, 2.

De-a lungul timpului, mulți au pretins a fi ucenici ai lui Isus Christos și au rostit în mod regulat rugăciunea învățată de ei de la Isus: „Vină împărăția ta; precum în ceruri așa și pe pământ,” dar ei n-au rostit această rugăciune în mod sincer. Astfel de oameni care se leapădă de adevăr, refuză să mai audă mesajul lui Dumnezeu: „Căci va veni vremea când oamenii nu vor putea să sufere învățătura sănătoasă; ci îi vor gădila urechile să audă lucruri plăcute și își vor lua învățători după pofta lor; și își vor întoarce urechea de la adevăr, și se vor îndrepta spre istorisiri închipuite”, învățături ale diavolilor. (2Timotei 4:3, 4, V. A. R). Mulți din categoria menționată aici de apostol,

sunt membri ai clerului sistemelor Protestante. Ei urmează înțelepciunea „Creștinătății”, exprimată de oameni, și nu înțelepciunea Cuvântului lui Dumnezeu.

Sub oblăduirea Ierahiei Romano-Catolice, și sprijiniți de demoni, mulți clerici, așa ziși „Protestanți, au mult amar și invidie în inimile lor față de adevărații slujitori ai lui Dumnezeu, dovedind astfel că urmează „înțelepciunea” religioasă a „Creștinătății”. Următorul citat din scriptură li se aplică foarte bine: „Dar dacă aveți în inima voastră pizmă amară și un duh de ceartă, să nu vă lăudați; și să nu mințiți împotriva adevărului. Această înțelepciune nu vine de sus, ci este pământească, senzuală, diavolească [demoniacă V.A.R., însemnare marginală].” - Iacov 3:14, 15.

Religia „Creștinătății”, întocmai ca cea a poporului Atenian, este o religie demonică, ea rezultând din frica oamenilor și influența demonilor. Remarcați în acest context cuvintele inspiratului slujitor al Domnului: „Atunci Pavel a stat în picioare pe Dealul lui Marte, și a zis: Bărbați Atenieni! În toate privințele vă găsesc prea superstițioși.” (Fapte 17:22) „Iar Pavel stând în mijlocul Areopagului, a zis: Atenieni, observ că în toate privințele sunteți foarte devotați închinării le demoni.” (Fapte 17:22, *Diaglott*) „Iar Pavel stând în picioare în mijlocul Dealului lui Marte, a zis: Voi bărbați ai Atenei! Observ cât de mult îi venerați pe demoni în orice fel.” (Fapte 17:22, *Rotherham*). Demonii îi luaseră în stăpânire.

Evreii religioși căutau moartea lui Pavel, care a abandonat religia și a devenit un slujitor al lui Christos; acuzațiile lor însă se datorau „propriei lor închinăciuni la demoni” după cum a declarat și Festus. (Fapte 25:14, 18, 19, *Rotherham*). Din acea zi și până azi, Evreii nu și-au schimbat poziția față de Isus Christos, și, în consecință, religia lor este tot aceeași și astăzi, demonism cu alte cuvinte. Acum în aceste zile de pe urmă, liderii religioși Catolici, Protestanți și Evrei, aflați sub influența și puterea demonilor, caută să guverneze lumea într-un fel demonizat, făcut de om, în directă opoziție cu Guvernarea Teocratică. Toate națiile pământului se află azi într-o stare de teamă, care însă nu este teama de Dumnezeu, ci este teama de ființele create, care teamă este provocată de demoni și se află într-un contrast categoric cu teama de Dumnezeu Atotputernicul (2Timotei 1:7). Din acest motiv practicantii religioși sunt cei descriși în capitolul 18 al Apocalipsei ca fiind locuitori ai Babilonului, păsări necurate și urâte care-și spurcă propriul cuib și tot ce se află în jurul lor.

POTIRE

Cartea Bibliei, cunoscută sub numele de Apocalipsa, este profeția lui Iehova, rostită de Domnul Isus Christos în simboluri și înregistrată de Ioan, slujitorul Lui; ea ne dezvăluie ceea ce trebuie să se întâmple după venirea lui Isus Christos ca împărat al Guvernului Teocratic. (Apocalipsa 1:1, 2).

Ioan, în calitate de slujitor și mesager al Domnului, îi ilustrează pe acei oameni care, devotați, slujesc cu credință lui Dumnezeu și lui Christos, și care, cu aprobarea Domnului, sunt aduși în templu și făcuți purtătorii de cuvânt ai mesajului lui Iehova. Domnul Isus este însoțit în templu de oștirea lui de îngeri care îi duc la îndeplinire poruncile, și care, sub îndrumarea Domnului, îi fac pe slujitorii credincioși ai lui Dumnezeu pe pământ, să îndeplinească anumite îndatoriri.

La momentul socotit convenit de el, Domnul a făcut ca șapte „potire” sau mesaje ale mâniei sale să fie vărsate în chip de avertisment. Aceste șapte potire, sau mesaje ale mâniei, sunt vărsate întru îndeplinirea proorocirii spuse de Isus Christos. O cercetare amănunțită a acestora este prezentată în *Lumina*, Cărțile I și II, și mai ales capitolele nouă și șaisprezece ale Apocalipsei. Îngerii care-l slujesc pe Domnul Isus, lucrează sub comanda lui; după cum este scris: „Și am auzit un glas tare, care venea din templu și care zicea celor șapte îngeri: Mergeți pe calea voastră și vărsați pe pământ, cele șapte potire ale mâniei lui Dumnezeu” - Apocalipsa 16:1.

Credincioșii martori ai lui Iehova pe pământ, au un rol în vărsarea acestor potire, adică, în anunțarea mesajului mâniei lui Dumnezeu. Referitor la cel de-al șaselea potir al mâniei lui Dumnezeu, stă scris: „Iar al șaselea inger a vărsat potirul lui deasupra marelui râu, Eufrat; și apele au secăt ca să poată fi pregătită calea împăraților din răsărit.” (Apocalipsa 16:12). Marele râu Eufrat reprezintă în mod simbolic popoarele pământului, iar al șaselea potir este avertismentul lui

Dumnezeu făcut oamenilor de bună credință ca ei să părăsească Babilonul, organizația Diavolului, și să se întoarcă spre organizația lui Iehova sub Christos, Împăratul marelui Guvern Teocratic. „Împărații din răsărit”, sau cei venind „dinspre soare-răsare”, după cum este menționat în textul anterior, însemnează Iehova, marele Teocrat, și Christosul, Capul și trupul. (Coloseni 1:18; Apocalipsa 5:10; 1:5, 6). Ucenicii credincioși ai lui Isus Christos pe pământ își îndeplinesc rolul lor de martori sau purtători ai mesajului mâniei lui Dumnezeu către oameni.

„Secarea apelor marelui râu Euftrat”, ilustrează în mod simbolic, ieșirea oamenilor de bună credință din organizația lui Satan, sistemul religios, și care lucrare îi mânie profund pe toți demonii cât și pe cei care pe pământ practică religia demonilor. Aceasta este simbolic arătată de cele ce urmează și despre care Ioan aduce mărturie, cât și de cele pe care ucenicii lui Ioan, adică credincioșii martori ai lui Iehova pe pământ, le deslușesc. Acești credincioși urmași ai lui Christos, văd organizația Diavolului înaintând spre marele punct culminant, iar ceea ce ei văd a fost prevestit de vorbele lui Ioan: „Și am văzut ieșind din gura balaurului, din gura fiarei și din gura proorocului mincinos, trei duhuri necurate ce semănau cu niște broaște” - Apocalipsa 16:13, V.A.R.

„Balaur” este unul din numele Diavolului și însemnează devorator; el reprezintă în special elementul religios care se opune cu tărie lui Iehova Dumnezeu și Teocrației sale: „Și balaurul mâniat pe femeie, s-a dus să facă război cu rămășița seminței ei organizația lui Dumnezeu, care păzesc poruncile lui Dumnezeu și țin mărturia lui Isus Christos.” - Apocalipsa 12:17.

„Femeia” pomenită în precedentul verset al șaptesprezecelea, reprezintă în mod simbolic organizația lui Dumnezeu; iar Balaurul pornește la război împotriva slujitorilor lui Dumnezeu, care slujitori sunt descriși ca „rămășița seminței ei”. Satan pornește război împotriva lor pentru că ei „păzesc poruncile lui Dumnezeu și țin mărturia lui Isus Christos”. „Fiara” este un simbol al organizației lui Satan pe pământ, vizibilă oamenilor și formată din elemente religioase, politice și comerciale. „Proorocul mincinos” este exponentul pământesc al organizației lui Satan, făcând majoritatea cuvântărilor pentru acea ticăloasă organizație și proferând (pronunțând amenințător) în special multe pretenții gălăgioase și lăudăroase cu privire la ceea ce conducătorii vizibili de pe pământ vor îndeplini curând.

„Proorocul mincinos” apare în rolul unui prezicător politic încercând să prezică ori să proclame ceea ce organizația demonilor va face pentru neamurile pământului. Se va remarca în toate aceste pronosticuri ale „proorocilor mincinoși”, că Iehova Dumnezeu și Isus Christos nu se bucură de nici un credit în privința celor ce vor fi făcute pentru oameni.

Cel de-al șaselea potir al mâniei lui Iehova, mai sus menționat, corespunde celei de-a șasea trâmbițe. Vărsarea potirelor și sunetele trâmbițelor însemnează o vreme a necazurilor pentru organizația lui Satan în timp ce pentru poporul lui Dumnezeu de pe pământ, este vremea întâmpinării Teocratului și a lui Christos, Împăratul Său, deci o vreme a bucuriei și triumfului pentru cei care sunt întru totul devotați lui Dumnezeu. Însemnează apropierea timpului pentru bătălia marii zile a lui Dumnezeu Atotputernicul și victoria deplină a Oșteanului de neînvins, Isus Christos. De aceea, potirele și trâmbițele care constituie mesaje de avertisment conduse de Dumnezeu, trebuie date oamenilor. În 24 iulie 1927 a început și încă se petrece, vărsarea celui de-al șaselea potir și sunetul celei de-a șasea trâmbițe.

Pe data de 5 august 1928, a început și încă se petrece vărsarea celui de-al șaptelea potir și sunetul celei de-a șaptea trâmbițe. Vărsarea celui de-al șaptelea potir de către Domnul, cu ajutorul îngerilor lui, a fost „în văzduh”, în mod special împotriva demonilor, adică împotriva Diavolului și a întregii sale organizații. (Apocalipsa 16:17). Al șaptelea constituie declarația Domnului în favoarea Guvernului Teocratic și împotriva lumii dominate de Diavoli și de agenții lui vizibili.

Mesajele Domnului în legătură cu al șaselea și al șaptelea potir, respectiv trâmbițe, au mâniat foarte tare pe demoni la momentul respectiv și după aceea; de atunci încoace acești demoni luptă împotriva martorilor lui Iehova și pun în mișcare pe toți liderii politici, religioși și financiari de pe pământ împreună cu toți neghiobii care-i urmează, împotriva celor care-l sprijină pe Domnul.

CHESTIUNEA ÎN DISCUȚIE

Pe scurt, chestiunea vitală în discuție este următoarea: Să continue lumea să fie condusă de oameni egoiști aflați sub influența invizibilă și controlul demonilor, ori lumea să fie guvernată de marele Teocrat care lucrează prin Isus Christos, împăratul său ridicat și întronat? De când a sunat a șasea și a șaptea trâmbiță, oamenii de pe pământ care sunt de bună credință față de Dumnezeu, se îndepărtează în mod constant de religie, pentru că ei au văzut că religia este o capcană a Diavolului și a tovarășilor lui, folosită ca un mijloc de tulburare a oamenilor. Diavolul, tovarășii lui și reprezentanții lor s-au mâniat atât de tare încât au grăbit adunarea tuturor forțelor răului pentru bătălia din ziua cea mare a lui Dumnezeu Atotputernicul, iar această adunare se apropie grabnic de punctul ei culminant. – Apocalipsa 16:13, 14.

În urma proclamației celei de a șasea trâmbițe, cele „trei duhuri necurate”, menționate în versetul treisprezece, au fost extrem de active, făcând mult război și exercitând o mare influență și putere. Astfel de duhuri n-ar fi putut fi în nici un chip reprezentantele Atotputernicului Dumnezeu, pentru că este afirmat în Scripturi că ele sunt toate necurate: „ Pentru că ele sunt duhurile demonilor.” (V.A.R.) Și care este lucrarea acestor demoni necurați? Scripturile răspund: să-i adune pe conducătorii pământului și acoliții lor , pentru bătălia mării zile a lui Dumnezeu Atotputernicul. Diavolul vede că timpul lui este scurt și că poate câștiga ticăloasa lui provocare împotriva lui Iehova, doar prin distrugerea oamenilor din toate națiile pământului. – Apocalipsa 12:12.

Niciodată n-au mai existat pe pământ atâtea nenorociri și neazuri ca acum. Frica a adus la disperare toate națiile. Războaie sunt începute și desfășurate fără nici o notificare ori declarație prealabilă. Ticăloșia în locurile la vârf, dar și în cele de jos, este mai mare ca oricând, și nu se poate compara cu nimic decât cu prototipul, adică cu condiția pământului pe vremea lui Noe, când demonii au cotropit pământul, iar Dumnezeu a nimicit lumea vizibilă prin marele potop sau diluviu.

Liderii pământești simt apropierea punctului maxim al dezastrului, și de aceea, dau o declarație că rasa umană va pieri curând, dacă nu se va instala repede pacea între națiuni. În loc să se întoarcă spre Dumnezeu și spre învățăturile clare din Cuvântul lui Dumnezeu, lămurind adevărata cauză a neazurilor și deci remediile, conducătorii lumești se întorc întru totul spre Diavol și spre asociații și reprezentanții lui.

Religia, politica și comerțul, cele trei elemente vizibile care domnesc în lume, ies în față și într-un cuvânt declară poporului: „Noi trebuie să avem mai multă religie, altminteri civilizația noastră va pieri curând.” Astfel ei acționează ca purtătorii de cuvânt ai acestor demoni sau diavoli, pentru ai forța pe toți oamenii spre religie, diavolul știind că aceasta va duce la nimicirea lor. Observați dovezile din zilele noastre în ce privește îndeplinirea profetiei. Doar cei de bună credință față de Dumnezeu îi vor băga în seamă și aprecia pe cei de același fel, și vor acorda atenție Cuvântului celui Atotputernic.

MĂRTURII COROBORATE

Președintele Statelor Unite anunță în 23 decembrie 1939 numirea unui ambasador la Vatican, cartierul general al religiei pe pământ. Președintele afirmă că acel ambasador este trimis la papă în calitate de „reprezentantul meu personal pentru ca să fie sprijinite eforturile noastre paralele pentru pace și alinarea suferințelor.” (Bineînțeles guvernul Statelor Unite achită nota de plată, și aceasta fără consimțământul poporului, iar cei o sută treizeci de milioane de cetățeni ai națiunii sunt obligați să-l recunoască pe papă drept principalul lider religios de pe pământ, și care acum este aliat cu guvernul Statelor Unite.) În continuare, scrisoarea președintelui către papă, spune: „Este de o importanță covârșitoare pentru umanitate și pentru religie, ca idealurile comune să-și găsească și o expresie unită, atunci când va sosi vremea pentru restabilirea păcii mondiale pe baze mai sigure. ... De aceea, am încrederea că toate bisericile care cred într-un Dumnezeu comun [nu Iehova Dumnezeu, de vreme ce El nu este Dumnezeul religiei și politicii, iar ei nu se tem de Dumnezeu și nu i se supun ci dimpotrivă se opun guvernului său] vor avea un greu cuvânt de spus la această mare cauză.”

Ca o dovadă suplimentară că președintele, în calitate de putere politică și fiind unul din liderii mondiali ignoră Creatorul și se bazează pe om, să vedem această parte a scrisorii sale către papă, „Această lume și-a creat pentru sine o civilizație capabilă să dea omenirii o pace și securitate ferm ancorată în bazele învățăturilor religioase. Și totuși, deși a cucerit pământul, marea și chiar aerul, civilizația, azi, trece prin război și trudă.”

Observați orăcăitul lăudăros și limbajul infatuat(îngâmfat): „Lumea și-a creat o civilizație capabilă să dea omenirii securitate și pace ferm ancorată în bazele învățăturilor religioase.” Ambasadorul numit la Vatican, este Myron C. Taylor fost șef la Corporația Oțelului Statelor Unite, una din cele mai mari corporații de pe pământ, care-și dedică cea mai mare parte a energiei și banilor la construirea echipamentului de război destinat distrugerii de vieți omenești. Desigur, nici o persoană cu judecată nu va spune că un astfel de individ îl reprezintă pe marele „Printz al Păcii”, Isus Christos.

În același timp, președintele anunță că a invitat pe președintele Consiliului Federal al Bisericilor – care de ochii lumii este Protestant - și de asemenea pe președintele Seminarului Teologic Ebraic din America, care practică religia ebraică, să se consulte cu el și să acționeze ca purtători de cuvânt pentru Protestantismul, respectiv Iudaismul American, pentru cauza comună a celor trei „credințe”, propunând astfel dacă e posibil, o relație mai strânsă între *religie, politică și finanțe care să guverneze pământul* în opoziție față de Dumnezeu Atotputernicul, și Împăratul său, Isus Christos.

Iată un exemplu concret cât și cea mai convingătoare dovadă că religia, politica și comerțul sunt strâns legate împreună cu scopul de a restabili pacea, înregimentând oamenii, și *gubernând pământul*, - o pretenție că omul ar putea să facă ceea ce doar singur Dumnezeu Atotputernicul poate să facă. „Blasfemia” corect definită, este pretenția omului de a face ceea ce numai Dumnezeu poate să facă. Combinația de religie, politică și comerț se află în opoziție față cu Guvernul Teocratic, și de aceea cuvintele lăudăroase ale combinației sunt în mod evident blasfematoare.

Isus, Împăratul Teocrației, zice: „Cine nu este cu mine, este împotriva mea, și cine nu strânge cu mine, risipește.” (Matei 12:30). Este clar, combinația *religioasă, politică, comercială* nu se adună cu Isus Christos Împăratul, ci i se opune; ceea ce este încă o dovadă că Satan e cel ce folosește *religia, politica și comerțul pentru a înșela* pe oameni și a-i duce la nimicire.

Să admitem că scopul persoanelor mai sus menționate de a restabili pacea pe pământ, este sincer; totuși aceasta nu schimbă chestiunea de loc, întrucât scopul lor anunțat este tocmai contrariul scopului anunțat de marele Teocrat și sfidând Cuvântul Lui, dovedind deci că sunt reprezentanți ai demonilor.

De câțiva ani, publicațiile „TURNUL DE VEGHERE” atrag atenția asupra faptului că alianța dintre religie, politică și comerț este împotriva împărăției lui Iehova. În sprijinul acestei afirmații au apărut multe dovezi în trecut. Dovezile prezentate aici de față ar trebui să convingă pe toți cei care cred în Iehova Dumnezeu și Isus Christos, că Diavolul duce toate neamurile pământului la groapă cu ajutorul religiei. Declarația emisă acum de religioșii habotnici, de politicieni și comercianți este îndreptată împotriva Lui Dumnezeu Atotputernicul și a Împăratului său: „Iată robul meu, pe care l-am ales, prea iubitul meu în care sufletul meu își găsește plăcerea; voi pune duhul meu peste el și va vesti neamurilor judecata. ...Și în numele lui, neamurile vor nădăjdui.” (Matei 12:18, 21, V. A. R.).

Scopul lui Dumnezeu trebuie să fie îndeplinit și va fi îndeplinit pentru că el a declarat așa - Isaia 46:11.

DOVEZI SUPLIMENTARE

Papa a primit mesajul D-lui Roosevelt cu reală satisfacție și a dat de știre președintelui că ambasadorul său va fi cu multă bucurie bine primit. Apoi în data de 28 decembrie 1939, papa a făcut o vizită personală regelui Italiei, vizită despre care agenția Associated Press spune: „Papa Pius al XII-lea a efectuat prima vizită a unui papă la un cap încoronat în ultimii șaptezeci de ani, și

anume la regele și regina Italiei. ...Papa s-a dus la palatul Quirinale cu mare pompă și ceremonie [religioasă]” Făcând aceasta, papa cu siguranță nu a urmat calea modestului și umilului Isus Christos când se afla pe pământ. Agenția raportează în continuare: Astăzi, papa Pius a zis într-o scurtă cuvântare ținută după ceremonia de primire la rege și regină: „vizita a pecetluit din nou fericitul acord dintre biserică și stat”.”

Aceste fapte constituie o dovadă suplimentară a confederației existente între politică și religie, sprijinite de comerțul egoist, pentru a restabili așa-numita „pace a lumii” și pentru a governa pământul într-o totală sfidare a Cuvântului Atotputernicului Dumnezeu. Vor reuși eforturile unor astfel de oameni? Iehova adresându-se acestei uniuni lipsite de evlavie, zice: „Asociați-vă voi oameni, căci tot veți fi zdrobiți; și luați aminte toți cei ce locuiți departe! Pregătiți-vă de luptă oricât, căci tot veți fi zdrobiți. Faceți la planuri, cât voiți, tot nu se va alege nimic de ele. Luați hotărâri, căci vor fi fără urmări. Căci Dumnezeu este cu noi.” (Isaia 8:9, 10). Dumnezeu este alături de Isus Christos și de toți cei care sprijină Teocrația împotriva oricărei alianțe ce lucrează disprețuind Cuvântul Său. Presa Catolică și toate celelalte publicații religioase, vor sprijini eforturile unite ale comunității religioase, politice și comerciale de a instaura pacea în lume, așa cum a sugerat și președintele Statelor Unite.

De câțva timp încoace, presa îi sprijină cu multă îndrăzneală pe religioși, deoarece Ierarhia Romano-Catolică a plasat câte un reprezentant de încredere în fiecare organizație a presei metropolitane. Presa Catolică a devenit un imens factor de influențare a oamenilor și de îndreptare a lor către demonism. Această organizație religioasă se implică în politica mondială pe o vastă scală (în mare măsură). Numărul din 16 decembrie 1939 al revistei „Națiunea” publică un articol sub titlul „Presa Catolică” care pe bună dreptate spune:

„Presa Catolică Americană este o parte vitală a mașinațiilor politice ale bisericii, și a fost mult încurajată de Papa Pius al XI-lea, care a văzut-o ca pe o puternică agenție a Acțiunii Catolice - adică cooperarea dintre laici și ierarhie pentru atingerea scopurilor catolice. ...În privința chestiunilor internaționale, presa Catolică a susținut întotdeauna acea linie politică pe care o promova puterea bisericească. S-a opus intervenției Americane străine în favoarea Maghiarului Kossuth, care era Protestant; a favorizat intervenția în favoarea Catolicilor în Irlanda și în Mexic. S-a opus răspândirii principiului „Vecin Bun” în America Latină, de teama răspândirii Protestantismului.” „Aceste mișcări Catolice fasciste au înflorit pe vremea când diplomația papală se afla în mâinile actualului papă.” „Judecând după oricare standarde ale jurnalismului modern, reportajele despre războiul din Spania transmise de agențiile de știri Catolice oficiale trebuie considerate ca unul dintre cele mai necinstite prestații ale epocii noastre.”

Se vede clar că scopul principal al Ierarhiei Romano-Catolice este de a governa lumea contrar poruncilor lui Dumnezeu; ceea ce este o altă dovadă a faptului că sus-numita instituție religioasă este instrumentul principal pe pământ al demonilor cu care ei înșeală oamenii și-i conduc orbește spre distrugere.

Profeția divină, acum în curs de îndeplinire, arată fără nici un dubiu că sfârșitul domniei neîntrerupte a lui Satan este iminent și în curând va sosi în lume momentul culminant al bătăliei din marea zi a lui Dumnezeu Atotputernicul. În ciuda tuturor acestor dovezi indiscutabile, religioșii din zilele noastre preiau conducerea în strădania unită de a governa lumea prin oameni, contrar scopului anunțat al lui Dumnezeu. În eforturile lor de a atinge acest scop, religioșii desconsideră adevărul și recurg cu ușurință la minciuni.

Știind că religioșii vor recurge la minciuni, Dumnezeu a prevestit prin proorocul său că religioșii, vor spune mai ales următoarele, în aceste zile de pe urmă, ca justificare a faptelor lor: „Ne-am făcut refugiu în minciună și ne-am adăpostit în falsitate.” (Isaia 28:15). Exact acest lucru îl face azi presa Catolică, neezitând să uzeze de orice gen de minciună pentru a-i înșela pe oameni. Presa, aflată sub controlul Ierarhiei, pledează în favoarea uniunii cu orice mișcare politică ce va promova interesele Ierarhiei, și nu ezită să recurgă la orice tip de minciună pentru a-și acoperi drumul greșit și a-și ușura conștiința. Faptul că Ierarhia și năărăii ei recurg la minciună este o dovadă suplimentară că Diavolul și demonii asociați lui se află în spatele mișcării mondiale religioase, politice și comerciale care vrea acum să instaureze pacea și să preia conducerea lumii. Satan este cel mai mare între toți mincinoșii. El este părintele minciunilor, în el nu există adevăr iar

sprijinatorii lui și năărăii îl urmează întocmai. (Ioan 8 : 44) Faptul că religia este principalul instrument al diavolului pe pământ, cât și chemarea politicienilor pentru „mai multă religie”, este o altă dovadă în sprijinul concluziei că Diavolul încearcă să târască întreaga lume la distrugere - Apocalipsa 16:14, 16.

URMEAZĂ ARMAGHEDONUL

Scrisoarea președintelui Roosevelt către papă și numirea de către el a unui ambasador la Vatican, precum și invitația adresată religioșilor de frunte Protestanți și Evrei de a se alătura lui pentru a restabili pacea lumii, sunt fapte ridicate în slăvi de către presă ca fiind cele mai grozave știri ale vremurilor moderne. Va reuși oare acest plan, născocit de șeful demonilor, și anume de a instaura pacea între națiuni? Doar pentru o scurtă perioadă de timp.; iar această concluzie este sprijinită din plin de Scripturi. Ne putem aștepta ca foarte curând, națiunile să cadă la un fel de înțelegere și să facă pace; atunci liderii religioși și politici vor primi mari onoruri și prețuire din partea maselor de oameni induse în eroare.

Scripturile scot în evidență faptul că cei care au cedat în fața religiei și astfel au ajuns sub influența și puterea demonilor, se referă cu privire la dominarea lumii prin religie, politică și comerț cu termenul simbolic de „fiară”: „Cine este cel care se poate asemăna cu fiara, și cine este cel care se poate lua la luptă cu ea?” (Apocalipsa 13 :4) Atunci alianța lipsită de evlavie, își va aduna rândurile, și acționând în calitate de reprezentanți vizibili ai Diavolului, va anunța lumii, „Noi am adus pacea”, și de asemenea vor zice, „Pace și siguranță.” Apoi ce va urma? Scripturile răspund: „Când vor zice: „Pace și liniște!” atunci un prăpăd neașteptat va veni peste ei, ca durerile facerii peste femeia însărcinată; și nu va fi chip de scăpare.” – 1Tessaloniceni 5:3.

Religioșii induși în eroare rezistă cu încăpățănare adevărului Cuvântului lui Dumnezeu; iar aceasta este rezultatul influenței demonice. Împăratul Israelului, Saul, a refuzat cu încăpățănare să audă și să se supună adevărului. Atunci, Iehova prin proorocul Său i-a zis lui Saul: „A te supune înseamnă mai mult decât jertfele, ... căci neascultarea este tot atât de vinovată ca păcatul vrăjitoriei, încăpățănarea, nelegiuirea și închinarea la idoli.” (1Samuel 15:22, 23, *Leeser*).

Persoana care cu bună știință refuză să audă și să dea ascultare adevărului Cuvântului lui Dumnezeu, deschide ușa și-i invită pe demoni să intre. Atunci demonii îl obsedează pe acest om, adică, pun stăpânire pe mintea lui și aduc această ființă sub controlul lor. Mulți care se consideră slujitori ai lui Dumnezeu, sunt încăpățânați și neascultători, refuzând să se supună Cuvântului lui Dumnezeu, și cedând astfel influenței demonilor. De aceea Iehova îi povățuiește pe cei care vor căuta adăpost în ziua mâniei sale, să „caute dreptatea, să caute umilința, înainte de acea mare și teribilă zi (Țefania 2:1-3). Cu alte cuvinte, cei care în mod sincer doresc adăpost și siguranță, să caute și să facă ceea ce este drept și să deslușească din Cuvântul lui Dumnezeu, calea cea dreaptă, să fie dornici să audă și să respecte Cuvântul lui Dumnezeu, pentru că ascultarea și supunerea lor e mai bună decât jertfele pe care ei le-ar putea aduce.

Ierarhia Romano-Catolică și alți lideri religioși de teapa lor, îndeamnă oamenii să refuze să dea ascultare mesajului din Cuvântul lui Dumnezeu, atunci când acest mesaj le este adus de către martorii lui Iehova; și astfel clerul este vinovat de ajutor dat demonilor la înșelarea și orbirea oamenilor. Cei înșelați, de teama clerului, cad în capcana întinsă de Diavol. Oamenii cinstiți și sinceri, care dau ascultare Cuvântului lui Dumnezeu, caută dreptatea și umilința, doar astfel găsind un adăpost și o cale de scăpare la Armagedon. Cei încăpățânați și neascultători vor pieri la Armagedon.

ALTE DOVEZI ALE PUTERII DEMONILOR

Următoarele versete ale Scripturilor sunt citate pentru a arăta metodele folosite de demoni pentru a îndepărta omenirea de la Dumnezeu. Practicanții religioși emotivi sunt prezentați drept cei care cedează ușor influenței demonilor. Aceștia sunt pradă ușoară pentru demoni, și de aceea sunt

ținuți în orbire (întuneric). Demonii cuceresc sau obsedează mintea, punând stăpânire astfel și controlând ființa omenească, făcând ca ființa sau ființele să se dedea la multe lucruri fără de noimă (înțeles), cum ar fi să înnebunească și să urle, să se rănească pe sine însuși și oricum să se murdărească. Masele de alienați mintal, sunt victime ale demonilor, aflându-se sub puterea și influența acestora. Se vor remarca dovezile Scripturale în următoarele pasaje: Matei 8:28, 29; Matei 17:15; Marcu 5:2-5; Luca 8:27-36; Ieremia 7:31; Ieremia 19:5; Psalmii 106:37, 38.

O altă metodă a demonilor este de a tulbura și înrobi victimele lor în asemenea măsură încât ființa, ori ființele omenești să nu aibă nici un control asupra lor, ori asupra faptelor lor. (Matei 4:24; 8:16; 15:22; Marcu 1:32; Luca 6:18; Faptele Apostolilor 5:16). Este citat în Scripturi, cazul deosebit al ființei umane posedată de șapte demoni, care au provocat multă nebunie și tulburare (Luca 8:2). Demonii au puterea de a provoca paralizie (și chiar paralizează) ființelor omenești, de asemenea amorțeală și alte neputințe fizice (Luca 9:38-42; 11:14; Matei 9:32, 33). Ei de asemenea fac ca ființele omenești să-și piardă puterea văzului, auzului și a vorbirii. (Matei 12:22). Ei de asemenea au puterea ca să mențină ființele omenești, pentru o lungă perioadă, într-o poziție aplecată sau încovoiată, fără putința de a se îndrepta. – Luca 13:11-13, 16.

Religioșii care-i consideră pe prietenii lor morți ca fiind vii în „purgatoriu”, sunt tot victimele influenței și puterii demonilor. Fără nici o contradicție, Scripturile arată că morții sunt inconștienți, sunt în afara existenței. – Ecleeziastul 9:5,6; Psalmii 115:17.

Victimele demonilor, aflându-se sub influența religiei demonice, aud adesea voci, și sunt făcuți să creadă că ele aparțin unor persoane de mult decedate. Astfel de voci sunt de fapt vocile demonilor întruchipând pe acei care au murit, iar ei fac aceasta cu scopul de a înșela ființele omenești care sunt vii. Un exemplu izbitor avem la 1Samuel 28:7-15.

TORTURA

Întemnițarea și tortura își au sorgintea în Diavol, și sunt practicate doar de către cei care s-au supus Diavolului ori religiei demonice. Primul caz înregistrat de tortură sau chinuire, așa cum este menționat în Biblie, este cel atribuit căpeteniei diavolilor, și ne arată că religioșii erau folosiți de către Diavol pentru a provoca astfel de chinuri lui Iov. Scripturile arată cum diavolul și demonii asociați cu el, au cauzat nimicirea averilor și copiilor lui Iov, apoi au făcut ca nevasta lui să-l chinuie, iar apoi trei hobotnici religioși au venit și s-au lansat într-o lungă și chinuitoare predică moralizatoare, toate făcute cu scopul de a-l îndepărta pe Iov de Dumnezeu și de a-l nimici. Toate strădaniile lor au eșuat. – Vezi Iov, capitolele unu și trei.

Cei care cedează influenței demonilor, găsesc foarte curând plăcere în a tortura alte ființe omenești, mai ales pe acele ființe care, cu curaj mărturisesc numele lui Iehova Dumnezeu și al împărăției lui. Luați aminte la multele și drăceștile acte de abuzuri, chin și tortură aplicate asupra credincioșilor martori ai lui Iehova de către ierarhia Romano-Catolică și aliații lor, de către Naziști, Fasciști și alți totalitari religioși. Închisorile și lagărele de concentrare au devenit în ultimele luni locuri de tortură ai martorilor lui Iehova și ai altora. Toate aceste încarcerări și torturi se datorează influenței și puterii demonilor exercitate asupra oamenilor de către practicanții religiei.

Legea lui Iehova, dată poporului său ales în mâinile lui Moise, nu face nici o stipulare cu privire la aplicarea de pedepse asupra ființelor prin încarcerare și concentrare în tabere de tortură. Prima mențiune făcută în Biblie despre un astfel de loc de constrângere și tortură, este cel atribuit Egiptenilor religioși și închinători la demoni, și el a fost folosit împotriva lui Iosif, nevinovatul slujitor al lui Dumnezeu. (Geneza 40:15; 41:14; Psalmii 105:17, 18). Egiptul ținea mulți captivi în „temniță” ori „casa din groapă” (Exodul 12 : 29, *însemnare marginală*) Astfel de metode de încarcerare și tortură își aveau sorgintea în Satan, prințul demonilor, așa cum este arătat în Scripturi la Geneza 6:1-4 și 1Petru 3:19, 20.

Religioșii demonici, Filistenii, l-au vârat la închisoare pe Samson, slujitorul lui Dumnezeu, și l-au obligat să presteze muncă grea. (Judecători 16:21-25).

Cele zece triburi necredincioase ale lui Israel, s-au dezis de Dumnezeu datorită influenței religioase, au devenit victime ale demonilor și călăuzite de Diavol au ridicat închisori unde i-au

întemnițat pe slujitorii și prooroci credincioși lui Iehova. (1Regi 22:26, 27). Astfel stă scris: „Asa [necredinciosul și închinătorul la demoni împărat al lui Iuda] s-a mâniat pe văzător [profet; unul din martorii lui Iehova] și l-a pus la închisoare [casa de tortură (*Traducerea Young*)] pentru că l-a înfuriat acest lucru. Tot în acest timp, Asa a apăsat pe unii din popor.” – 2Cronici 16:10.

Dușmanii închinători la demoni au adunat poporul lui Dumnezeu în temniță și în groapă. (Isaia 24:22, *însemnare marginală*; Zaharia 9:11). Împăratul Asiriei, religiosul demonic, l-a pus la închisoarea statului pe împăratul Israelului. (2Regi 17:4). Domnitorul Babilonului, care practica religia demonilor, i-a întemnițat pe Evrei și i-a pus la un regim strict în închisoare. (2Regi 25:27-30). Zedechia, necredinciosul împărat datat religiei demonilor, a menținut în Ierusalim, locuri de tortură sau „butuci”, și într-un astfel de loc a fost întemnițat proorocul Ieremia. (Ieremia 20:2, 3). Același împărat închinător la demoni, l-a aruncat pe proorocul lui Dumnezeu într-o groapă nămolosă și murdară - Ieremia 37:16; 38:6-13.

Isus Christos, Cel sfânt și nevinovat, a fost , la hotărârea religioșilor, temporar aruncat în închisoare, torturat și batjocorit. – Isaia 53:8.

Evreii religioși, controlați de demoni, au menținut închisorile și i-au trimis pe slujitorii credincioși ai lui Dumnezeu în astfel de închisori și locuri de tortură. (Fapte 5:17-25; 8:3; 22:4, 19; 26:10). La hotărârea religioșilor, apostolul Petru a fost înlănțuit între doi gardieni de temniță. - Fapte 12:6, 7.

Toate statele totalitare se află sub controlul demonilor și practică religia demonilor, iar martorii lui Iehova aflați azi la mâna lor, suferă mari umilințe, întemnițare și tortură. Exemple tipice ale unor astfel de practici ale religiei demonice, și de pedepsire și întemnițare a martorilor lui Iehova, se găsesc în statul New Jersey din Statele Unite, în Germania, în Quebec și în alte asemenea locuri.

Practicanții religiei demonice ridică azi în slăvi statul politic, la fel cum au făcut-o și în trecut, când politicienii și habotnicii demonici au acționat împreună pentru a-i pedepsi pe slujitorii credincioși ai lui Iehova. (Daniel 3:8-27).

Azi, religioșii demonici, conduși de ierarhia Romano-Catolică , determină corpurile politice care fac legea și impun aplicarea ei, să inaugureze salut obligatoriu al drapelului, repetarea jurămintelor naționale de loialitate salutului oamenilor, toate făcute la insistențele Diavolului și ale demonilor asociați lui. În timp ce astfel de conducători religioși și politici, rostesc cu gura rugăciunea pe care Isus i-a învățat pe ucenicii lui să o spună, rugăciune referitoare la împărăția lui Dumnezeu și la eliberarea de ispite - nici unul nu o face în mod sincer și cu stăruință, și nu au deloc dorința ca astfel de rugăciuni să primească răspuns. Ei se află în beznă, orbi cu privire la scopul lui Dumnezeu, și cedează orbește la influența și puterea demonilor.

Marea serie precedentă de dovezi Scripturale, care nu pot fi cu succes contestate, dovedește fără nici un dubiu că toată religia vine de la Diavol și a fost impusă cu forța asupra oamenilor de către Diavol și demonii asociați lui, scopul lor fiind îndepărtarea oamenilor de la Dumnezeu și împingerea lor spre nimicirea completă. Acum, în aceste ultime zile, care tocmai precedă Armageddonul, Dumnezeu Atotputernicul, cu și prin Isus Christos, pune simplu și cu claritate în fața oamenilor, aceste adevăruri referitoare la religie și la demonism. *Face aceasta ca pe un avertisment dat oamenilor.* Toți indivizii care aud acum acest mesaj de avertisment, vor arăta prin faptele lor de care parte se află. Domnul separă pe oamenii de bună credință, *oile sale*, de cei stăpâniți de demoni, adică de *țapi*. (Matei 25:31-46). Toți cei care vor auzi avertismentul și îi vor da urmare, vor dezerta de la religie și se vor îndrepta spre țărnul siguranței din organizația lui Dumnezeu. Toți cei care refuză să audă și să se supună, vor împărtăși soarta Diavolului și a îngerilor săi - Matei 24:16; 25:31.

APĂRARE

Să amintim iar oamenilor, că religia este o capcană și o zarvă, provenind de la Diavol, conducătorul demonilor și impusă cu forța asupra oamenilor de către demoni; capcana Diavolului, în care el să-i prindă pe oameni, și zarva făcută de liderii religioși pentru a-i deposeda pe oameni.

Toți practicanții religiei și aderenții la ea nu vor găsi loc de scăpare sau un liman la Armagedon. Scriptura spune limpede că „nici unul nu va scăpa” (1 Tesaloniceni 5:3).

Singurul liman și loc apărat va fi pentru cei care-și pun credința cu totul în Dumnezeu și în Împăratul său, Christos. Toți cei care vor să găsească limanul siguranței, să-și amintească aceste cuvinte: „Cel ce-și va pune credința în Iehova, va fi la adăpost.” - Proverbele 29:25, V. A. R.

Care va fi sfârșitul religiei? Osânda ei este scrisă, iar înregistrarea ei o vom găsi în capitolele care urmează.

CAPITOLUL IV

OSÂNDIȚI

La o atentă considerare a dovezilor prezentate în capitolele precedente, orice persoană de bună credință poate să-și dea seama că religia este produsul lui Satan și a celorlalți demoni cu scopul de a corupe rasa umană și de a defăima numele lui Dumnezeu Atotputernicul. A fost și este cel mai subtil instrument de a înșela și de a aduce distrugerea asupra oamenilor și a națiunilor. Dacă Iehova Dumnezeu, prin Cuvântul său, face cunoscută intenția sa de al nimici pe Diavol la un moment dat, este logic să tragem concluzia că Dumnezeu va nimici și tot ceea ce Diavolul și acoliții lui au folosit, sau folosesc pentru a defăima numele lui Iehova și pentru a atrage în cursă omenirea. Vor continua oare, Diavolul și demonii asociați cu el să existe pentru totdeauna, sau vor fi nimiciți, și atunci, când?

Scripturile ne răspund în termeni lipsiți de echivoc. La vremea când Satan a făcut ticăloasa lui provocare către Iehova, condamnarea la moarte a Diavolului fusese pronunțată de către Iehova, iar această judecată este înregistrată în următoarele versete din Scripturi: Isaia 14 : 12-19 și Ezechiel 28 :13-19. Apoi Dumnezeu i-a spus Diavolului că El îi îngăduie să rămână și îi dă șansa de a proba ticăloasa lui provocare dar la momentul potrivit Dumnezeu își va exercita puterea lui supremă împotriva Diavolului și îl va nimici. (Exodul 9:16, *Leeser*) Timp de multe secole, Diavolul și demonii întovărășiți cu el, au depus toate eforturile posibile pentru reușita acelei ticăloase provocări, dar incapacitatea lor de a reuși a fost demonstrată din plin. De aceea s-a apropiat vremea pentru executarea condamnării celor răi, și aceasta Diavolul o știe prea bine; după cum este scris, „El știe că are doar puțin timp.” (Apocalipsa 12:12). În Scripturi este afirmat limpede că Diavolul va fi executat de către Domnul Isus, Funcționarul Superior al lui Iehova Dumnezeu. – Evrei 2:14.

Cât privește pe îngerii cei răi, Nephilimi sau demoni, condamnarea la moarte este scrisă împotriva lor (2Petru 2:4, 9). „El a păstrat pentru judecata zilei celei mari, puși în lanțuri veșnice, în întuneric, pe îngerii care nu și-au păstrat vrednicia, ci și-au părăsit locuința.” (Iuda 6) Toți demonii, inclusiv Satan, prințul demonilor, sunt extrem de ticăloși; referitor la aceasta este scris, „Pe toți ticăloșii, Dumnezeu îi va nimici.” (Psalmii 145:20). Execuția celor răi va avea loc la Armagedon, bătălia zilei celei mari a lui Dumnezeu Atotputernicul. – Apocalipsa 19:11-21; 20:2,3.

Tot astfel, și neamurile care au căzut sub controlul Diavolului, vor fi nimicite: „Cei răi vor fi azvârliți în iad (locuința morților), la fel și neamurile care uită de Dumnezeu.” (Psalmii 9:17). Astăzi fiecare națiune de pe pământ este împotriva lui Iehova Dumnezeu și a guvernului său, adică a Împărăției, pentru care Isus i-a învățat pe ucenici lui să se roage. Isus zice: „Cine nu este cu Mine, este împotriva Mea, și cine nu strânge cu Mine, risipește. (Matei 12:30). Toate națiunile practică religia sau demonismul, sfidându-l pe Iehova Dumnezeu și împărăția sa. „Creștinătatea” pretinde că-l slujește pe Dumnezeu, dar o face în mod ipocrit, apropiindu-se de el numai prin vorbe, nu și în adevăr, în realitate. Care va fi sfârșitul religiei și ce se va alege de cei care continuă să practice religia? În cele ce urmează, Scripturile ne dau adevăratul răspuns.

Iehova Dumnezeu i-a dezvăluit Lui Avram scopul lui de a înființa un guvern al dreptății, în care toți cei care iubesc dreptatea, pot să se bucure de viață și de binecuvântări. (Geneza 12:2,3; 22:15,18). Iehova a organizat un guvern caracteristic și l-a făcut pe David domnitor. David l-a

prefigurată pe Isus Christos, iar acel guvern tipic era imaginea care prevestea venirea adevăratului guvern al lui Dumnezeu, cu Isus Christos – atipicul David – în calitate de împărat. Această adevărată guvernare este numită „TEOCRATIA” pentru că este guvernarea lui Dumnezeu. Referitor la Isus Christos, Împăratul, stă scris: „Domnia se va sprijini pe umărul Lui, iar domnia Lui și pacea va fi fără de sfârșit.” (Isaia 9:6, 7). Cu mai mult de nouăsprezece secole în urmă, omul Isus a venit pe pământ la porunca lui Iehova Dumnezeu pentru a face cunoscut adevărul cu privire la Iehova și guvernul „sau împărăția sa, care urma să fie instaurată cândva în viitor. (Ioan 18:37). Din acest motiv el și-a învățat ucenicii să se roage întotdeauna astfel Atotputernicului Dumnezeu: „, Vină împărăția ta, precum în cer, așa și pe pământ.” (Matei 6:10). Cu puțin timp înainte de răstignirea sa, Isus a anunțat scopul său de a pleca să se pregătească pentru a primi împărăția, și că el se va reîntoarce mai târziu și-i va chema la sine pe toți cei care sprijină împărăția lui. –Ioan 14:2, 3; Matei 25:14-24.

Isus Christos este „Credinciosul și adevăratul Martor al lui Iehova Dumnezeu. (Apocalipsa 3:14). Toți cei care aud și se supun poruncilor lui Dumnezeu date de și prin Isus Christos și îi calcă pe urme acestuia, sunt și ei martori ai lui Iehova. În această categorie se includ și credincioșii apostoli. După învierea lui Isus Christos, Dumnezeu a început să aleagă dintre oameni și pe alții care cu credință pășesc pe urmele lui Isus Christos, iar aceștia trebuie de asemenea să fie martori ai lui Iehova. (Fapte 15:14-16; 1Petru 2:21). La a doua venire a lui Isus Christos, ucenicii lui credincioși fiind atunci ultimii din categoria astfel aleasă, se vor numi „cei din rămășiță”; lor le este supusă mărturia lui Isus Christos, ei se supun poruncilor lui Dumnezeu și de aceea sunt făcuți martori ai lui Iehova. (Apocalipsa 12:17; Isaia 43:10-12). Toți aceștia sunt unși și împuterniciți să proclame numele și împărăția lui Dumnezeu Atotputernicul. – Isaia 61:1,2.

Isus Christos a fost întronat împărat în anul 1914 (D.CHR.), iar la trei ani și jumătate după aceea, deci în 1918, el a venit la templul lui Dumnezeu pentru judecată. (Maleahi 3:1-3). După aceea el a început să-i adune pe ucenicii lui și să-i judece; iar cei confirmați sunt cei denumiți în Scripturi „cei din rămășiță” dintre cei unși să fie martorii lui Iehova. Apoi Domnul a început să adune la sine o altă categorie, cea pe care o numește „celelalte oi” ale sale. (Ioan 10:16). Acești alți credincioși devin tovarășii celor „rămași” și sunt denumiți în Scripturi drept „Ionadabi” ori „Ionatani”; continuând cu credință să se supună poruncilor lui Dumnezeu, aceștia vor forma „*marea mulțime*”, care va trăi veșnic pe pământ. (Apocalipsa 7:9-15). Atât cei din rămășiță cât și „celelalte oi” sunt pe bună dreptate numiți „Creștini”, iar ei fiind tovarăși lucrează împreună în pace și armonie, mărturisind numele lui Iehova și marele său GUVERN TEOCRATIC. (Psalmii 122 : 1-9; Apocalipsa 22:17). Nici unul dintre aceștia nu practică religia, ci o resping ca pe un dușman de moarte ce este. Mulți dintre cei care astăzi practică religia, spun că sunt Creștini, dar nu sunt. Acei care continuă să practice religia au o formă de evlavie, dar ei tăgăduiesc puterea lui Dumnezeu și împărăția sa - 2Timotei 3:5.

Demonii au folosit religia pentru a-i face pe mulți oameni să devină ipocriți. Un ipocrit este vrednic de dispreț în ochii lui Dumnezeu. (Iov 27:8, 9; 34:30). Din cauză că clerul, adică cei care între Evrei erau preoți și Leviți, au părăsit Cuvântul lui Dumnezeu urmând învățăturile oamenilor și practicând religia, Domnul Isus i-a demascat ca fiind ipocriți: „Voi fățarnicilor!, bine a proorocit Isaia despre voi zicând: Norodul acesta se apropie de mine cu gura și mă cinsteste cu buzele, dar inima lui este departe de mine; dar în zadar mă cinstesc ei, predând ca învățături niște porunci omenești.” (Matei 15:7-9). „Vai de voi, cărturari și farisei fățarnici! Pentru că voi sunteți ca mormintele văruite, care, pe dinafară par frumoase, dar pe dinăuntru sunt pline de oasele morților și de orice fel de necurătenie. Tot așa și voi, pe dinafară vă arătați neprihăniți oamenilor, dar pe dinăuntru sunteți plini de fățarnicie și fărădelege. Voi șerpilor, voi neam de vipere! cum veți scăpa oare de pedeapsa iadului?” (Matei 23:27, 28, 33). De aceea , nimicirea este sfârșitul fățarnicilor.

Saul din Tars, care ulterior a primit numele de Pavel și a devenit unul din apostolii lui Isus Christos, era și el cândva religios; dar când a aflat adevărul, a devenit Creștin. (Galateni 1:1-16). Dumnezeu l-a izbăvit de religie pentru că Pavel era cinstit, sincer și de bună credință față de Dumnezeu. Odată cu venirea Domnului Isus la templu, Dumnezeu pune în fața practicantilor religiei, adevărul Lui, pentru a le da acestora șansa de a dobândi cunoaștere și de a scăpa din capcana religiei. Astăzi Domnul aduce adevărul său în atenția oamenilor de bună credință pentru a-i

face pe aceștia să treacă de partea lui Iehova și a împărăției sale, găsind astfel limanul siguranței și calea către viața veșnică.

PROOROCIRE

„Lui Dumnezeu îi sunt cunoscute toate lucrările sale, de la începutul lumii.” (Fapte 15:18). Aceasta include și tot ce ține de religie, cât și care va fi sfârșitul ei. Dumnezeu a făcut cunoscut cele ce se vor întâmpla, prin proorocii lui, iar la vremea convenită, el împlinește proorocirea în fapte fizice și le dezvăluie înțelesul celor care cu trudă îl caută. Proorocirea lui Ioel se leagă în mod special de religie și de sfârșitul acesteia. O împlinire în mic a acestei profeții a avut loc asupra Ierusalimului, iar împlinirea completă a profeției este asupra „Creștinătății”. Ierusalimul a prevestit „Creștinătatea”; iar ceea ce s-a întâmplat în Ierusalim este caracteristic pentru ceea ce trebuie să se întâmple în „Creștinătate”. Completa îndeplinire a profeției lui Ioel a început să aibă loc după anul 1918 d.Chr. , data la care Isus Christos a apărut la templul lui Iehova pentru judecată. Profeția lui Dumnezeu, așa cum a fost ea înregistrată de Ioel, pune accentul pe următoarele lucruri:

Acea lucrare a lui Dumnezeu, cunoscută în Scripturi sub numele de „lucrarea lui ciudată”, se petrece acum în „Creștinătate” și trebuie să se termine înaintea Armagedonului, ca mărturie și avertisment dat „Creștinătății”; făcând aceasta Dumnezeu se folosește de oamenii „aleși pentru numele lui” împreună cu tovarășii lor, și prin aceasta el îi avertizează în mod special pe cei care au căutat propria lor cinstire și salvare și au fost indiferenți la apărarea și cinstirea numelui lui Iehova. Profeția expune vederii categoriile „servul rău”, „omul păcatului”, „fiul pierzaniei”. Proorocirea prevestește care vor fi efectele „ciudatei lucrări” ale lui Dumnezeu asupra „Creștinătății”. Ea arată formarea statului totalitar cât și deplina cooperare a practicantilor așa zisei „religii Creștine” cu dictatorii lumii în opoziție cu împărăția lui Dumnezeu. Profeția dezvăluie greutățile pe care adevărații Creștini le-au întâmpinat, recuperarea din aceste dificultăți și revărsarea duhului lui Dumnezeu asupra celor credincioși. Profeția prezintă eforturile unite ale religioșilor, politicienilor și conducătorilor din comerț pentru a-i distruge pe cei care cu credință îl slujesc pe Iehova Dumnezeu. În ciuda acestei uneltiri și a eforturilor unite ale dușmanului de a-i distruge pe martorii lui Iehova și de a-i împiedica din lucrarea lor, cei credincioși nu se lasă cuprinși de disperare, ci cu mult curaj, bucuroși mășăluiesc înainte pe calea poruncită de Iehova Dumnezeu și Împăratul său.

În continuare profeția îl arată pe Iehova chemând toate forțele Diavolului să iasă la luptă, iar rezultatul este și va fi spre slava lui Iehova și apărarea numelui său. De asemenea, profeția prezintă completa distrugere a religiei și triumful împărăției lui Dumnezeu a dreptății. Aceste adevăruri, dezvăluite acum, vor aduce în mod necesar bucurie și speranță când cei devotați Domnului le vor înțelege.

OȘTIRI

Cuvintele de început ale profeției lui Ioel arată că ea a fost scrisă la porunca lui Iehova Dumnezeu: „Cuvântul Domnului care i-a fost dat lui Ioel, fiul lui Petuel.” (Ioel 1:1). Numele de Ioel înseamnă „Iehova [este] Dumnezeul [lui]”. De vreme ce indivizii nu au importanță, iar Cuvântul lui Dumnezeu nu este scris pentru a-i preamări pe indivizi, istoria personală a lui Ioel nu este înregistrată. El era o unealtă în mâinile lui Dumnezeu și toată onoarea și cinstea i se cuvin doar lui Dumnezeu singur.

Când luăm în considerare o profeție sau un tablou profetic, nu este necesar și nici potrivit să luăm seama la scriitorul profetic ori la cei care sunt instrumentele îndeplinirii minunilor. Noi ar trebui să privim spre Dumnezeu și spre lucrarea pe care el o face, atât în proorocire cât și în îndeplinirea ei, lucrare minunată pe care noi o putem vedea și aprecia. Dumnezeu și lucrările lui sunt minunate; și într-adevăr el lucrează în chip minunat ca să ducă la îndeplinire voința lui. Dumnezeu a folosit atât ființe inteligente cât și pe altele lipsite de deșteptăciune, pentru a crea imagini profetice; uneori cel folosit îi era devotat lui Dumnezeu, alteori nu, demonstrând astfel că

individul nu are nici o importanță ci întreaga importanță îi revine lui Dumnezeu. Numele proorocului, sau al celor implicați în profeție, cât și semnificația, sunt importante, ele dezvăluind faptul că Dumnezeu le folosește pentru a-și îndeplini lucrarea.

Ioel era „fiul lui Petuel”, care înseamnă „mărit al lui Dumnezeu”. Numele, în mod adecvat atrage atenția asupra lucrurilor care urmează să se întâmple în legătură cu îndeplinirea profeției. Ioel, fiind un martor al lui Iehova, reprezenta pe credincioșii rămași dintre cei unși, cei care au fost făcuți și s-au constituit ca martori ai lui Iehova. Tatăl acestor martori ai lui Iehova, este Iehova Dumnezeu, pentru că ei sunt copiii lui; de aceea semnificația numelui tatălui lui Ioel atrage atenția asupra următoarelor fapte:

- (1) cei din rămășiță au fost lăsați sau eliberați din sclavia organizației lui Satan (Isaia 14:17; 52:2; Ezechiel 37:12, 13; Psalmii 116:16; 105:20;
- (2) gura acestora a fost mărită sau deschisă de către Domnul pentru ca ei să poată transmite mesajul împărăției (Psalmii 51:15; 78 :2; Ezechiel 3:27; 24:27; 33:22)
- (3) urechile lor au fost făcute să audă și să se supună poruncilor lui Iehova transmițându-i mesajul (Isaia 50:5; 35:5).

Ambele nume, atât al lui Ioel cât și al tatălui său, atrag atenția asupra faptului că îndeplinirea profeției scrisă de Ioel este terminată după venirea lui isus Christos la templul lui Iehova Dumnezeu în 1918 D.CHR. în timpul „zilei lui Iehova”.

Cuvântul Domnului, care a venit la Ioel, era o poruncă autoritară, căreia Ioel trebuie să i se supună și să transmită mesajul precum a fost poruncit. Tot astfel „oamenii aleși pentru numele său”, primesc misiunea de la Iehova Dumnezeu, și trebuie să se supună poruncilor lui, să le ducă la îndeplinire, transmițând mesajul lui Dumnezeu, la toți cei la care El îi trimite: „Ascultați lucrul acesta, voi bătrânilor, și luați seama, toți locuitorii țării! S-a întâmplat așa ceva pe vremea voastră, sau a părinților voștri?” (Ioel 1:2). Se pare că acești „bătrâni” menționați în versetul citat mai sus, sunt cei care s-au culcat pe laurii lor, prețuindu-și înțelepciunea ca fiind mult superioară altora, care se mândresc cu cele dobândite de ei în trecut, și care nu-i dau cinstire lui Iehova Dumnezeu. Aceștia, după cum se arată și în Scripturi, sunt cei care devin „conducători ai poporului” auto –aleși, care predau învățăturile oamenilor, și ca urmare îi induc astfel pe oameni în eroare. Aceștia sunt „proorocii care îi învață pe alții minciuni”; „conducătorii oamenilor îi fac pe aceștia să greșescă.” (Isaia 9:15, 16). „Vine nenorocire peste nenorocire, zvon după zvon. Ei cer vedenii proorocilor, dar preoții nu mai cunosc legea, și bătrânii nu mai pot da sfaturi.” – Ezechiel 7:26.

„Bătrâni” și „locuitorii țării” care îi urmează pe aceștia, nu cer să le fie adus mesajul, ci mesajul le este trimis și li se poruncește să îl audă pentru că el este „cuvântul Domnului”. Mesajul este adresat celor care au făcut legământ să împlinescă voința lui Dumnezeu, dar care apoi au devenit necredincioși și au rupt legământul. Astăzi, practicanții religiei care se numește „religia Creștină” se află în legământ implicit de supunere față de Dumnezeu, dar ei nu respectă partea lor din legământ. Ei nu sunt slujitorii lui Dumnezeu, ci, dimpotrivă, ei aduc rușine asupra numelui lui Iehova. Dumnezeu nu le permite nici o scuză pentru faptele lor, ci le trimite cuvântul său și le cere ca ei să dea atenție avertismentului său. Astfel, Domnul le poruncește martorilor lui să ducă, în momentul de față, mesajul lui „Creștinătății”, chiar și celor care nu îl cer sau nu îl vor. Martorii lui Iehova se duc la oameni, și, mai ales să poată fi auziți și de conducători, le duc acestora mesajul lui Iehova. Nu este un mesaj de ură, și nici nu este adus din cauza urii, ci este mesajul lui Dumnezeu de avertizare cinstită, făcută la porunca lui, anunțând scopul lui de a-și apăra numele. Această muncă a martorilor este „lucrarea ciudată” a lui Dumnezeu, care are loc acum pe pământ. - Isaia 28:21.

Când martorii lui Iehova îi abordează pe oameni cu mesajul de avertisment al lui Dumnezeu, religioșii spun: „E ciudat că unii Creștini să fie angajați într-o astfel de muncă de prevenire a clerului și a liderilor” Creștinătății!” Așa li se pare lor. Este într-adevăr o „lucrare ciudată”, pentru că este lucrarea lui Dumnezeu, și este vremea lui Dumnezeu pentru a da avertismentul „visătorilor”. Lor li se adresează Domnul cu următoarele cuvinte: „S-a întâmplat așa ceva pe vremea voastră sau pe vremea părinților voștri?” A sosit vremea nenorocirilor pentru religie și practicanții religioși. De aceea trebuie făcut un anunț. A mai fost o asemenea situație pe pământ în zilele „Creștinătății”? Înainte de 1918 (când Domnul a apărut la templul său) și când Domnul

înfăptuia lucrarea de pregătire a drumului lui Iehova, a mai existat așa ceva? Pentru că munca care a urmat aceluși timp, -și care este înfăptuită la porunca lui Dumnezeu Atotputernicul – nu are ecou în memoria omului, această muncă este o „lucrare ciudată” în ochii așa zișilor „Creștini religioși”. Clerul și categoria „servului rău”, cât și „bătrânii care pot alege”, consideră foarte ciudat ca bărbați și femei care pretind a fi Creștini să se dedea la practica de a-i avertiza pe alții care de asemenea pretind a fi Creștini.

Pentru că această muncă de a da avertisment „Creștinătății” este atât de neobișnuită, Dumnezeu poruncește după cum urmează: „Povestiți copiilor voștri despre lucrul acesta, iar copiii voștri să povestească la copiii lor și copiii lor să povestească generației următoare.” (Ioel 1:3). Pentru religioși este ciudat acum ca aceasta să fie subiect de discuție. Niciodată nu va mai fi la fel pe pământ, pentru că acesta este avertismentul final. Unii dintre locuitorii țării aud și dau ascultare avertismentului, luându-și locul în categoria Ionatan sau Ionadab, adică „celelalte oi” ale Domnului, care vor forma „marea mulțime” și vor trăi veșnic pe pământ.; dar numărul lor este mic comparativ cu practicantii religiei.

Apoi Domnul avertizează prin profetul său, despre venirea unui prăpăd care va cădea asupra Ierusalimului, și mai târziu asupra Ierusalimului atipic, adică asupra „Creștinătății”, prăpăd care va pustii complet pământul: „Ce a lăsat nemâncat viermele palmierului, a mâncat lăcusta; ce a lăsat lăcusta, a mâncat tăciunele; iar ce a lăsat tăciunele a mâncat omida” - Ioel 1:4.

Limbajul folosit indică o serie de molime care vor veni, dar în îndeplinirea profeției, referința nu este literal la molimele care ar mânca recoltele țăranilor din 1918 încoace, după cum îndeplinirea profeției nu se aplică literal orașului Ierusalim. Iehova numește aceste molime la care se face referire în acest al patrulea verset, „marea mea oștire” (Ioel 2:25), iar această mare oștire devastează pământul.

Năpasta menționată în text are un aspect împătrit, fiind aceeași cu cea ilustrată în Apocalipsa 9:1-12, în care Iehova prevestește cum că își va trimite martorii asupra „Creștinătății” precum o invazie de lăcuste. Molima fiind împătrită, ne arată că ea provoacă distrugerea completă a hranei religioase, sau mai degrabă a nutrețului, pe care „Creștinătatea” și liderii ei îl asigură pentru hrana poporului. Astăzi, adevărul este o molimă care demască nutrețul asigurat de „Creștinătate”, ca hrană pentru popor, el fiind tot numai minciuni fără valoare dătătoare ori susținătoare de viață. Mesajul lui Dumnezeu, adus de către mesagerii lui, demască toată religia ca fiind a Diavolului și de aceea conduce lumea în capcana Diavolului și în ultimă instanță la nimicire. Năpasta vine ca o molimă urmând alteia, și care nu lasă nimic neatins din nutrețul sau pășunile „Creștinătății”. Ultimul mesaj al adevărului, demască religia ca fiind frauduloasă, preocupată de moarte, și se pare că este a patra și ultima dintre molime, după care nu mai rămâne nimic de devorat. *Anuarul martorilor lui Iehova* pe anul 1937 supune atenției câteva informații importante cu privire la demascarea religiei. Faptul că acest mesaj nu este un mesaj al omului, și nu este dat din ură sau cu rea voință, ci este dat categoric din supunere față de porunca lui Dumnezeu Atotputernicul, rezultă din cele ce urmează:

Textul ni-i arată pe adormiții și pe băutorii care trebuie să fie treziți, ca fiind foarte beți: „Treziiți-vă bețivilor, și plângeți! Văitați-vă toți cei care beți vin, căci vi s-a luat mustul de la gură!” (Ioel 1:5). Dumnezeu le strigă să se trezească; dar la ce să se trezească? La faptul că dezastrul este gata să-i copleșească, și că acest dezastru este expresia mâniei lui Dumnezeu împotriva acelor care au desconsiderat legământul implicit de a se supune lui Dumnezeu. „Creștinătatea”, înțelegând prin aceasta mai ales pe practicantii religioși, a fost prevenită de Iehova Dumnezeu, dar nu a dat ascultare acestui avertisment. Ceea ce spune aici Iehova, prin profetul lui, se aplică mai mult „Creștinătății” decât celor din Ierusalim, pentru că oamenii „Creștinătății” au fost cei care s-au declarat copiii lui Dumnezeu și slujitori ai Celui prea Înalt, dar totuși, cu toate avantajele și ocaziile pe care le-au avut în trecut, ei au devenit maeștri ai fătărniceii. Ceea ce Dumnezeu le spusese Israelitilor prin Moise, se aplică acum cu și mai multă tărie practicantilor religiei din „Creștinătate”: „Dar dacă nu vei asculta de glasul Domnului, Dumnezeul tău, dacă nu vei păzi și nu vei împlini toate poruncile și toate legile pe care ți le dau astăzi, toate blestemele vor veni peste tine și vei avea parte de ele.”. „Iar cerul de deasupra capului tău va fi de aramă [arzător de fierbinte, lipsit de ploaie], și pământul sub tine va fi de fier [pârjolit, tare și uscat] . Domnul va trimite țării tale, în loc de

ploaie, praf și pulbere [starea care rezultă în „Creștinătate” după ce oastea lui Dumnezeu, lăcustele atipice, au mâncat totul] care va cădea din cer peste tine până vei fi nimic.” „Domnul te va lovi cu nebunie, cu orbire și cu rătăcire a minții.” - Deuteronomul 28:15, 23, 24, 28.

Bețivii, auzind porunca Domnului, se trezesc cu o măsură, dar se trezesc ei oare cu bucurie? Nu, dimpotrivă, Domnul le spune: „Trezii-vă voi bețivilor, plângeți și văietați-vă.” Liderii „Creștinătății se află de mult timp sub influența vinului Satanei, vin făcut din „vița pământului”, iar ei sunt într-o stare de amorțeală beată. În loc să se căiască și să plângă atunci când au fost avertizați prima oară, împiedicând astfel ceea ce urma să cadă asupra capetelor lor, ei își vin în fire prima dată, abia când nenorocirea e deja asupra lor. Ei au auzit mesajul în timpul „perioadei Ilie” din lucrarea bisericii dinainte de 1918 D.CHR., dar l-au disprețuit, iar acum când Armagedonul este foarte aproape, ei primesc un șoc mai mare. Politicienii care dau cu vraja, s-au străduit din răpuzeri să-i înșele pe oameni, și, au reușit; negustorii religiei, care în mod fățarnic au pretins că-l reprezintă pe Dumnezeu și pe Împăratul său, de fapt l-au reprezentat pe Diavol și i-au condus pe oameni în capcana Diavolului; iar schimbătorii de bani, care au folosit atât politica cât și religia pentru a-și realiza faptele lor ultra-egoiste, au băut toți zdravăn, din vinul Babilonului, vin pe care Satana l-a fermentat pentru ei, iar ei s-au îmbătat căzând în nesimțire, uitându-l pe Dumnezeu și ignorând cu totul datoria lor față de ceilalți semeni. Fiind extrem de egoiști, iar băutura întărindu-le egoismul, ei își văd numai de propriile lor interese, fără a căuta vreodată să facă bine semenilor lor și necinstind întotdeauna numele Atotputernicului Dumnezeu.

Cele trei elemente enumerate, constituie elementele oficiale ale locuitorilor pământului, iar ele sunt folosite de către Satan pentru a-i controla pe pământeni. Ei cad ușor în capcană și duc la îndeplinire politicile fățarnice și ticăloase ale lui Satan. Beau prea mult din vinul Satanei, care li se urcă la cap, devin nehibzuiți și destrăbălați, trăiesc în plăceri egoiste și auto-mulțumire. Satan îi ademenește în capcana lui cu ajutorul religiei, iar ei cad ușor în capcană după ce s-au îmbibat din cupa pe care Satan le-a pregătit-o. Referitor la aceasta, Iehova, printr-un alt profet de-al lui, spune: „Dar și ei se clatină de vin, și băuturile tari îi amețesc; preoți și prooroci sunt îmbătați de băuturi tari, sunt stăpâniți de vin, au amețeli din pricina băuturilor tari; se clatină când proorocesc, se poticnesc când judecă. Toate mesele sunt pline de vărsături murdare, și nu mai este nici un loc curat.” (Isaia 28:7, 8).

Astfel descrie Dumnezeu starea mizerabilă a „Creștinătății”, care pretinde că-l reprezintă pe Atotputernicul pe pământ. Ziua socotelii vine, iar Domnul se adresează mulțimii prin inspiratul său slujitor: „Ascultați acum voi, bogaților! Plângeți și tânguți-vă din pricina nenorocirilor care vor veni peste voi. Bogățiile voastre au putrezit, iar hainele voastre sunt roase de molii. Aurul și argintul vostru au ruginit; și rugina lor va fi o dovadă împotriva voastră, ca focul au să vă mănânce carnea. Ați strâns comori în zilele din urmă. Iată că plata lucrătorilor, care v-au secerat câmpiile, și pe care le-ați oprit-o, prin înșelăciune, strigă; și strigătele secerătorilor au ajuns la urechile Domnului oștirilor. Ați trăit pe pământ în plăceri și în desfătări; v-ați săturat inimile ca într-o zi de măcel.” - Iacov 5:1-5.

Între toate zaiafeturile bețivane și destrăbălările neamurilor de pe pământ, religia conduce. Din pricină că liderii religioși au pretins în mod fățarnic că sunt slujitorii lui Dumnezeu, iar ei, contrar Cuvântului lui Dumnezeu, s-au amestecat cu neamurile și au devenit parte a lumii lui Satan, elementul religios al organizării statale este asemănat cu o femeie adulteră. În afară ei pot să pară cu totul neprihăniți, în ceea ce privește carnea, și să rostească cuvinte blânde și amabile, în timp ce la interior au relații nepermise cu elementele admise ale organizației lui Satan, numită „lumea rea a prezentului” De aceea, referitor la ei Cuvântul lui Dumnezeu, zice: „Voi suflete prea curvare, nu știți că prietenia lumii este vrăjmășie cu Dumnezeu? Așa că cine vrea să fie prieten cu lumea, se face vrăjmaș cu Dumnezeu.” - Iacov 4:4.

Domnul folosește un limbaj dur și emfatic (bombastic), pentru a face cunoscută starea vrednică de dispreț a sistemelor religioase, care sunt asemuite cu o prostituată cu ochii urduși. Dumnezeu nu vorbește afectat, ci rostește accentuat cuvintele pentru ca nimeni să nu aibă scuza că nu le înțelege, iar când aceste cuvinte sunt repetate în prezența sau în auzul religioșilor, aceștia înțepenesc de mânie și sunt cuprinși de dorința de a-i nimici pe cei care le aduc mesajul. Apoi Domnul se adresează celor care-i aud vocea și i se supun, zicându-le: „Vino, să-ți arăt judecata

curvei celei mari, care șade pe ape popoare mari. Cu ea au curvit împărații pământului, și locuitorii pământului s-au îmbătat de vinul curviei ei.” „Iar pe fruntea ei purta scris un nume, o taină: BABILONUL CEL MARE, MAMA CURVELOR ȘI SPURCĂCIUNILOR PĂMÂNTULUI.” - Apocalipsa 17:1, 2, 5.

Să observăm următoarele lucruri din Scripturi: că cele trei elemente menționate mai sus (Ioel 1:2, 5) și care domină pământul, sunt bete din pricina „mustului”. Mustul se urcă la cap foarte repede, iar Diavolul s-a îngrijit ca belșug de must făcut din vița pământului, din viile sale, să fermenteze și să fie prezentat „Creștinătății” încă înainte de 1918, după ce el a fost azvârlit din ceruri, jos pe pământ. (Apocalipsa 12:1-12). Mustul este îmbietor și face ca omul să-și aducă preamărire sieși și să-l ocărăscă pe Iehova Dumnezeu. „Mustul” lui Satan a apărut prima oară sub înfățișarea de „Liga Națiunilor”, care este un substitut pentru împărăția lui Dumnezeu, și este salutat de religioși ca atare. Este prezentat ca un mijloc de stăpânire și de stabilizare a pământului. Odată ce elementele stăpânitoare au fost îmbătate cu acest „vin, ele au fost ușor atrase în capcana Diavolului, fiindu-le atribuită cea mai mare importanță în stat și ridicând statul sau guvernarea lumească deasupra lui Iehova Dumnezeu. Băutorii, bine îmbibați cu vinul Diavolului, s-au unit apoi pentru a forma ceea ce se cunoaște sub numele de „guvern totalitar”, domnia dictatorilor despotici.

Promovându-și strategiile lui amăgitoare pentru a cuceri oamenii din presupusele democrații, Diavolul dă naștere la alte planuri idolatre care să așeze statul deasupra lui Dumnezeu, și inaugurează salutul obligatoriu al drapelului, jurămintele de loialitate ale cetățenilor statului, acordând onoruri oamenilor, și mai ales preamărind religia, politica și pe liderii religioși. Cu toate tulburările și zarva de pe pământ, liderii politici declară cu toată tăria: „Ne trebuie mai multă religie, ca leac pentru suferințele națiunilor pământului.” Nu pe întoarcerea la Dumnezeu și la împărăția lui insistă ei, ci pe religie, care este o invenție ce-i aparține în întregime Diavolului.

În mod subtil și cu cruzime, stratagemile totalitare sau dictatoriale înaintează, iar acum dictatorii au devenit îndrăzneți și aroganți și au format un bloc de națiuni, care include Germania, Italia, Japonia și alte state, iar deasupra acestui bloc sau conglomerat, stă la mare cinste Ierarhia Romano-Catolică, fandosindu-se cu chestiile ei și administrând presupusele ei remedii vindecătoare printr-un efort studiat, de a face domnia lui Satan, sau mai bine zis vinul acestei lumi, să pară mai dulce.

Aceasta este doar o succintă descriere a situației din clipa de față, iar cei care gândesc știu foarte bine că situația este mult mai rea decât a fost descrisă aici. Lumea se află azi într-o asemenea situație încât cuvintele omenești nu o pot descrie în mod potrivit. În ținutul numit „Creștinătate”, numele sfânt al lui Dumnezeu este defăimat, împărăția lui întâmpină opoziție, iar cele trei elemente conducătoare, menționate anterior, au ajuns în starea de acum trăgând prea mult la măsca din vinul lui Satan.

În urma războiului mondial, și după ce liderii religioși au intrat fățiș în domeniul politicii, cele trei elemente mai sus menționate, au început să funcționeze împreună mai bine, și la vremea respectivă era multă veselie printre ei. Atunci religioșii au considerat că sosise vremea ca ei să se alăture aliaților lor, giganții politici și comerciali și să domnească pe pământ în locul lui Dumnezeu și al lui Isus Christos. Ei au devenit zgomotoși și gregari, iar veselia lor se datora exaltării produse de mustul Babilonului, fabricat de Diavol pentru ei. Timp de secole, după cum ei înșiși au afirmat adesea, religioșii au încercat să aducă lumea în biserică, dar în epoca modernă, organizația religioasă numită „religia Creștină” și „biserica” au pășit drept în arena politică și toți s-au îmbătat porcește bând mustul „viței pământului”. Veselia lor zgomotoasă a fost de scurtă durată. Și de ce? Domnul, prin vocea proorocului său, răspunde la întrebare: „ Pentru că li s-a luat de la gură.” În loc de veselie, ei au început să se vaiete, după cum Dumnezeu a afirmat în profeția lui.

Ce a întrerupt felicitările pretinșilor conducători ai lumii? Răspunsul este, „lucrarea ciudată” a lui Iehova. Dar cum? Iehova și-a trimis înainte oamenii lui pe care el i-a ales dintre națiuni ca oameni pentru numele lui, iar aceștia la porunca lui Iehova proclamă numele lui Iehova, al Împăratului și al împărăției sale. Acest mesaj al adevărului face cunoscut numele și Cuvântul lui Iehova Dumnezeu, și demască conglomeratul de religioși anterior pomenit precum și religia lor, drept o iluzie și o stratagemă a demonilor pentru a înșela și a nimici popoarele pământului. Mesajul împărăției cerești arată că acea comunitate religioasă de interese, în loc să aibă binecuvântarea lui

Dumnezeu, este un lucru de ocară în ochii lui, și de aceea Iehova Dumnezeu vestește osânda religiei și a conducătorilor religioși și ne dezvăluie că aceștia vor fi șterși de pe fața pământului la Armagedon.

După războiul mondial, Iehova Dumnezeu a asigurat utilizarea de către slujitorii săi, a radioului, a instalațiilor de sunet, a tiparului și a altor mijloace pentru a duce mesajul său printre oameni, pentru a vesti oamenilor numele său, al Împăratului și al împărăției sale; aceasta a supărat foarte tare pe băutori și le-a întrerupt felicitările. De aceea bucuria este luată de la gura lor - după cum zice Domnul - de către molime trimise de către Iehova asupra lor, iar mesajul molimelor este adus de către lăcustele atipice ale lui Iehova. Pentru că l-au respins pe Christos, Împăratul lumii, religioșii și aliații lor nu participă la bucuria Domnului, și de aceea ei nu „beau din rodul viței noi împreună cu Isus Christos în împărăție”. Numai slujitorii credincioși fac aceasta. (Matei 26:29). Astfel cei care-l iubesc pe Domnul, apariția și împărăția sa, pot să se împărtășească din vinul Domnului, înnoit cu adevărată bucurie împreună cu Isus Christos care i-a adunat la templu.

Domnul vorbește acum prin gura proorocului său: „Căci în țara mea a năvălit un popor puternic și fără număr, cu dinți de leu și măsele de leoaică.” (Ioel 1:6). Poporul descris în text care „a năvălit” este poporul sfânt al lui Dumnezeu, sau popor pentru numele său scos din lume de dragul numelui său (1Petru 2:9, 10; Fapte 15:14), iar un astfel de popor este reprezentat pe pământ de către cei din rămășiță din poporul uns al lui Dumnezeu. Alăturat celor rămași se află o adunare fără număr, formată din cei care sunt de bună credință față de Dumnezeu, care sunt „celelalte oi” ale Domnului, ale căror inimi sunt cinstite și care se alătură poporului sfânt al lui Dumnezeu, lucrând cu aceștia în deplină armonie. Interpretarea cuvântului „popor” (Ioel 1:6) este, potrivit lui Strong în *Concordanță* : „În sens figurat, ca masă; un zbor (ca de lăcuste).” De remarcat la Ioel 1 : 4, că Dumnezeu trimite împotriva „Creștinătății” pentru a devora și devasta roadele pământului. Lăcustele lucrează împreună, la fel cum poporul sfânt al lui Dumnezeu înaintează acționând în deplină armonie. Ele nu au un împărat pământesc, ci sunt conduse de Domnul, Împăratul invizibil: „Lăcustele n-au împărat, [lumesc] și totuși pornesc toate în cete”; (*însemnare marginală*) „adunate împreună.” - Pildele 30:27.

„Poporul” simbolizat aici de lăcuste, „năvălesc pe pământul meu”, adică asupra necredinciosului Iuda, ca îndeplinire în mic, iar acum, în împlinirea deplină, asupra „Creștinătății”, a cărei națiuni sunt Iuda atipic, sau cu alte cuvinte, pretind că-l preamăresc și-l slujesc pe Dumnezeu, dar nu o fac, deci sunt fățarnici.

Religioșii pretind că „Creștinătatea” este ținutul lui Dumnezeu. Ei practică ceea ce ei numesc „religia Creștină”, dar care, de fapt este o defăimare a numelui lui Dumnezeu. Este acel „ținut” unde Iehova îi trimite pe martorii lui, înfățișați în chip de lăcuste, pentru a-l cotropi ducând mesajul de mânie împotriva ipocriziei; prin declararea mesajului de adevăr al lui Dumnezeu, fățarnicii sunt împunși iar pășunile lor sunt devorate. Este important să remarcăm aici, că „poporul” care năvălește asupra ținutului pentru a devora, nu se implică în măcelărirea oamenilor sau în violență fizică împotriva oamenilor sau animalelor. Acel popor, asemănat cu lăcustele, nu recurge la folosirea spadei sau a oricărui alt instrument al violenței. După cum se spune și în proorocie, paguba se produce asupra vegetației care crește în ținut și cu care se hrănesc oamenii. Prin îndeplinirea ei la scară redusă, pe vremea lui Ioel, proorocirea a adus mult rău Israelitilor, manifestat printr-o masă mare de oameni în mișcare veniți din afara Palestinei, deci străini față de acel ținut. Într-un mod asemănător, în împlinirea reală a proorocirii, azi năvălește asupra „Creștinătății”, un roi de ființe vii, în mișcare dar care nu se dedau la violență fizică; această armată devorează hrana ,sau nutrețul „spiritual” pe care „Creștinătatea” l-a pregătit oamenilor și i-a invitat să-l mănânce, nutreț cu care oamenii au încercat să se hrănească dar au murit de foame. Aceasta este o dovadă concludentă că mesajul Cuvântului lui Dumnezeu, rostit pentru urechile poporului dar și ale elementelor conducătoare, este cel care devorează ceea ce „Creștinătatea” produce sub denumirea de hrană „spirituală”. Martorii lui Iehova și tovarășii lor, care duc mesajul nu îndeplinesc o lucrare a urii la fel cum lăcustele care mănâncă vegetația ogoarelor nu o fac din ură. Martorii lui Iehova mărturisesc mesajul adevărului pentru că Dumnezeu le-a poruncit să facă asta. Deci este o expresie a mâniei lui Dumnezeu împotriva fățarniciei cu care sunt înșelați oamenii și este defăimat numele lui Dumnezeu.

În continuare, descriind armata invadatoare a Domnului, înregistrarea (Ioel 1:6) spune că poporul este „puternic [curajos (*Rotherham*)] și fără număr”. Ei sunt puternici și curajoși pentru că sunt trimiși prin tăria și puterea Domnului și sunt susținuți de o putere veșnică și nemărginită. (2Cronici 16:9; Deuteronomul 33:27).

La fel de adevărat este că sunt „fără număr” așa cum s-a spus și despre sămânța lui Avram. (Geneza 15:5). Numărul lor, comparativ cu marea masă a umanității, este mic, totuși datorită zelului lor și a acțiunilor lor organizate și armonioase, martorii lui Iehova cât și tovarășii lor sunt asemănați de către „Creștinătate” cu o oaste „fără număr”. „Care are dinți de leu”; deoarece ei sunt precum Capul și Domnul lor, Isus Christos, care este „Leul din seminția lui Iuda” și pe care cei din rămășiță îl urmează supunându-se poruncilor lui. „Și el [adică Isus Christos, marele Leu] are măsele [(V.R.) fălci]de leoaică.” Isus Christos nu cunoaște înfrângerea, el destramă întreaga fățarnicie care aduce ocară numelui lui Iehova , iar ucenicii lui cei adevărați contribuie și ei la această lucrare.

Întrucât conglomeratul religios este acum stăpân pe situație și se manifestă în mod totalitar, continuă domnia arbitrarului. Chiar și în țările numite „democrații”, multe dintre elementele conducătoare practică fățarnicia, tunând împotriva dictatorilor, în timp ce continuă să folosească metode dictatoriale de a înregimenta și controla poporul și de a-i răpi toate libertățile. Clerul precum și alți lideri religioși susțin și pledează pentru legi care impun salutul steagurilor și alte legi care plasează statul deasupra lui Dumnezeu Atotputernicul și a Împăratului său. Nnicând în istoria omenirii nu s-a practicat atâta fățarnicie ca acum, religia având în această privință un loc de frunte iar politicienii care dau cu vraja se vaietă: „Ne trebuie mai multă religie.” Instituțiile religioase fac mare caz pledând pentru libertățile poporului, mai ales libertatea cuvântului, a presei și a cultului, dar, în același timp ele sunt active în elaborarea legilor care iau de la oameni aceste libertăți. Întocmai cum Dumnezeu a prevestit prin proorocul său, ei „încadrează nelegiuirea cu legi” și îi condamnă pe cei care iubesc și slujesc libertatea. (Psalmii 94:20, 21). Astăzi clerul apare în fața corpurilor legislative și susține legiferarea privării oamenilor de libertatea cuvântului și a cultului. Liderii religioși precum și acoliții lor încearcă să-i nimicească pe cei care-l slujesc pe Dumnezeu, așa cum Iehova a prevestit că astfel de fățarnici își nimicesc vecinii cu ajutorul gurii; iar fățarnicii fac aceasta pentru că mesajul lui Dumnezeu îi demască în fața tuturor oamenilor cinstiți.

Pentru a-l consola și a-i da speranță poporului său, aflat acum pe pământ, Iehova a prevestit de mult modul în care își va împlini acum „lucrarea lui ciudată” precum și rolul pe care-l va juca poporul lui ales în împlinirea acestei lucrări.

CAPITOLUL V

FOAMETE ÎN „CREȘTINĂTATE”

Iehova ne spune că va veni asupra poporului o foamete de a auzi adevărul. „Iată vin zile, zice Domnul Dumnezeu, când voi trimite foamete în țară, nu foamete de pâine, nici sete de apă, ci foamete și sete după auzirea cuvintelor Domnului.” (Amos 8:11). Această proorocie se împlinește acum în „Creștinătate”

Nutrețul pe care liderii religioși l-au servit oamenilor, nu are nici o valoare nutritivă, și, în loc să se îngrijească de viața, pacea și fericirea oamenilor, acel nutreț îi trimite spre durere, boală spirituală și moarte. Există o abundență a adevărului în organizația lui Dumnezeu, și aceasta, după cum este susținut de martorii lui Dumnezeu, formează un contrast izbitor față de starea de foamete care există printre religioși. Văzând ceea ce se întâmplă cu pășunile lor în virtutea declarării adevărului, și că acel rezultat este pârjolirea pășunilor, religioșii urlă și încearcă să-i nimicească pe credincioși, bărbați și femei, care în calitate de slujitori ai lui Dumnezeu și la porunca lui

Dumnezeu, atrag atenția oamenilor asupra adevărului și le arată adevărata hrană, dătătoare și susținătoare de viață pe care Domnul le-o dă celor care-l iubesc.

Poporul ales și sfânt al lui Dumnezeu, ales și înzestrat de Domnul ca să-i facă cunoscut numele, și folosit acum în acest scop, apare pe scenă la porunca lui. Ei vin fără nici o dorință sau motivație de a folosi arme trupești împotriva cuiva. Ei nu folosesc arme trupești, dar acel neam produce devastarea și nimicire a religiei fățarnice și a sistemelor religioase, iar referitor la aceasta proorocul lui Dumnezeu zice: „El mi-a pustiit via, mi-a făcut bucăți smochinul, l-a jupuit de coajă și l-a trântit jos; mlădițele de vie au ajuns albe.” - Ioel 1:7.

Ținutul „Creștinătății” pretinde a se trage din „vița” lui Dumnezeu - după cum susțin liderii religioși - adică este expresia vizibilă a împărăției sale pe pământ, și chiar capul sistemului religios pretinde a fi „locțiitor al lui Christos”. Pretenția este în întregime falsă și fățarnică în ultimul hal, dar Dumnezeu le permite să susțină astfel de pretenții mergând până la limita maximă, iar apoi prevestește judecata religiei și a practicilor religioase. Dumnezeu îi trimite pe slujitorii lui, cei din rămășiță și unși, „celelalte oi” ale sale, ca să aducă mesajul lui împotriva religiei. Acel mesaj dezvăluie faptul că religia este o înșelătorie, o capcană, un tărăboi și o reprezentare frauduloasă a lui Christos. Adevărul declarat arată că Creștinismul este adevărat iar Creștinii sunt cei care cu credință îl servesc pe Iehova Dumnezeu și pe Împăratul său, Isus Christos. Religia este arătată ca o irosire stearpă față de Dumnezeu, pentru că este împotriva Împăratului și împărăției sale. Adevărul dezvăluie că „Creștinătatea” este goală și lipsită de orice „bucurie a Domnului” neavând nici un rol în împărăția lui Dumnezeu, care să justifice numele său sfânt. „Creștinătatea”, care practică așa-zisa religie Creștină”, nu aduce nici o bucurie sau înveselire lui Dumnezeu sau omului. (Judecătorii 9:13). Aceasta este o mare nenorocire pentru acei „băutori de vin” ai Babilonului, care devin „bețivani” din pricina unui astfel de vin și, și căroră Domnul le poruncește să se trezească și să vadă starea deplorabilă în care se află. (Ioel 1 : 5) Auzind acest semnal de alarmă în gura lui Dumnezeu, repetat de credincioșii lui martori de pe pământ, religioșii se înfurie foarte tare, fac spume la gură și-i amenință cu tot felul de silnicii pe martorii lui Iehova sau chiar comit violențe asupra slujitorilor lui Iehova.

După cum Ierusalimul a fost întemeierea originară a Domnului și apoi a devenit necredincios, tot așa „Creștinătatea”, timp de secole a pretins a fi „vița” lui Dumnezeu, și aflându-se într-un legământ implicit de a proceda în consecință, Dumnezeu vorbește despre ei numindu-i „vița mea”, „smochinul meu.”

Isus Christos și membrii trupului său sunt „copaci ai dreptății, sădiți de Iehova”, care aduc slavă numelui lui Iehova. (Isaia 61:3, V.A.R.). „Creștinătatea susține cu toată tăria a fi acel copac sădit de Dumnezeu, dar această pretenție este falsă și, în loc să aducă bucurie Domnului, ei aduc o mare ocară numelui său. „Creștinătatea pretinde de mult timp a fi „Smochinul” lui Dumnezeu, dar ea n-a rodit vreodată nici un fruct spre slava lui Dumnezeu. Mesajul lui Dumnezeu, trimis acum prin credincioșii lui martori, ne dezvăluie că „Creștinătatea este complet neroditoare și lipsită de valoare, deoarece ea l-a părăsit pe Dumnezeu și împărăția lui și caută să-l promoveze pe Satan, fiind deci un pom decojit, uscat și mort. De aceea Domnul spune: „El... a dat jos scoarța de pe smochinul meu [(potrivit lui *Rotherham*) a făcut așchii din smochinul meu] . „Creștinătatea”, fiind unul din pomii lui Satan, a căutat să-și atașeze numele lui Christos, și de aceea, după cum spune parabola, s-a adresat adevăratului smochin al lui Dumnezeu: „ Vino ... și domnește peste noi”, dar lasă-ne să ne urmăm drumul nostru egoist. Scriptura parabolei ne dă răspunsul: „Dar smochinul [cel adevărat] le-a spus [pomilor lui Satan] , Să-mi părăsesc eu dulceața mea și rodul meu cel minunat, ca să mă duc să domnesc peste copaci [ai organizației Diavolului]?” (Judecătorii 9:11). Adevăratul smochin al lui Dumnezeu, evită organizația Diavolului, știind că aceasta este un lucru mortal.

„Smochinul” este un simbol al împărăției sau „poporului sfânt” al lui Dumnezeu. Iehova a ales Israelul drept poporul lui tipic, ilustrând împărăția sa, iar înainte de aceasta oamenilor le-au fost arătate perspectivele împărăției; dar când Isus Christos a venit la acel neam, el a aruncat blestemul Tatălui asupra acelui popor pentru că fusese necredincios și nu adusese nici un rod. (Matei 21:19, 20).

Isus Christos, împreună cu apostolii lui, au înființat organizația Creștină, care organizație este a lui Dumnezeu și ca atare trebuie să se supună întru totul poruncilor lui Dumnezeu. Curând

după aceea oameni ambițioși s-au alăturat organizației lui Dumnezeu, iar acei oameni egoiști și ambițioși, au înlocuit curând adevărata slujire a lui Dumnezeu cu *religia și practicile religioase*. Bineînțeles, au făcut aceasta pentru că fuseseră cucerți de către Satan, Diavolul. Desigur Dumnezeu știa aceasta de la început și din acest motiv a și făcut cunoscut lucrul acesta prin sfinții lui prooroci. El a prevestit că „Creștinătatea” va da greș iar perspectivele împărăției îi vor fi retrase în întregime.

Acum Dumnezeu îi trimite pe credincioșii rămași, care au fost adunați la templu de către Isus Christos, acestor credincioși martori li se poruncește să aducă mesajul lui Dumnezeu, iar adevărul spus de către ei demască „Creștinătatea” ca fiind un fals smochin; referitor la aceasta profetul Ioel spune: „El a curățat de tot.” Aceasta arată, alături de faptele ce nu pot fi tăgăduite, că împărăția a fost luată de la „Creștinătatea” necredincioasă și a fost dată poporului (poporul sfânt al lui Dumnezeu), aducând astfel roade, întocmai cum a proorocit Domnul. (Matei 21:43). Aceasta despoaie „Creștinătatea” și o lasă fără fructul împărăției în ochii tuturor oamenilor săi de bună credință. Domnul a proorocit acest rezultat în pilda lui: „El a spus și pilda aceasta: Un om oarecare [Iehova] avea un smochin sădit în via sa; a venit să caute rod în el, și n-a găsit. Atunci a zis vierului [Isus Christos]: Iată că sunt trei ani de când vin și caut rod în smochinul acesta [poporul evreu] și nu găsesc. Taie-l! La ce să mai cuprindă și pământul degeaba? Doamne, i-a răspuns vierul, mai lasă-l și anul acesta; am să-l sap de jur împrejur, și am să-i pun gunoi la rădăcină; iar dacă va da roadă, bine; dacă nu, îl vei tăia.” - Luca 13:6-9.

Așa precum Iehova a permis Israelului să continue timp de optsprezece secole, tot așa el a răbdat „Creștinătatea” să continue să pretindă, pe nedrept, că-l reprezintă pe Iehova până la venirea lui Isus Christos în împărăția sa, în special până la venirea sa la templu în 1918, vreme la care deja „Creștinătății” îi fusese luată orice speranță și perspectivă, situație ilustrată prin decojirea și tăierea aceluși smochin. Rezultatul e că acum „Creștinătatea” este o dezmoștenită iar Dumnezeu a „azvârlit-o jos”. Iehova își trimite martorii să declare adevărul lui, azvârlind astfel religia numită „religie Creștină” și arată că aceasta este o ocară pentru el, și că a dezmoștenit în întregime „Creștinătatea” și a înlăturat-o cu totul de la el. Ramurile aceluși pom sunt decolorate și au devenit precum cenușa iar „Creștinătatea” oferă priveliștea unui lucru părăsit și cu proastă reputație. Publicarea în 1937 a cărții *Dușmani*, a scos în relief aceste fapte și le-a supus atenției oamenilor cinstiți.

Mesajul adevărului lui Dumnezeu, care demască „Creștinătatea” și așa-numita ei „religie Creștină”, arată că această religie este o înșelătorie și o capcană, cu totul aparte și diferită de Creștinătate și în opoziție cu Creștinătatea, și deci separă „Creștinătatea de Isus Christos Mirele; iar Domnul astfel grăiește „Creștinătății”: „Bocește, ca fecioara încinsă cu un sac după bărbatul [(Rotherham) proprietarul] tinereții ei.” (Ioel 1:8). Perspectiva de a deveni cândva mireasa lui Christos a fost odată pusă în fața „Creștinătății”, dar din pricina necredinței, acea perspectivă a fost complet înlăturată iar ea este acum lipsită cu totul de această perspectivă, și, întocmai ca o fecioară alungată și dezmoștenită, „Creștinătatea” este arătată ca fiind într-o adâncă durere și suferință. Iehova îi spune să plângă și să se vaiete, iar ea o face. Martorii lui Iehova vin aducând mesajul de adevăr al lui Dumnezeu, și aduc la cunoștință „Creștinătății” că l-a pierdut pe Isus Christos, cu care ea știa că este căsătorită.

„Creștinătatea”, dar mai ales liderii sistemului ei religios, strigă și declară că această „ciudată lucrare” care se petrece acum pe pământ, este Comunistă și înclinată spre răzvrătire, iar martorii lui Iehova sunt Comuniști și răzvrățiți. Ei îi cheamă pe aliații lor politici să impună martorilor lui Iehova legile țării, susținând teoria că acești martori sunt Comuniști și răzvrățiți. Adevărul îl demască pe papa din Cetatea Vaticanului și se arată că el nu este locțiitorul lui Christos, deci pretenția pentru această înaltă demnitate este falsă și frauduloasă. Auzind sunetul mesajului adus de către martorii lui Iehova despre Cuvântul lui Dumnezeu, clerul sau liderii religioși devin isterici și se năpustesc să caute căi de frânare și distrugere a martorilor lui Iehova. „Lucrarea ciudată” a lui Dumnezeu îi supără și îi umple cu o mare mânie, care este însă nimic față de cum se vor simți ei când la Armagedon, Iehova va îndeplini „lucrarea lui, lucrarea lui ciudată”. Să fie înțeles însă, că cele spuse aici nu sunt adresate împotriva unor indivizi și nici nu sunt susținute cu ură, ci ele sunt îndreptate împotriva unui sistem, al cărui instituții sunt pline cu oameni, iar religia și sistemul religios sunt cele care au adus ocară asupra numelui lui Iehova, iar această fraudă o demască el acum prin Cuvântul lui de Adevăr.

O nenorocire a venit asupra „Creștinătății”, nenorocire despre care Domnul cu mult timp în urmă a proorocit prin gura profetului său: „Darurile de carne [(V.R.) darurile de mâncare] și jertfele de băutură au încetat în casa Domnului; preoții, slujitorii Domnului, jelesc.” (Ioel 1:9). Ogoarele și viile „Creștinătății” sunt atât de pustiite, încât nu crește grâu să se poată face o jertfă a primului rod sau o jertfă de mâncare, și nici struguri nu se fac încât să se poată jertfi o cupă Domnului. Invazia lăcustelor lui Iehova a consumat toate recoltele „Creștinătății” astfel încât nu mai există nici roade nici băutură, și deci religia lor nu mai poate fi continuată ca în trecut. Nu există printre ei adevăratul vin al Domnului, care să le bucure inimile, și nici pâine din ceruri, care să-i întărească. (Psalmii 104:15). Din pricina acestei nenorociri, preoții „Creștinătății” jelesc și urlă.

Așa cum proorocirea s-a împlinit în mic asupra Ierusalimului, tot așa se împliniște acum complet asupra „Creștinătății”. Dumnezeu, știind dinainte ce va veni asupra „Creștinătății”, s-a folosit de poporul lui pentru a prevesti nenorocirea care s-a abătut acum asupra practicilor religioase. Azi mesajul lui Dumnezeu face cunoscut că el a întrerupt toate aceste jertfe religioase în adevăratul lui sanctuar, iar aceasta include și mulțimea „Vârșnicilor care pot să aleagă”. Sanctuarul a fost curățat, iar acum adevărații credincioși lui Dumnezeu, trebuie „să închine Domnului o jertfă de neprihănire”: (Maleahi 3:1-3). Domnul nu cere și nici nu va primi jertfe religioase pentru că acestea sunt o ocară adusă numelui său. Aceasta înseamnă că asemenea jertfe sunt considerate de Dumnezeu reprobabile iar cel care le oferă este descris cu următoarele cuvinte: „Cel care înjunghie un bou ca jertfă, nu este mai bun decât cel ce ucide un om; cine jertfește un miel este ca cel care ar tăia gâtul unui câine; cine aduce un dar de mâncare, este ca cel care ar vărsa sânge de porc; cine arde tămâie, este ca cel care s-ar închina la idoli. Da, toți aceștia și-au ales căile lor și sufletul lor găsește plăcere în urâciunile lor.” - Isaia 66:3.

Adormiții care au băut prea mult din vinul Babilonului, din „vița pământului”, se trezesc și află că nu au slujbe iar pășunile le sunt pustiite și arse. Ei i-au îmbrobodit pe oameni prea mult timp, dar acum mesajul lui Iehova demască trăboiul lor religios iar oamenii cu bună credință față de Dumnezeu abandonează sistemul religios și caută refugiu la Christos. Clerul s-a gândit mai mult la un serviciu decât la Domnul, iar acum ei jelesc și se află într-o dilemă îngrozitoare. Prin proorocul său (Ioel 2:17), Domnul i-a sfătuit pe predicatori, clerul și pe alți religioși ce să facă, dar ei refuză să dea ascultare unui astfel de sfat. Răspândind adevărul Cuvântului lui Dumnezeu, martorii lui Iehova fac cunoscut faptul că Ierarhia clerului nu sunt slujitorii lui Iehova; iar acest mesaj al adevărului, îi mânie pe cei din cler foarte tare, și ei scot un urlet mare din pricină că trăboiul lor a fost dat în vileag iar ei nu au reușit să facă față cerințelor lui Dumnezeu. Tot astfel, categoria „servului rău” este supărată de anunțarea judecății Domnului împotriva lor, ei sunt îndepărtați din organizația lui Dumnezeu, locul lor fiind stabilit alături de ceilalți fățarnici iar ei urlă și-si scrâșnesc dinții. - Matei 24:48-51.

„Lucrarea ciudată” a lui Iehova, care se petrece deja de câțiva ani, a dezvoltat „adăpostul minciunilor” (Isaia 28:15-17) și practica fățarniciei; iar marea pustiire care s-a abătut asupra „Creștinătății” este descrisă în continuare de către profet cu următoarele cuvinte: „Câmpia este pustiită, pământul întristat; căci grâul este nimicit, mustul a secat, untdelemnul nu mai este.” - Ioel 1:10.

„Lucrarea ciudată” a lui Iehova face ogoarele religioase să devină o priveliște jalnică, întocmai ca un ogor a cărui vegetație a fost distrusă de dăunători. Pământul nu dă nici un semn de rodnicie, iar frumusețea roadelor și recoltelor care cresc, a dispărut cu desăvârșire. Aceasta este situația actuală a „Creștinătății”, unde se manifestă o foamă de a auzi Cuvântul lui Dumnezeu. „Creștinătatea” a ajuns acum un obiect de batjocură și o duhoare, iar Domnul o descrie folosind acest limbaj: „Țara este pustiită de tot și prădată; căci Domnul a hotărât așa. Țara este tristă, sleită de puteri; locuitorii sunt mârniți și tânjesc, căpeteniile poporului sunt fără putere., căci țara a fost spurcată de locuitorii ei; ei călcau legile, nu țineau poruncile și rupeau legământul cel veșnic.” - Isaia 24:3-5.

Clerul și liderii religioși ai „Creștinătății”, în loc să dea ascultare sfatului Domnului, s-au indignat și au țipat către popor: „Lucrul de care avem nevoie este mai multă religie.” Domnul râde de ei în batjocură, iar oamenii cinstiți știu că religia nu este decât o capcană, un fals și o zarvă. De unde rezultă că cei sinceri îl caută cu adevărat pe Iehova Dumnezeu și pe împăratul său, Isus

Christos, punându-se în slujba Celui mai Înalt. În „Creștinătate” trei elemente dețin controlul, și anume religia, politica și traficanții din comerț, acestea fiind strâns legate una de alta și susținându-se reciproc, politicienii și clerul strigă: „Dați-ne mai multă religie.” Iehova descrie situația în următoarele cuvinte: „Căci țara este plină de curvari; și țara se jelește din cauza jurămintelor blestemelor ; câmpiile pustietății sunt uscate, iar conduita violența lor este rea și vitejia nu este dreaptă. Atât preoții cât și proorocii sunt stricați; le-am găsit răutatea chiar și în casa mea, zice Domnul. De aceea, calea lor va fi lunecoasă și întunecată, vor fi împinși și vor cădea; căci voi aduce nenorociri peste ei, în anul când îi voi pedepsi, zice Domnul.” - Ieremia 23:10-12, *însemnare marginală*.

În „Creștinătate” nu mai există nici o hrană de bază: „pentru că grâul este nimic, mustul a secăt, untdelemnul lipsește.” Aceasta este situația de azi a „Creștinătății”. Îi lipsește hrana duhovnicească, iar politicienii și schimbătorii de bani încearcă să mențină organizația „Creștinătății”. Nu mai există „bucuria Domnului” printre religioși, din pricină că ei sunt acum împotriva lui Iehova Dumnezeu, împotriva Împăratului său și a împărăției sale, și ei au plecat cu totul spre Satan și lumea lui, devenind o parte a ei. Domnul dezvăluie aceste adevăruri acum, pentru a veni în ajutorul și folosul oamenilor de bună credință, Ionadabii, și această informație parvenindu-le, ei își dau seama de jalnica situație în care se află religia și religioșii, ei se îndreaptă spre împărăția lui Dumnezeu , pentru a găsi scut și adăpost, înainte și în timpul Armagedonului. Mulți oameni cinstiți se află sub influența și controlul sistemelor religioase ale „Creștinătății”, dar acum cei de bună credință se despart repede de lucrul nedrept și păgân.

Mesajul împărăției lui Iehova, rostit în auzul religioșilor, este un chin pentru ei, dar ei nu dau ascultare și nu caută căi de reformare și iertare; astfel Domnul grăiește către „Creștinătate”, dar mai ales către liderii religioși care au sădit semințele religioase: „Rușinați-vă , voi plugari, văietați-vă vieri, din pricina grâului și orzului, căci bucatele de pe câmp sunt pierdute.” - Ioel 1:11.

Clerul în loc să sădească sămânța împărăției lui Dumnezeu, și să arate către ea ca fiind singura speranță a lumii, ei au sădit sămânța cea ticăloasă a lui Satan, iar acum vremea nenorocirilor a sosit pentru ei din pricina lipsei lor de evlavie față de Dumnezeu. Nevrând să fie cinstiți cu ei înșiși și să mărturisească deschis calea lor greșită, ei continuă în mod fățarnic să sădească semințele religioase, folosindu-se de politică și alte stratageme lumești, iar asta fără pic de rușine. Publicarea mesajului lui Dumnezeu, aduce în atenția „Creștinătății” situația mizerabilă în care ea se află, dar asta nu o face să se căiască. Clerul îi înfieriază cu mânie pe martorii lui Iehova, care la porunca lui Dumnezeu aduc acest mesaj aproape de aceștia, și astfel clerul luptă împotriva lui Dumnezeu și a împărăției sale. Oamenii clerului susțin că ei sunt „plugarii” și „vierii” Domnului pe pământ, dar aceasta este doar o pretenție. Ei îl slujesc pe Dumnezeu cu gurile lor, dar, după cum Isus a zis despre ei, inimile lor se află departe de El. (Matei 15:6-9). Ei beau vârtos vinul din „Vița pământului”, și curvesc pe față cu organizația Diavolului. (Apocalipsa 14:8-20; 17:1, 2; Iacov 4:4). „Creștinătatea”, dar mai ales liderii ei religioși, nesocotesc împărăția lui Dumnezeu, continuă să se dedea la practici religioase, și, de aceea nu au „sărbătoarea săptămânilor” sau a recoltei. Dumnezeu nu le mai arată nici o bunăvoință acestor practicanți ai fățarniciei. A sosit vremea să fie hrănită „marea mulțime”, „celelalte oi” ale Domnului, dar religioșii, în loc să ia parte la această lucrare spre slava lui Dumnezeu, religioșii depun toată străduința de a-i lipsi pe cei din „marea mulțime” de ocazia de a afla despre Dumnezeu și despre Împăratul și împărăția sa. Astfel, întocmai cum au făcut și Fariseii, ei refuză să intre în împărăție ori să o sprijine, și fac tot posibilul să-i împiedice și pe alții să primească binecuvântările. - Matei 23:13.

Religia a fost și este principalul mijloc de a aduce ocară numelui lui Iehova; iar de când „Creștinătatea” a devenit în întregime religioasă și anti-Creștină, deci împotriva împărăției lui Dumnezeu sub Christos, Iehova i-a retras toate favorurile., referitor la care, el spune prin gura proorocului său: „Via este prăpădită, smochinul este vestejit; rodiul, palmierul mărul și chiar toți pomii de pe câmp s-au uscat; pentru că s-a dus bucuria de la copiii oamenilor!” (Ioel 1:12). Dumnezeu i-a pus pe jar pe religioși, „sporind arșița”, de când a venit Isus Christos la templu. Acesta este rezultatul expresiei sale de indignare împotriva fățarniciei. A sosit anotimpul uscat, zilele durerii și arșița pustiitoare s-au abătut asupra „Creștinătății”. Dumnezeu a prevestit actuala stare de lucruri prin gura profetului său, zicând: „Vă voi spune acum, ce voi face viei mele: îi voi

smulge gardul ca să fie păscută de vite; îi voi surpa zidul, ca să fie călcată în picioare; o voi pustii, nu va mai fi curățată, nici săpată; spini și măracini vor crește în ea; voi porunci și norilor să nu mai ploaie peste ea. Via Domnului oștirilor este casa lui Israel, iar bărbații lui Iuda sunt vița pe care o iubea; el se aștepta la judecată, și când acolo, iată asuprire. Se aștepta la dreptate, și când acolo, iată strigăte de apăsare!” -Isaia 5:5-7.

Prin cuvintele mai sus citate, ale proorocului său, Domnul a descris în mod precis distrugerea „Creștinătății” și a tuturor sistemelor religioase. Se vede astfel, după cum a prevestit Isus, că interesele împărăției sunt complet retrase de la „Creștinătate”, iar Dumnezeu a dat drumul la căldură și a uscat-o de tot. (Matei 21:19, 20). Mai mult chiar, zice proorocul, „chiar și toți pomii din câmpie s-au vestejit”. Toți sunt sterpi și nu se vede la ei nici un semn al împărăției lui Dumnezeu. De ce? „Pentru că bucuria a fost luată de la fii oamenilor.” Nu există în „Creștinătate” nici o bucurie a Domnului, pentru că nici unul dintre religioși și lideri religioși ai „Creștinătății” nu se bucură de venirea împărăției lui Dumnezeu sub Christos. Ei nu au nici un interes să apere numele lui Iehova, ci, dimpotrivă, ei se modelează după Satan, dumnezeul acestei lumi de ticăloșie. (2Corinteni 4:4; Iacov 4:4).

De la venirea lui Isus Christos la templu, în 1918, bucuria adevăraților iubitori ai lui Dumnezeu, ai Împăratului și Împărăției sale continuă să crească, dar crește și ura și amarnica împotrivire a religioșilor împotriva acestei împărății și a sprijinitorilor săi. Atât habotnicii, cât și categoria „servului rău” sunt total lipsiți de bucuria Domnului. De aceea a sosit pentru ei, cât și pentru cei care țin cu organizația lui Satan, o vreme de mare jale. (Apocalipsa 12:12). Iehova descrie jalnică situație a „Creștinătății”, prin cuvintele unui alt prooroc: „Pe ulițe se strigă după vin; s-a dus orice desfătare, nu mai este nici o veselie în țară.” - Isaia 24:11.

În timp ce cresc durerile lumii, iar religioșii, în special clerul, continuă să-și înăsprească persecuțiile lor amarnice împotriva martorilor lui Iehova, credincioșii rămași și tovarășii lor se bucură, iar ei cântă folosind aceste cuvinte puse în gura lor de către Domnul: „Căci chiar dacă smochinul nu va înflori, vița nu va da nici un rod, rodul măslinului va lipsi, și câmpiile nu vor da hrană, oile vor pieri din staule și nu vor mai fi boi în grajduri, eu tot mă voi bucura în Domnul, mă voi bucura în Dumnezeu mântuirii mele.” - Habacuc 3:17, 18.

URLETE

După cum bine se cunoaște și se admite de către toți, lideri în practica religiei sunt cei care alcătuiesc Ierarhia Romano-Catolică, și ceilalți membri ai clerului; iar aceștia împreună cu categoria „servului rău”, formând gloata „păcătosului, a fiului pierzaniei”, deși nu mărturisesc nici o alianță unii cu alții, lucrează împreună. Iehova, după ce a pronunțat sentința finală asupra lor și a făcut cunoscut aceasta, îi spune acelei mulțimi să asculte ce are el de spus și apoi strigă: „Încingeți-vă [cu sac (V.R.)], preoți, și plângeți! Bociți-vă, slujitori ai altarului; veniți și petreceți noaptea îmbrăcați cu saci, slujitori ai Dumnezeului meu: căci au încetat darurile de mâncare și jertfele de băutură din casa Dumnezeului vostru”. - Ioel 1:13.

În împlinirea în mic a acestei profeții, preoții slujeau la altar, dar Leviții care nu erau preoți nu aveau permisiunea să intre în curtea interioară unde se afla altarul. La împlinirea completă a profeției asupra „Creștinătății”, clasa preoțească, clerul și cei din categoria „servului rău”, s-au angajat să slujească la altarul lui Dumnezeu, toți aceștia susținând că sunt preoții și reprezentanții lui Dumnezeu pe pământ. Acești preoți văd și aud cum se răspândește proclamarea judecății lui Iehova împotriva religiei, în special împotriva Ierarhiei Romano-Catolice, care este cea mai înaltă expresie a religiei. La aflarea efectelor devastatoare ale mesajului, acești preoți înnebunesc, își smulg părul și se lovesc cu pumnii în piept cuprinși de supărare și mânie. Ei văd cum mulți dintre enoriașii lor îi părăsesc iar pășunile lor se pustiesc.

Știind aceasta, Dumnezeu le spune în batjocură: „Urlați voi slujitori ai altarului, v-ați angajat să fiți slujitorii lui Dumnezeu și încă pretindeți a fi; de aceea veniți și stați toată noaptea îmbrăcați în saci și în cenușă, voi cei care pretindeți a fi slujitorii Dumnezeului meu.” Este într-adevăr vreme de noapte pentru că întunericul acoperă acum pământul, mai ales în ce privește

religia. Faptele bine-cunoscute deja, arată că lucrurile despre care a proorocit Ioel, au loc acum printre „slujitorii” aceia care s-au hrănit cu jertfele oferite la altar, iar acum aceste privilegii le sunt luate. Și de ce n-ar urla? Veniturile le-au fost luate, pășunile lor sunt uscate sau arse, iar ei sunt fără serviciu și zilele lor sunt pe cale să se sfârșească. Deci Dumnezeu le spune să jelească toată noaptea pentru că Armaghedonul e aproape.

Iehova continuă să-și trimită slujitorii ca să declare mesajul adevărului, iar ei fac aceasta „zi și noapte”, înțelegând prin aceasta tot timpul, iar acest lucru sporește mânia clerului care continuă să urle. Fiind înfășurați în pânză de sac, aceasta nu le permite să aibă un somn prea odihnitor. Îmbrăcămintea lor oficială nu le este de folos ca să-și ușureze nenorocirile. Ziarele lor care apar acum pe întregul mapamond, tună și fulgeră și se lansează în tot felul de minciuni împotriva martorilor lui Iehova din pricina afirmării adevărului lui Dumnezeu, și astfel din ciudă și rea voință ei fac reclamă mesagerilor lui Dumnezeu și mesajului său despre împărăție. Publicațiile Catolice au multe de spus împotriva martorilor lui Iehova, dar făcând aceasta ele stărnesc interesul printre supușii cinstiți, „populația Catholică”, iar aceștia încep să cerceteze. Astfel ei află adevărul și fug din organizațiile religioase, pentru a găsi adăpost la Christos. Bineînțeles aceasta face să crească efectul devastator asupra Ierarhiei, determinându-i pe căutătorii onești, care se află printre religioși, să le retragă acestora patronajul și sprijinul financiar.

Oamenii nu mai primesc hrană duhovnicească de la liderii religioși și astfel oamenii onești își dau seama că nu mai are rost să-i sprijine din punct de vedere financiar pe religioși pentru ca aceștia să ființeze în continuare. Foamea de a auzi adevărul duhovnicesc, există deja în „Creștinătate. Religioșii nu au hrană duhovnicească, dar fiind mâniați tot timpul, urletele lor se întetesc. Liderii religioși cer cu frenezie de la aliații lor politici ca ceva să se facă pentru a fi oprți „dăunătorii” de martori ai lui Iehova. Ca urmare, în camerele legislative sunt propuse legi, care dacă ar intra în vigoare și ar fi puse în aplicare, i-ar priva pe Creștinii sinceri de a auzi adevărul Cuvântului lui Dumnezeu. Strădania de a promova astfel de legi arată mizeria religioșilor, dar tot odată și adevărul Cuvântului lui Dumnezeu, astfel că adevărurile privitoare la împărăție sunt predicate în orice împrejurare; iar aceasta îi face pe religioși să țipe din ce în ce mai tare și cu mânie crescândă.

Cine este responsabil de această stare de foamete în țara „Creștinătății”? Clerul religios declară că martorii lui Iehova, pe care ei îi numesc „Comuniști”, sunt cei vinovați. În această privință ei greșesc din nou foarte mult. Creștinii credincioși care răspândesc mesajul împărăției lui Dumnezeu, nu sunt Comuniști. Ei sunt în întregime departe de orice grupare sau partid politic, punându-se cu tot devotamentul în slujba lui Iehova Dumnezeu și a împărăției sale sub Christos, și a nimănui altcuiva. Atunci, cine a adus foametea în „Creștinătate”? Răspunsul corect este dat cu aceste cuvinte de către proorocul lui Dumnezeu: „Iată, vin zile, zice Domnul Dumnezeu, când voi trimite foamete în țară, nu foamete de pâine, nici sete de apă, ci foamete și sete după auzirea cuvintelor Domnului. Iar ei vor pribegi atunci de la o mare la alta, de la miazănoapte la răsărit, vor umbla istoviți încoace și încolo ca să caute cuvântul lui Dumnezeu, și tot nu-l vor găsi.” - Amos 8:11, 12.

Luați seama, că Iehova spune, „Voi trimite o foamete în țară”, El spune clar că, el este cel care a adus acest dezastru asupra „Creștinătății”, și aceasta din pricina necredinței celor ce și-au asumat răspunderea să-l reprezinte, dar care au arătat că sunt din cale afară de fățarnici, iar El spune „speranțele celor fățarnici vor pieri.” (Iov 8:13). Clerul pretinde că ei sunt marii organizației lui Dumnezeu pe pământ. Întorcându-se cu totul spre religie, ei sunt păcătoși, iar acestora Iehova le zice: „Păcătoșii sunt îngroziți, în Sion; un tremur i-a apucat pe cei nelegiuți, care zic: Cine dintre noi va putea să rămână lângă un foc mistuitor? Cine dintre noi va putea să rămână lângă niște flăcări veșnice?” (Isaia 33:14). Acei religioși aud sunetul condamnării religiei, se înspăimântă și continuă să urle.

Există leacuri care ar putea fi folosite de către indivizii din „Creștinătate”, dar liderii religioși nu fac nici un efort de a se folosi ei înșiși de asemenea leacuri. Dumnezeu știe că ei nu se vor folosi de leac, dar el totuși le spune despre el pentru ca ei să nu aibă nici o scuză să zică că nu au știut. De aceea Domnul le zice religioșilor care pretind a-l reprezenta: „Vestiți un post, chemați o

adunare de sărbătoare; strângeți pe bătrâni, pe toți locuitorii țării, în Casa Domnului, Dumnezeului vostru, și strigați către Domnul.” - Ioel 1:14.

Dacă clerul s-ar supune poruncii lui Dumnezeu și ar ține postul poruncit, atunci în mod necesar ei trebuie să înceteze practicile și riturile religioase la care s-au dedat pentru a părea demni de respect în ochii lumii. Adevăratul post pe care l-a poruncit Dumnezeu ar aduce asupra clerului reproșuri din partea lui Satan și a agenților lui. Ierarhia Romano-Catolică nu ține niciodată postul poruncit de Domnul, pentru că ei formează principalii reprezentanți ai lui Satan pe pământ. Ei țin un fel de post de paradă exterioară, și se lamentează și strigă de dragul efectului pe care speră să-l aibă asupra publicului, dar nu acesta este postul pe care Dumnezeu le cere să-l sfințească. Postul pe care-l țin religioșii, este fățarnic, din pricină că ei prezintă un spectacol exterior în speranța că-i vor influența pe oameni. Privitor la aceasta, Dumnezeu zice: „Iată, postiți ca să vă ciorovăiți și să vă certați, ca să bateți răutăcios cu pumnul; nu postiți cum cere ziua aceea ca să vi se audă strigătul sus. Oare acesta este postul pe care l-am ales? Să-și chinuiască omul sufletul o zi? Să-și plece capul ca o trestie și să se culce pe sac și cenușă? Aceasta numești tu post și zi plăcută Domnului?” - Isaia 58:4, 5.

În zilele când Isus umbla pe pământ, liderii religioși din acele zile țineau astfel de posturi fățarnice; atunci Isus, adresându-se ucenicilor săi, a zis: „Când postiți, să nu vă luați o înfățișare posomorâtă, ca fățarnicii care își slutesc fețele, ca să arate oamenilor că postesc. Adevărat vă spun, că și-au luat răsplata. Ci tu, când postești, ungeți capul, și spală-ți fața ca să te arăți că postești, nu oamenilor, ci Tatălui tău, care este în ascuns; și Tatăl tău care vede în ascuns, te va răsplăti la vedere - Matei 6:6-18.

Domnul le spune religioșilor să postească ori să se rețină de la mâncarea pe care ei au folosit-o pentru a-i îmbrobodi pe oameni, și anume, doctrinele și practicile religioase. Ei n-au avut nimic altceva cu ce să se hrănească decât hrană religioasă, și pe aceasta au servit-o și sprijinatorilor religiei, dar această hrană nu are nici o valoare; iar porunca lui Dumnezeu este ca preoții lor și poporul să se restrângă de la asemenea hrană religioasă. Postul lor trebuie să fie similar cu acela pe care oamenii de bună credință din Ninive l-au practicat la auzul judecății lui Dumnezeu. (Iona 3:5).

Nimănui nu i se poruncește să postească de la adevăr. Dumnezeu le aduce oamenilor și îi îndeamnă să se hrănească și să trăiască cu adevărul Cuvântului Său. Religioșii nu dețin adevărul, ei au schimbat adevărul cu învățăturile oamenilor. Acum Domnul le spune să înceteze și să se reîntoarcă la adevăr, hrănindu-se cu ceea ce Dumnezeu le asigură. Cei care aflându-se printre religioși doresc să găsească alinare, trebuie să se supună acestei porunci și să postească evitând ceea ce liderii religioși le-au servit. Supunerea la această poruncă a lui Iehova i-ar pune pe aceștia în același rând cu Isus Christos, și ocară care a căzut asupra Domnului, va cădea și asupra lor. (Romani 15:3). Clerul se abate în mod clar de la toate lucrurile de felul acesta. Oamenii onești dintre religioși sunt nerăbdători să se supună Domnului, și ei fac aceasta găsind ușurare, adăpost și binecuvântări în organizația Domnului.

Dându-le sfaturi în continuare, Iehova zice: „Faceți o adunare de sărbătoare [o zi de înfrânare (*însemnare marginală*)] .”În ziua de după sfârșitul „sărbătorii tabernacolelor” Israelii credincioși au făcut o adunare solemnă. (Numeri 29:35). Aceasta era o perioadă de înfrânare de la a face munci de slugă, de a servi ființe sau de a te ocupa cu activități spre câștigul propriu. În loc să caute și să slujească lucrurile egoiste, ei trebuie să se adune și să-l caute pe Dumnezeu în templul său. Astăzi interesele împărăției trebuie să predomină în mințile și inimile celor care participă la asemenea adunări solene, altminteri numite „zi a înfrânării”. „Creștinătatea” nu ar numi o astfel de adunare, „zi de înfrânare”, pentru că dacă ar fi așa ei ar trebui să renunțe la toate ceremoniile religioase, la adunările și activitățile politice, care toate sunt fapte egoiste și îndreptate spre a obține câștiguri personale. Ar însemna că întreaga „Acțiune Catolică” ar trebui să înceteze și să fie în întregime abandonată; iar Ierarhia n-ar fi niciodată de acord cu așa ceva.

Admonestându-i în continuare pe religioși, Iehova le zice: „Adunați-i pe cei vârstnici [oamenii bătrâni (*V.R.*);adică, visătorii menționați în Ioel 2:28]”. Ei de asemenea trebuie să se apuce de post sau zi de înfrânare. Ei trebuie să înceteze visările religioase, speculațiile și presupunerile, și să se întoarcă cu totul spre adevărul împărăției lui Dumnezeu. Asupra lor apasă o mare responsabilitate, ei fiind exemple pentru cei tineri. Aceasta se aplică și în cazul clasei „vârstnicilor

care aleg”, din zilele noastre. Toți cei care continuă să țină practicile religioase, să le înceteze și să se îndepărteze de ele, să acorde toată atenția slujirii intereselor împărăției lui Dumnezeu. Această admonestare îi include pe „toți locuitorii țării”, adică toți care au făcut legământ să împlinească voința lui Dumnezeu. Religioșii, dacă vor să dea curs admonestării, trebuie să înceteze să facă din casa declarată a lui Dumnezeu, un „bârlog” al șperțarilor comerciali (Ieremia 7:11), și trebuie să facă stânga împrejur și „să-l slujească pe Dumnezeu și pe Împăratul său”.

Dumnezeu are un dublu scop atunci când le dă religioșilor răspunderea de a înființa o zi de post sau înfrânare: (1) să-i avertizeze pe toți cei care se dedau religiei, și (2) să dezvăluie singurele posibilități de scăpare din organizația Satanei, pe care Dumnezeu le asigură celor care sunt de bună credință față de el. Printre liderii religioși sub influența lor, sunt dintre aceia care suspină și plâng din pricina nelegiuirilor făcute în „Creștinătate”, iar astfel de oameni trebuie să aibă ocazia de a auzi și a afla care este calea de scăpare și unde ar putea găsi adăpost. De aceea Dumnezeu poruncește ca „toți locuitorii țării” să se adune în casa Domnului și „să plângă către Domnul”. (Ioel 1:14). Făcând aceasta, ei își recunosc vina de a fi urmat și practicat religia și datinile ei, decât să audă și să se supună Cuvântului lui Dumnezeu, închinându-se la el în duh și în adevăr. Ei trebuie să recunoască faptul că judecata dată acum nu este judecata lui Ioel, profetul nici a vreunui alt om sau martor al Domnului, ci este judecata lui Dumnezeu și expresia condamnării de către el a practicilor religioase. Ei trebuie să invoce numele Domnului pentru îndurare și să-și exprime hotărârea de a-l sluji și de a-i ține poruncile de a promova interesele împărăției. Ei trebuie să caute virtutea, umilința și să devină supuși. (Țefania 2:3). Când trebuie făcute acestea? Acum, în clipa de față, înainte să înceapă Armagedonul. Când va începe Armagedonul, va fi prea târziu ca să te plângi Domnului. Când bătălia Armagedonului va fi în desfășurare, „atunci mă vor chema, și nu voi răspunde; mă vor căuta și nu mă vor găsi. Pentru că au urât știința, și n-au ales frica Domnului: pentru că n-au iubit sfaturile mele și au nesocotit toate muștrările mele; de aceea se vor hrăni cu roada umbletelor lor și se vor sătura cu propriile lor sfaturi” - Proverbele 1:28-31.

De câteva secole Satan continuă să-și desfășoare activitățile religioase și de altă natură fără întrerupere; dar trebuie să vină sfârșitul acestei perioade, și de fapt el a venit odată cu întronarea lui Isus Christos de către Iehova și trimiterea lui ca să domnească în timp ce dușmanul lui, Satan, încă este activ. (Psalmii 110:2). De aceea Domnul zice prin gura proorocului său: „Vai ce zi! Da, ziua Domnului este aproape, și vine ca o pustiire de la cel Atotputernic.” (Ioel 1:15). Ziua lui Iehova a început în 1914 D.CHR. Satan și-a avut ziua iar acum trebuie să plece. Războiul din ceruri a fost purtat, iar Satan a fost aruncat pe pământ. (Apocalipsa 12:1-9). Apoi în 1918 a început judecata în casa lui Dumnezeu. (1Petru 4:17). Apoi Dumnezeu a oprit pentru un timp ziua nenorocirilor, pentru ca munca martorilor să poată fi făcută. El a făcut aceasta spre binele celor care l-au iubit pe Dumnezeu și împărăția sa, și pentru ca „celelalte oi” ale Domnului să se poată aduna. (Matei 24:22). De atunci datează vremea de când Domnul a început să facă „lucrarea lui ciudată”. Este vremea când Dumnezeu face cunoscut judecata lui ostilă împotriva organizației lui Satan, servind de avertisment tuturor și dezvăluind celor de bună credință singura cale de scăpare de la nimicirea care va urma curând.

În această zi a „ciudatei lucrări”, Iehova își trimite oastea sa de „lăcuste”, ceea ce înseamnă o molimă asupra „Creștinătății”, iar focul este ațâțat sub religie. (Ioel 1:4,10,12). Acesta este un avertisment că bătălia marii zile a lui Dumnezeu cel Atotputernic, este aproape. Mânia lui Dumnezeu nu se mulțumește cu invazia lăcustelor și cu secetoasa vreme a foametei în „Creștinătate”, ea ajunge la punctul culminant la Armagedon. Acum e vremea „molimelor ucigătoare” asupra „Creștinătății” ori a religiei. Prin urmare molima nu se trage de la oameni. Nu este o altă campanie religioasă a oamenilor, ori vreo mișcare de propagandă precum ateismul, Bolșevismul ori Comunismul, pe care radicali lipsiți de Dumnezeu să o desfășoare. Este de la Atotputernicul Dumnezeu, care acum își trimite înainte slujitorii și mesagerii care să-i strige numele și scopul, ceea ce, după cum poruncește el, trebuie făcut imediat, precedând bătălia Armagedonului. – Exodul 9:16, *Leeser*.

În camera lui Dumnezeu nu este sărăcie de hrană duhovnicească, dar foamea s-a răspândit asupra întregii „Creștinătăți” și este o foame de a auzi Cuvântul lui Dumnezeu, și ea se datorează faptului că Dumnezeu a închis ușa „Creștinătății”. „Nu s-a prăpădit hrana sub ochii

noștri? Și n-a pierit bucuria și veselia din casa Domnului?” (Ioel 1:16). Conducătorii religioși știu că Dumnezeu i-a părăsit. Această frază, potrivit lui *Rotherham*, clarifică acest lucru când ni-i arată pe liderii religioși zicând: „Nu în fața ochilor noștri, s-a prăpădit hrana?” Este o bogăție de hrană duhovnicească răspândită pe întreg pământul de către martorii lui Iehova, și ea provine din cămările lui Dumnezeu, dar „Creștinătatea” nu are parte de ea. Nici unul nu sare în apărarea numelui lui Iehova, deci ei sunt împotriva împărăției. Toată hrana din cămările Domnului este dusă oamenilor de către martorii lui Iehova și tovarășii acestora, Ionadabii, iar ei toți lucrează împreună prin organizația Teocrată. Religioșii „Creștinătății” văd acest lucru și încearcă cu disperare să-i împiedice pe slujitorii lui Iehova să le ducă hrană duhovnicească oamenilor de rând și celor flămânzi.

În lunile din urmă, Dumnezeu le-a arătat limpede slujitorilor săi credincioși, care este diferența dintre „religia Creștină” și Creștinism, iar aceste adevăruri scot la iveală deșertăciunea sistemelor religioase, arătând oamenilor că religia nu le poate fi de nici un folos, ci numai să le dăuneze, și că singurul lor ajutor poate veni din a-l urma și a i se supune lui Christos, deci fiind adevărați Creștini. Cartea *Dușmani* conține adevărul referitor la religie și Creștinism, iar în scurt timp de la editare a fost vândută în peste două milioane de exemplare. Broșura *Vindecare*, care conține o succintă relatare a falsității religiei și a ceea ce înseamnă Creștinismul, în doar câteva luni a fost vândută în peste douăsprezece milioane de exemplare. Domnul ilustrează foarte bine această muncă prin invazia de lăcuste care mănâncă și puținul ce a mai rămas în „Creștinătate”. Scandalul numit „purgatoriu”, care de mult timp este o sursă bună de venituri pentru Ierarhie, este acum demascat complet ca fiind cea mai mare operațiune de făcut bani care a existat vreodată; acest lucru îi înfricoșează și îi mânie foarte tare pe clerici. Acest lucru este dovedit și prin cele scrise în publicațiile lor.

„Lucrarea ciudată” a lui Iehova, pe care el a făcut-o și o face prin slujitorii lui cei credincioși, cu ajutorul oștirii de „lăcuste”, i-a răpit Ierarhiei Romano-Catolice, a cărui Dumnezeu este Satan, bucuria și seninătatea. De aceea ei spun: „Da, bucuria și veselia au pierit din casa Dumnezeului nostru.” Acea casă, care cândva susținea cu tărie că împarte hrană duhovnicească, a devenit acum casa tâlharilor politici și economici. Fapt bine descris de Acțiunea Catolică, și de aceea un fost cleric iezuit spune în cartea sa *Roma se înclină pentru a cuceri*: „Catholicismul este acum ceva ce se face părtaș la spiritul de clan, ceea ce înseamnă în mare parte afiliere la cluburi social politice. Acțiunea Catolică înseamnă grupul Catolic luptând pentru obținerea controlului asupra Americii; bineînțeles control financiar și politic. Nici un lider religios nu crede, și deci nu-i învață nici pe alții, că Isus Christos a venit la templul lui Dumnezeu; în consecință ei nu au nici o înțelegere sau apreciere a faptului că împărăția lui Christos e aici. Tot așa cum s-a întâmplat cu Evreii religioși, se întâmplă acum cu „Creștinătatea”, căreia Domnul îi zice: „Iată că vi se lasă casa [religiei] pustie” - Matei 23:38.

Recoltele duhovnicești ale „Creștinătății” au fost un eșec total: „Sămânța este strică (V.R.) Semințele se strică sub bulgări, grânarele sunt goale, hambarele sunt stricate, pentru că s-a stricat semănătura.” (Ioel 1:17). Lipsește complet orice nădejde pentru o nouă recoltă. Dumnezeu a arătat clar că nimic bun nu poate izvorî din religie. Semințele religiei se strică acum pentru că au fost semănate la cererea Diavolului, iar ziua lui a trecut. Poporul nu poate obține nimic de la religie. Toți oamenii de bună credință față de Dumnezeu își dau seama acum de acest fapt, și fug din sistemele religioase căutând adăpost în Christos. Arșița adevărului, declanșată de Domnul, și absența completă a ploii adevărului deasupra „Creștinătății” a transformat hambarele ei în lucruri inutile pentru că nu există nici o rezervă de hrană să pui în ele, ori să iei din ele și să dai oamenilor. Religioșii nu-și dau seama de adevărata stare a lucrurilor. Cei care dintre ei sunt cinstiți, își dau seama de adevărata situație și suspină și plâng din pricina nelegiuirilor care se întâmplă în „Creștinătate”, iar Domnul auzindu-le plânsul le trimite hrană duhovnicească prin slujitorii lui credincioși. - Ezechiel 9:1-10.

Oamenii de rând, creduli, au fost animalele de povară ale clerului și a altor lideri religioși, politici sau din comerț, care, văzând acum starea de paragină, sunt foarte uimiți și tulburați. „Cum gem vitele! Cirezile de vite umblă buimace, căci nu mai au pășune; chiar și turmele de oi suferă.” (Ioel 1:18). Întregul sistem al religiei este condamnat și îndreptat spre o nimicire timpurie. În

poporul lui Dumnezeu domnește exact situația sau starea contrară, iar Domnul îi descrie cu următoarele cuvinte: „Ierusalimul [cei care fac parte din organizația lui Dumnezeu și care urmează calea păcii, îl slujesc pe Dumnezeu și pe Împăratul său] va fi o cetate deschisă [nu are nevoie de protecție] din pricina mulțimii oamenilor și vitelor care vor fi în mijlocul lui.” - Zaharia 2:4.

Prin gura profetului său, Iehova le spune oamenilor ce ar trebui să facă, dar liderii religioși refuză să audă. Cei care sunt de bună credință, și care își deschid ochii asupra adevărului, sunt arătați de către prooroc cu următoarele cuvinte: „Către tine, Doamne, strig, căci a mâncat focul islazurile pustiei, iar para focului a pârjolit toți copacii de pe câmp.” (Ioel 1:19). În loc ca liderii religioși ai clerului să se alăture oamenilor obișnuiți și de bună credință în strigătele lor către Domnul, ei continuă să ceară binecuvântarea lui Dumnezeu asupra stratagemelor politice și comerciale din lume, și în același timp, încearcă să-i distrugă pe cei care aduc mesajul de îmbărbătare a lui Dumnezeu către cei flămânzi. Omul recent ridicat la rangul de papă al Ierarhiei, cere binecuvântările Lui asupra Statelor Unite, și o face, bineînțeles cu scopul de a obține efecte politice. Binecuvântările papei au fost deja acordate criminalului care a distrus Spania și Abisinia, precum și casele oamenilor din diferitele părți ale țării. Continuând să dea în vileag starea nenorocită în care au fost aduși oamenii de către agenții religioși ai lui Satan, Dumnezeu zice prin gura proorocului său: „Chiar și fiarele câmpiei se îndreaptă doritoare către tine, căci au secat pâraiele și a mâncat focul pășunile pustiei.” - Ioel 1:20.

Liderii religioși le-au făcut oamenilor viața nenorocită, pentru că ei sunt într-adevăr „animale de povară”, pe care Ierarhia îi numește „copiii bisericii”. Iehova spune clar că religia este răspunzătoare pentru stare de foame de a auzi Cuvântul lui Dumnezeu, existentă în „Creștinătate”. Religia organizată este dușmanul lui Dumnezeu și inamicul nimicitor al poporului. Dumnezeu nu mai trimite ploaie, adică binecuvântări, asupra sistemelor și practicilor religioase. Sistemele religioase sunt însemnate cu fierul roșu și destinate distrugerii, care așteaptă doar până munca martorilor, „lucrarea ciudată” a lui Dumnezeu este terminată. Alarma trebuie dată acum, pentru ca nici unul dintre practicanții religioși să nu poată zice că nu a auzit de împărăție, dar mai ales, ca oamenii de bună credință aflați în sistemele religioase să poată găsi o cale de scăpare. Aceasta este lucrarea pe care Dumnezeu a prevestit-o cu mult timp în urmă, și care este o „lucrare ciudată” pentru toți cei care nu au duhul Domnului. Este lucrarea lui Iehova, lucrare în care el îi folosește pe cei din rămășiță din poporul său cât și pe tovarășii acestora; ei toți trebuie să acorde o atenție sporită poruncilor lui Dumnezeu și să se supună cu strictețe.

CAPITOLUL VI

ALARMĂ

Capitolul doi din proorocirea lui Ioel se deschide cu o poruncă energică dată lui Ioel, cel care reprezintă pe credincioșii martori ai lui Iehova pe pământ: „Sunați din trâmbiță în Sion, și sunați alarma pe muntele meu cel sfânt; să tremure toți locuitorii țării; căci vine ziua Domnului, este aproape.” - Ioel 2:1.

Așa precum Ioel, proorocul, a sunat alarma în Ierusalim, tot așa cei din rămășiță trebuie acum să împlinească profeția și supunându-se poruncii lui Dumnezeu, să sune alarma printre toți oamenii din organizația lui Dumnezeu, și dintre hotarele „Creștinătății”. Cei din rămășiță au primit însărcinare din mâinile lui Iehova, de a vesti răzbunarea zilei Celui Prea Înalt, și deci să sune alarma. După cum stă scris, această însărcinare este dată doar celor unși: „Duhul Domnului

Dumnezeu este peste mine, căci Domnul m-a uns... să vestesc un an de îndurare al Domnului, și o zi de răzbunare a Dumnezeului nostru.” (Isaia 61:1, 2).

Sunetul de alarmă al trâmbiței , este spre binele celor din organizația lui Dumnezeu, precum și pentru cei care se pretind a fi slujitorii lui Iehova: „ascultați-mă, voi care umblați după neprihănire, care căutați pe Domnul; priviți spre stânca din care ați fost ciopliți, spre gaura gropii din care ați fost scoși.” - Isaia 51:1.

Pentru cei care-l iubesc pe Iehova și care iubesc apariția lui Isus Christos, Împăratul său, trâmbița scoate un sunet care le umple inimile de bucurie, anunțând o zi a triumfului. Dar pentru religioși efectul este exact cel opus. Pentru cei care practică religia, trâmbița lui Dumnezeu scoate un sunet al suferinței. Liderii religioși s-au complăcut mult timp în arta de a face după cum i-a tăiat capul, iar acum ei n-ar suna alarma, dacă le-ar fi dată ocazia să o facă. Dimpotrivă, acei religioși sunt numiți de către Domnul, „câini muți”, care ”stau tolăniți”, care „iubesc somnul”, tihna și să stea în fâgașele tradiției întemeiate de părinții lor. (Isaia 56:10).

Liderii religioși refuză să admită că ziua lui Iehova a sosit. Ei nu doresc acea zi a lui Iehova, și refuză să audă de bătălia Armagedonului. Dimpotrivă, ei strigă oamenilor aflați sub ei și care susțin organizațiile religioase: „Pace, pace,” când de fapt nu este pace. Acei lideri religioși au o dorință avară de a dobândi lucrurile pe care „lumea cea rea de acum „ le poate furniza pentru ca ei să aibă tihnă și confort, și să le dea un rang alături de alți membri ai organizațiilor lumesti. Nici măcar vreunul dintre liderii religioși de azi de pe pământ nu sprijină interesele împărăției. Referitor la aceștia proorocul Domnului zice: „Căci de la cel mai mic până la cel mai mare, toți sunt lacomi de câștig; de la prooroc până la preot , toți înșală” - Ieremia 6:13-15.

Trâmbița trebuie să sune în Sion, adică în cea mai importantă organizație a lui Iehova, în special acea parte care se află pe pământ. După ce Isus Christos s-a arătat și a zidit Sionul (Psalmii 102:6), el i-a adunat la sine pe cei credincioși rămași pe pământ, și i-a făcut parte a Sionului. Isus Christos este „Credinciosul și Adevăratul Martor” al lui Iehova , iar cei care se află cu el la templu trebuie și ei să fie martorii lui Iehova, și lor li se dă porunca de a ”sufla din trâmbiță”. Ei se află sub comanda nemijlocită a Domnului Isus Christos și formează o parte a organizației Lui principale: „Apoi m-am uitat, și iată că Mielul Isus Christos stătea pe muntele Sionului, și împreună cu el stăteau o sută patruzeci și patru de mii care aveau scris pe frunte numele Tatălui său.” - Apocalipsa 14:1.

La poporul tipic al lui Dumnezeu, cei care urmau să sune alarma pericolului erau preoții; tot astfel la împlinirea finală a proorocirii, cei care trebuie să sune alarma apropierei Armagedonului, sunt ”preoțimea regală”, iar făcând ei asta participă la „lucrarea ciudată” a lui Iehova. Ierarhia Romano-Catolică, cât și cei care se află alături de ei în așa numitul „front unit religios Creștin”, încearcă să-i împiedice pe oameni să audă trâmbița lui Dumnezeu, iar în compensație fac să sune propriile lor trompete de tinichea, anunțându-și propria măreție și în același timp denunțându-i pe martorii lui Iehova, și numindu-i Comuniști, în lipsă de altceva mai bun. Trâmbița lui Dumnezeu sună de pe al său „munte sfânt”, unde Iehova l-a așezat pe împăratul său: „Totuși eu am uns pe împăratul meu pe Sion, muntele meu cel sfânt.” (Psalmii 2:6). De la organizația lui Dumnezeu sunetul trâmbiței pleacă spre întreg pământul, și mai ales în „Creștinătate”, iar martorii au privilegiul de a duce mesajul în diferitele țări. Acest lucru se leagă de cele spuse de un alt prooroc al lui Dumnezeu: „Domnul răcnește din Sion, și glasul lui răsună din Ierusalim; pășunile păstorilor jlesc iar vârful Carmelului este uscat.” - Amos 1:2.

Toți care-l iubesc pe Dumnezeu, au o teamă evlavioasă față de el; de aceea proorocirea spune: „Toți locuitorii țării să tremure.” Cei din rămășiță și unși, precum și tovarășii lor, „celelalte oi” ale Domnului, sunt singurii care se tem într-adevăr de Dumnezeu și de aceea aleg calea cea înțeleaptă. Știind că glasul trâmbiței este mesajul lui Iehova, care înseamnă mântuirea completă a slujitorilor săi credincioși, dar în același timp nimicirea celor răi și răzbunarea numelui lui Iehova, acest sunet are darul de a umple inimile celor credincioși cu o teamă evlavioasă și cu bucurie. Ei au parte de bucuria Domnului. Domnul Isus Christos, Împăratul, apare în slava lui, iar ei știu că el va răzbuna numele lui Iehova: „Ascultați Cuvântul Domnului, voi care vă temeți de Cuvântul lui. Iată ce zic frații voștri care vă urăsc și vă izgonesc din pricina numelui meu: Să-și arate Domnul slava ca

să vă vedem bucuria!. Dar ei vor rămânea de rușine. Un glas răsunător iese din cetate, un glas iese din templu. Este glasul Domnului, care dă vrăjmașilor lui plata cuvenită.” - Isaia 66:5, 6.

Slujitorii credincioși ai lui Iehova știu să facă o diferență clară între zgomotul făcut de religioșii care pretind a-l reprezenta pe Domnul, și „vocea care vine din templu”, voce care aparține celor devotați lui Iehova și care se află sub porunca lui Isus Christos. Efectul asupra religioșilor este alarmant. Întocmai ca Baltazar, cel care a văzut scrisul de mână apărând pe perete, Ierarhia Romano-Catolică și aliații lor tremură de frică și groază din pricina mesajului adevărului, care anunță osânda religiei. Ei se înfurie, iar primul gând care le vine este de a opri mesajul, nimicind mesagerii și munca acestora. Nesocotind opoziția, martorii lui Iehova merg înainte îndeplinindu-și munca, sunând trâmbița, iar zelul și devotamentul lor față de Dumnezeu sunt pentru Ierarhie un semn al apropriei căderii a acelei instituții.(Filipeni 1:28). Ei nu vor să audă acest avertisment, și de aceea își varsă fierea împotriva celor pe care Domnul îi folosește ca să sune alarma.

De ce să sune alarma acum? Pentru că „vine ziua lui Iehova, este aproape” (V.A.R.). Iehova întotdeauna dă de știre și trimite avertisment în ajunul acțiunilor sale reale, pentru ca cei care se tem de el așa cum se cuvine, să aleagă calea cea dreaptă și să găsească un mijloc de scăpare și un adăpost: „Omul chibzuit vede nenorocirea și se ascunde, dar cei proști merg înainte și sunt pedepsiți.” - Proverbele 22:3.

„Ziua lui Iehova” a început în 1914, când el l-a întronat pe împăratul său, de aceea acum este iminentă și va atinge punctul culminant în bătălia mării zile a lui Dumnezeu Atotputernicul. „Lucrarea lui ciudată” este acum în desfășurare, dând de știre tuturor despre scopul său, pentru ca nimeni să nu aibă îndoială că Iehova lucrează. ”Lucrarea lui ciudată” va fi în curând urmată de „lucrul nemaiauzit” a lui Dumnezeu.

ÎNTUNERIC

Aceasta este o zi de întuneric pentru „Creștinătate”. Iehova a scos în evidență, prin gura proorocului său, venirea acestei zile de mare întuneric, dar religioșii nesocotesc Cuvântul lui Dumnezeu și se bazează doar pe propriile lor păreri cât și pe cele ale altor înaintași, pe care ei îi numesc „părinții” lor; la fel le place să procedeze și tuturor aliaților lor. Vorbind despre această zi, Iehova zice prin proorocul său: „O zi de întuneric și negură mare, o zi de nori și de întunecime deasă. Ca zorile dimineții se întinde peste munți un popor mare și puternic, cum n-a mai fost din veac, și nici în vremurile viitoare nu va mai fi.” - Ioel 2:2.

Această descriere corespunde cu faptele observate acum de către toți cei care urmează Cuvântul lui Dumnezeu. Vorbind prin gura profetului său, Iehova spune despre această zi: „Ziua Domnului este întuneric și nu lumină”, pentru religioși și pentru toți cei din organizația lui Satan. În continuare Domnul arată cum vor acționa oamenii în această zi, când ei sunt cuprinși de întuneric și nu au lumină: „Veți fi ca un om care fuge dinaintea unui leu, pe care-l întâlnește un urs, și care, când ajunge acasă, își reazemă mâna de un zid și-l mușcă un șarpe. Nu va fi oare ziua Domnului întuneric, în loc de lumină? Nu va fi ea chiar foarte întunecoasă și fără strălucire?” - Amos 5:18-20.

Practicanții și negustorii de religie nu vor găsi nici o cale de scăpare. Indiferent ce vor face Domnul îi va cerceta și va avea grijă să le fie dată răsplata cuvenită. (Ieremia 25:35)„Ziua cea mare a Domnului este aproape, este aproape și vine în graba mare! Da este aproape ziua cea amarnică a Domnului, și viteazul țipă cu amar. Ziua aceea este o zi de mânie, o zi de necaz și de groază, o zi de pustiire și de nimicire, o zi de întuneric și de negură, o zi de nori și de întunecime, o zi în care va răsună trâmbița și strigătele de război împotriva cetățitorilor întărite și turnurilor înalte.” - Țefania 1:14-16.

Aceasta este starea în care se găsesc acum dușmanii lui Dumnezeu. Ei nu vor putea să scape de întuneric: „Dar cu niște valuri ce se varsă peste mal, va nimici locul acela, iar întunericul îi va urmări pe vrăjmașii lui.” (Naum 1:8).În plus față de întunericul mintal și duhovnicesc care s-a lăsat asupra religioșilor, Dumnezeu își trimite oastea lui de „lăcuste”, care i-a chinuit și continuă să-i chinuiască pe cei din lumea lui Satan, întocmai cum invazia de lăcuste îi chinuia jos în ținutul Egiptului pe cei care erau împotriva lui Iehova și împotriva poporului său: „Lăcustele au venit peste

țara Egiptului, și s-au așezat pe toată întinderea Egiptului; erau foarte supărătoare și în număr atât de mare cum nu mai fusese vreodată și nici nu va mai fi un astfel de roi de lăcuste. Au acoperit toată fața pământului, de nu se mai vedea pământul; au mâncat toată iarba de pe pământ și tot rodul pomilor, tot ce lăsase grindina; și n-a mai rămas nimic verde în copaci, nici în iarba de pe câmp, în toată țara Egiptului.” –Exodul 10:14,15.

Aceste proorociri se împlinesc azi în „Creștinătate”. Este vremea despre care vorbește Iehova, o vreme a întunericii pentru dușmani și o vreme a luminii pentru cei care îl iubesc și-l slujesc sincer și cu credință; referitor la aceasta, el spune prin gura profetului său: „Scoală-te, luminează-le! Căci lumina ta vine și slava Domnului răsare peste tine. Căci iată, întunericul acoperă pământul, și negură mare popoarele; dar peste tine, răsare Domnul și slava lui se arată peste tine.” - Isaia 60:1. 2.

Lumina ce vine din templu, crește pe zi ce trece și îi umple de bucurie pe cei ce îi sunt credincioși lui Iehova și împărăției sale; de aceea, în timp ce dușmanul se află în întuneric, cei care îl iubesc și cu credință îl slujesc pe Iehova, au parte de o lumină în permanentă creștere, iar odată cu această lumină, crește și bucuria lor. „Dar cărarea celor neprihăniți este ca lumina strălucitoare, a cărei strălucire merge mereu crescând până la miezul zilei. Calea celor răi este ca întunericul gros; ei nu văd de ce se vor poticni. (Proverbele 4:18,19). Religioșii se află în întuneric din pricină că ei resping Cuvântul lui Dumnezeu. Religioșii nu cred în Cuvântul lui Dumnezeu, și ca atare ei procedează contrar legii și proorocilor lui: „La lege și la mărturie! Căci dacă nu vor vorbi așa, nu va mai fi lumină [*Rotherman*] nu vor mai răsări zorile] pentru ei.” (Isaia 8:20). Este vremea când duhurile rele pun stăpânire pe conducătorii lumii. (Efeseni 6:12). Este vremea când Satan face ultimele eforturi disperate de a nimici rasa omenească.

Aceasta este „ziua norilor”, care semnifică (1) prezența Domnului Isus Christos (Exodul 13:21. 19:9,16; Matei 26:64; 1Tesaloniceni 4:17; Apocalipsa 1:7), și (2) o vreme a nenorocirilor și necazurilor, vestind apropiata furtună a lui Iehova ce va să vină asupra dușmanilor săi.

În această vreme de întuneric deasupra dușmanilor săi, Domnul face ca lumina lui să strălucească asupra „celorlalte oi”, în timp ce le adună la el și le mângâie: „Cum își cercetează un păstor turma când este în mijlocul oilor sale împrăștiate, așa îmi voi cerceta eu oile, și le voi strânge din toate locurile pe unde au fost risipite în ziua plină de nori și de negură.” - Ezechiel 34:12.

Dis de dimineață, când zorile sunt deasupra munților, lumina soarelui este ascunsă încă; așa i se întâmplă și dușmanului. Slava împărăției le apare chiar și acum celor credincioși, dar pentru religioși nu există lumină. În această stare de întuneric pogorât asupra dușmanului, apare un „popor mare”, mare pentru că este folosit de Iehova ca părtaș la „lucrarea lui ciudată”, „un popor mare și puternic [și viteaz (*Rotherham*)].” (Ioel 2:2). La împlinirea completă a acestei părți a proorocirii este folosit cuvântul „popor”, evident pentru că e vorba de poporul ales al lui Dumnezeu, care vine ca un roi de lăcuste pentru a vesti numele lui Iehova. Ei nu sunt mari prin ei înșiși, nici ca nume, faimă ori putere și nu sunt mari nici în ochii oamenilor, ba dimpotrivă sunt considerați ca lipsiți de însemnătate. Totuși ei sunt făcuți să pară mari, datorită muncii depuse de ei și a metodelor folosite pentru a ajunge la sute de milioane de oameni, pentru a pune în mâinile lor sute de milioane de exemplare ale mesajului de avertisment. Acești oameni care sunt aleși de Iehova pentru că-i poartă numele, sunt neînfricați, pentru că aceasta este ziua judecării Domnului iar martorii lui trebuie să fie neînfricați și să-și arate iubirea față de Iehova (1Ioan 4:17,18). Aceasta nu înseamnă că ei sunt violenți, ci doar că nu au frică față de alte creaturi, temându-se doar de Dumnezeu.

Ceea ce au reușit să înfăptuiască martorii lui Iehova în ultimii ani, este în ochii multor oameni ceva extraordinar. După cum spune și profetul: „N-au mai fost vreodată [înainte] ca aceștia”. Același lucru a fost spus și despre roiurile de lăcuste din Egipt. (Exodul 10:14). Niciodată ca până acum n-a mai fost o atât de răspândită vestire a adevărului Cuvântului lui Dumnezeu ca în anii din urmă; iar aceasta este adevărat pentru că a sosit vremea lui Dumnezeu și este lucrarea lui. Din 1921 și până în 1931, martorii lui Iehova au pus în mâinile oamenilor cărți și broșuri în număr de 110.565.401 exemplare. Din 1931 încoace munca îndeplinită de martorii lui Iehova a fost chiar mai mare. Mesajul a fost transmis de sute de stații de radio în fiecare săptămână și la anumite ore prin transmisiile internaționale. Mii de patefoane și alte aparate de sunet au fost folosite pentru a vesti mesajul, multe milioane de broșuri gratuite au fost date în mâinile oamenilor, iar la sfârșitul anului

1939, tipăriturile Societății (cărți și broșuri) din mâinile oamenilor au depășit numărul de 309.000.000. și acestea în peste 70 de limbi diferite. Nimic asemănător cu aceasta n-a mai fost vreodată în istoria omenirii. Totul s-a realizat prin puterea lui Dumnezeu Atotputernicul și Isus Christos.

Această distribuire de literatură și muncă de martor nu este o mișcare religioasă, ci este publicarea Cuvântului lui Dumnezeu, făcută la porunca sa. Odată ce lucrarea ciudată de vestire a adevărului este făcută, ea nu va mai fi repetată deoarece nu va exista ocazia; așa cum spune și profetul: „Nici nu va mai fi după aceea [după ei (V.A.R.)] ,timp de multe generații.” „Lucrarea ciudată” este înfăptuită pentru răzbuirea numelui lui Iehova, iar după Armaghedon toate creaturile care respiră vor ridica în slăvi numele lui Iehova, iar răzbuirea fiind împlinită, repetiția nu va mai fi necesară.

Chiar de la începuturile sale „lucrarea ciudată” a lui Iehova a progresat cu un zel, sau căldură crescândă. Oastea de slujitori ai lui Dumnezeu, asemuiți cu lăcustele, a apărut odată cu un sunet, care în Apocalipsa 9:1-12, este descris ca fiind sunetul celei de-a cincea trâmbițe. Acea trâmbiță a început să sune în 1926, când, la Londra, în Marea Britanie, a avut loc un congres al poporului lui Dumnezeu. În acea vreme „Creștinătatea” devenise vinovată de „păcatul pustiirii”, prin vestirea unei organizații drăcești, care pretindea dreptul de a guverna pământul, în locul împărăției lui Dumnezeu. (Daniel 8:13). Înainte de 1926 s-au făcut auzite o serie de trâmbițe și alarme, care sunt descrise în Apocalipsă, în capitolele opt, nouă și unsprezece. În acea perioadă, adică din 1922 până în 1926, trebuia făcută o muncă de prevestire a venirii lăcustelor. Acea muncă este descrisă în Apocalipsa 16:1-9 ca o serie de „molime” (năpaste). Acele molime i-au încins pe religioși precum para focului. Proorocul Ioel (2:3) spune: „ Arde focul înaintea lui și pâlpâie flacăra după el. Înaintea lui țara era ca o grădină a Edenului, și după el este un pustiu sterp; nimic nu-i scapă.” Aceasta înseamnă că înainte de a sosi oastea lăcustelor, asupra religioșilor s-a abătut flacăra mistuitoare a adevărului. Acea vestire a adevărului i-a încins tare pe religioși, care apoi au început să fie martori ai arderii pășunilor lor. Flacăra pustiitoare a Armaghedonului cade apoi peste religioși și termină treaba.

Munca organizată și crescândă de mărturie, înfăptuită de slujitorii credincioși ai lui Dumnezeu, a început în 1922, după ce Isus Christos I-a adunat la templu pe cei dovediți și i-a uns, iar această muncă trebuie să înainteze până la finalizarea „lucrării ciudate” a lui Dumnezeu, care va fi rapid urmată de „lucrul lui nemaiauzit”. Ca urmare, înainte de venirea armatei de „lăcuste”, arșița a fost pornită; iar în urma lăcustelor va arde o pară de foc. „Ca focul care arde pădurea, și ca flacăra, care aprinde munții, astfel urmărește-i [pe dușmanii lui Dumnezeu] cu furtuna ta, și bagă groaza în ei cu vijelia ta.” - Psalmii 83:14,15.

Iehova a pus în Scripturi acea rugăciune pentru a fi rostită de către martorii lui cei credincioși, iar la acea rugăciune Dumnezeu răspunde potrivit voinței sale. În fraze simbolice, un alt profet al lui Iehova, descrie pârjolirea „Creștinătății” și pustiirea pășunilor sale: „Și spune pădurii de la miazăzi: Ascultă cuvântul Domnului! Așa vorbește Domnul, Dumnezeu: iată voi aprinde un foc în tine, care va mistui orice copac verde și orice copac uscat; nimeni nu va putea stinge flacăra aprinsă, și totul va fi ars de ea, de la miazăzi până la miazănoapte. Și orice făptură va vedea că eu, Domnul, l-am aprins, și nu se va stinge nici de cum.” - Ezechiel 20:47,48.

Starea existentă dinaintea acestei călduri pârjolitoare, și care a rezultat în urma muncii lăcustelor asupra „Creștinătății”, este descrisă cu următoarele cuvinte „Pământul era precum grădina Edenului înainte de ei”. Clerul Protestant și aliații lor au susținut cu tărie Liga Națiunilor ca fiind „expresia politică a împărăției lui Dumnezeu pe pământ”. Liga a fost ridicată, iar Ierarhia Romano-Catolică s-a cățarat pe spinarea „fiarei” bătrâne. Clerul prezisese o mare renaștere religioasă după războiul mondial, prin urmare acei religioși au încercat să pună în mișcare bătrâna caleașcă. În 1919 a fost lansată Mișcarea Mondială Inter-bisericească a bisericilor Protestante din America. Măcar au încercat să facă lucrurile să meargă. S-au adunat și s-au cheltuit mulți bani pentru ca lucrurile să ia amploare, și deci, la acea dată religioșilor li se părea că ogorul arată bine, întocmai ca o grădină. În primăvara lui 1919 a fost organizată Conferința Națională a Propășirii Catolice. În același an în Italia și-a ridicat capul Fascismul, iar la acea dată, Vaticanul, în căutare de un instrument pe care să-l folosească, chipurile împotriva Bolșevismului, dar pe care în realitate urma să-l folosească

împotriva mesajului împărăției lui Dumnezeu - a ales Fascismul drept unealta ideală. La scurt timp după aceea Fascismul a repus Papalitatea în hotarele puterii laice, iar Ierarhia a devenit o mare mașinărie politică. De o bucată de vreme deja organizația Romano-Catolică era - vorba profetului - „curva dată uitării, a Tirului modern”. În acele zile de înviore, bătrâna doamnă s-a descoperit iar și a început să-și facă auzite cântecele în strădania de a-i ispiti pe alții și de a-i redobândi pe foștii iubii din lumea politicii și a comerțului. (Isaia 23:15-17). În 6 februarie 1922, Cardinalul Ratti a fost ales papă, și cam tot pe atunci Mussolini a dobândit controlul asupra Italiei. Deci, la acea dată, câmpia - adică națiunile pământului - le părea religioșilor ca fiind foarte promițătoare, întocmai ca o grădină a plăcerilor; astfel ei au privit-o și au numit-o ”Grădina Domnului”, iar religioșii simțeau și acționau ca și cum ar fi călărit pe creasta valurilor universului.

În ochii religioșilor nu părea să se arate nici un motiv deosebit de îngrijorare în legătură cu ceea ce martorii lui Iehova ar putea face. Este adevărat că erau considerați o gloată de ciumați, dar religioșii nu se așteptau din partea lor să facă mare lucru. Religioșii își închipuiau că uciseseră lucrarea și influența martorilor lui Iehova în timpul războiului mondial, deci liderii religioși se simțeau în culmea fericirii, oferindu-și marfa. În același timp, prin îndurarea lui Iehova și sub comanda imediată a lui Isus Christos la templu, martorii lui Iehova se reînsuflețeau și-și făceau ordine în muncă. La momentul socotit oportun de către Domnul, oastea lui Iehova era gata, iar el i-a trimis înainte asemenea unui roi de lăcuste. Acesta a fost începutul adevăratei activități și a mișcării organizate de înaintare a martorilor lui Iehova, iar acum, de când lăcustele Domnului lucrează de câțiva ani, câmpul religios arată ca un loc părăginit. De aceea spune Domnul, prin profetul său: „În urma lor un deșert pustiit; nimic nu va scăpa de ei.”

Efectul invaziei „lăcustelor” Domnului, cât și vestirea judecății lui Dumnezeu asupra tuturor religiilor, dar mai cu seamă asupra așa numitei „religii Creștine”, dezvăluie faptul că religia este o fraudă și o cursă a Diavolului. Oameni cinstiți din întreaga lume, aflând adevărul, privesc acum la religie ca la un lucru părăsit, o capcană și un tărăboi, și își dau seama că ea se află sub năpasta judecății potrivnice a lui Dumnezeu. Credincioșii martori ai lui Iehova nu au fost iubitori de nici o religie, ci dimpotrivă, au anunțat cu curaj că scopul tuturor religiilor este defăimarea numelui lui Dumnezeu Atotputernicul, planul Diavolului de a-i îndepărta pe oameni de la Dumnezeu. Răspândirea adevărului a fost împotriva tuturor organizațiilor dușmane: „Și nici unul n-a scăpat de ei”. (V.A.R.) Nici chiar cei puternici și mari din Ierarhia Romano-Catolică nu au putut continua fără să bage de seamă.

În anul 1933, cu mare avânt și multă gălăgie făcută de către organizația Catolică și aliații lor politici, a fost anunțat „anul sfânt”, al cărui scop era redarea în mințile oamenilor a imaginii religiei de „grădină a Edenului”. Atunci Domnul, cu ajutorul armatei sale de „lăcuste”, a dat jos camuflajul de pe religie, iar de atunci oamenii au devenit bine informați și știu că religia este a Diavolului, fiind oponentul principal și dușmanul amarnic al Creștinismului. Tot astfel, Fascismul, Nazismul și Comunismul au fost demascate ca fiind unelte diavolești, pe care călărește organizația Romano-Catolică și pe care ea le sfătuieste în calitate de consilier spiritual. Oamenii află că scopul acestei combinații laice este de a governa lumea în locul împărăției lui Dumnezeu sub Christos. Ei văd că religioșii au pus „statul corporatist” mai presus de Iehova și împărăția sa.

Pe cine a folosit Domnul ca să provoace această stare de devastarea câmpiilor religiei? El i-a folosit pe credincioșii lui slujitori, care acționează riguros la porunca Domnului Isus Christos. În toate eforturile depuse de oastea de lăcuste a Domnului, n-au fost folosite armele ori forța fizică; acest lucru coincide cu profeția. Nu a existat nici o distrugere fizică de case, proprietăți ori persoane. Lăcustele nu lucrează în felul acesta. Martorii lui Iehova, aflați sub comanda Căpeteniei lor, Isus Christos, aprind lumina și încing căldura, care devorează învățăturile mincinoase ale oamenilor, inventate de către Diavol și folosite de agenții lui pentru a defăima numele lui Dumnezeu și a-i întoarce pe oameni înapoi în întuneric.

Pentru a-i încuraja în continuare pe credincioșii rămași și pe tovarășii lor, Ionadabii sau „celelalte oi”, Domnul face în prorocirea sa o descriere amănunțită a celor care formează oastea sa asemuită cu lăcustele: „Parcă sunt niște cai, și aleargă ca niște călăreți.” (Ioel 2 :4) Caii întruchipează în mod simbolic echipamentul de război; după cum este scris: „Caii s-au pregătit de luptă.” Astfel sunt ilustrați credincioșii martori ai lui Iehova, care continuă lucrarea sa, după cum

poruncește el, și fără nici o ezitare. Lăcustele au un cap de formă ovală, oarecum asemănător cu al cailor, iar capul este folosit: „Lăcustele acelea semănau cu niște cai pregătiți de luptă. Pe capete aveau un fel de cununii, care păreau de aur. Fețele lor semănau cu niște fețe de oameni.” - Apocalipsa 9:7.

Lăcustele, și nici caii nu se tem; cu aceștia sunt asemuiți martorii lui Iehova: „Tu dai putere calului, și-i îmbraci gâtul cu o coamă ce fâlfâie? Tu-l faci să fie temut ca lăcusta? Nechezatul lui puternic răspândește groaza.” (Iov 39:19,20). Marii lideri religioși și aliații lor încearcă să-i înfricoșeze pe martorii lui Iehova până la supunere, și să-i facă să înceteze munca de martor, dar cei credincioși îl aud și se supun Domnului Isus Christos, care le zice: „Nu vă temeți de ei.” (Matei 10:26, 28). Lăcustele se aseamănă calului care merge în bătălie, și astfel martorii lui Iehova înaintază în luptă, indiferent de împotrivire: „Își bate joc de frică și nu se teme; nu se dă înapoi dinaintea săbiei.” (Iov 39:22). Martorii lui Iehova îl iubesc pe Dumnezeu și pe Christos, iar „dragostea desăvârșită alungă frica” (1 Ioan 4:18). Ei știu că merg la luptă împotriva unei amarnice opoziții, dar Dumnezeu le dă porunca încurajatoare, aceeași pe care a dat-o și lui Ieremia: „Nu te teme [de ei].” „Dar tu încinge-ți coapsele, scoală-te, și spune-le tot ce-ți voi porunci. Nu tremura înaintea lor, ca nu cumva să te fac să tremuri înaintea lor. Iată că în ziua aceasta te fac o cetate întărită, un stâlp de fier și un zid de aramă, împotriva întregii țări, împotriva împăraților lui Iuda, împotriva căpeteniilor lui, împotriva preoților lui și împotriva poporului țării. Ei vor lupta împotriva ta, dar nu te vor birui; căci eu sunt cu tine ca să te scap, zice Domnul.” - Ieremia 1:17-19.

O mai bună traducere a ultimei părți a acestui verset din prorocirea lui Ioel, spune: „Și vor alerga precum caii de război.” (Ioel 2:4, *Rotherham*). Ei aleargă încoace și încolo, fiind în misiune. Ei nu fug de bătălie, ci, la porunca Domnului, își sporesc iuțea. „Calul se năpustește la luptă.” (Ieremia 8 : 6) Caii lui sunt mai iuți decât vulturii.” (Ieremia 4:13). Începând cu anul 1939 martorii lui Iehova dovedesc o iuțea și o lipsă de teamă crescând în „lucrarea ciudată”.

Unii martori, care au trecut deja de o oarecare vârstă, și-au iuțit munca mai mult decât alții, reușind să facă 70 de ore lunar muncă pe teren. La început unii au crezut că nu vor fi capabili să ducă fonograful cu cuvântarea înregistrată, dar acum și-au dat seama că povara este ușoară atunci când este purtată în serviciul Împăratului. Precum un cal de luptă, ei pleacă zilnic la bătălie cu mare bucurie. Dacă vreunul dorește să privească în urmă și să o ia mai domol, să o facă. Toți care-l iubesc cu adevărat pe Dumnezeu, vor face ceea ce ei cred că este voința Domnului în privința lor, iar dacă pot să dedice mai mult timp lucrării, o vor face bucuroși.

DESCRIERE

În limbaj simbolic, Domnul face o descriere atât de clară a credincioșilor martori, încât nu mai există nici o îndoială în ceea ce privește identitatea lor. El de asemenea descrie activitatea armonioasă desfășurată de către cei care formează organizația lui vizibilă, iar aceasta este o dovadă suplimentară că toți cei credincioși se adună la un loc și lucrează împreună în pace, având în minte doar un singur lucru - răzbuirea numelui lui Iehova. Martorii lui Iehova sunt prezentați ca fiind lipsiți de teamă, față de puterea omului ori a Diavolului, și înaintând activ în slujba lui Iehova și supunându-se poruncilor lui.: „Vin huruind ca niște care pe munți, și scapără ca o flacăra de foc, când mistuie miriștea; ei par o puternică oștire, gata de luptă.” – Ioel 2:5.

O descriere similară este dată și în Apocalipsa lui Isus Christos, cu privire la partea pământescă a oștirii lui Dumnezeu: „Aveau niște platoșe ca niște platoșe de fier; și vuietul pe care-l făceau aripile lor, era ca vuietul unor care trase de mulți cai, care se aruncă în luptă.” (Apocalipsa 9:9). Mișcarea unui gigantic roi de lăcuste este foarte zgomotoasă, dar este un zgomot armonios. Precum în ilustrație, așa e și în realitate. Mișcarea activă de înaintare a martorilor lui Iehova s-a făcut și se face de câțiva timp cu multă publicitate, cu sunete armonioase, iar ceea ce se face, se face deschis și la vedere. Dacă clerul dintr-o comunitate îl prigonește pe un activist, atunci un întreg roi merge imediat acolo și curăță comunitatea. Ei atrag atenția oamenilor asupra numelui lui Iehova, cât și asupra faptului că împărăția lui se află aici și ea este singura cale posibilă de a le aduce pace, prosperitate, viață și fericire; iar mișcarea lor este un cântec armonios. Ei îi previn pe oameni de

iminenta apropiere a bătăliei Armagedonului. Ei își fac munca sistematic și într-un mod bine-organizat, iar mișcările lor și sunetul de avertizare seamănă mult cu venirea carelor de luptă, grăbindu-se spre bătălie. Este organizația de război a lui Iehova, a cărei parte invizibilă se apropie cu repeziciune pentru a nimici ipocrita și necredincioasa "Creștinătate", și care va înfăptui adevărata lucrare de distrugere.; dar cei din rămășiță merg înainte și anunță faptul. Marea organizație a lui Dumnezeu, ca un car de luptă uriaș și de neînving, cu patru roți enorme, este descris de Ezechiel, proorocul lui Iehova, cum înaintază și zdrobește orice opoziție. (Ezechiel cap. I; Ezechiel 43:1-3). Mișcarea înainte a oștirii de lăcuste a Domnului vâra groaza în inimile religioșilor, căci pentru ei este un semn de distrugere iminentă. - Filipeni 1:28.

Cuvântul „munți”, așa cum este el folosit în profetie în versetul cinci, ilustrează în mod simbolic organizațiile guvernamentale ale „Creștinătății”. Aceste guverne încearcă să împiedice lucrarea oștirii de „lăcuste” a lui Iehova, și recurg la diferite mijloace pentru a împlini acest scop nelegitim. Totuși, astfel de opoziție din partea guvernelor, nu-i împiedică pe martorii Celui Prea Înalt, și nici nu-i înfricoșează întru supunere. „Lucrarea ciudată” a lui Iehova trebuie făcută, iar Dumnezeu se va îngriji ca ea să fie îndeplinită potrivit voinței sale. În ultimii ani, cei devotați lui Dumnezeu și Împăratului său, i-au recunoscut pe Dumnezeu și pe Isus Christos drept unica putere superioară, cât și faptul că toți Creștinii trebuie să se supună lui Dumnezeu și Isus Christos, indiferent de împotrivirea întâmpinată din partea omului ori a guvernelor create de om. (Romani 13:1). Apostolii cei credincioși au deschis drumul pe care merg acum credincioșii ucenici ai lui Christos. (Fapte 5:29). Doar cu puțin timp în urmă, „mica turmă” de martori ai Domnului a fost împrăștiată din pricina atacurilor liderilor religioși ai guvernelor pământești. Nimeni dintre religioși nu le-a făcut vreo favoare.

Adesea, în urma arșiței și a unei perioade excesiv de secetoase, izbucnesc focuri ce distrug miriștea, iar un astfel de foc se petrece cu multă gălăgie. Tot așa, activitatea unită a martorilor lui Iehova și a tovarășilor lor, li se pare religioșilor „ca zgomotul unei flăcări de foc care pârjolește miriștea”. „Lucrarea ciudată” a lui Iehova este un avertisment că se apropie focul Armagedonului. Dumnezeu, prin duhul său, l-a inspirat pe apostolul Petru să scrie astfel despre aceste vremuri: „Iar cerurile și pământul de acum sunt păzite și păstrate, prin același Cuvânt, pentru focul din ziua de judecată și de pieire a oamenilor nelegiuiți.” „Ziua Domnului însă va veni ca un hoț. În ziua aceea, cerurile vor trece cu trosnet, trupurile cerești se vor topi de mare căldură, și pământul cu tot ce este pe el va arde.” „Așteptând și grăbind venirea zilei lui Dumnezeu, în care cerurile aprinse vor pieri, și trupurile cerești se vor topi de căldura focului.” (2Petru 3:7,10,12). Iar proorocul Maleahi continuă: „Căci iată, vine ziua, care va arde ca un cuptor; toți cei trufași și toți cei răi, vor fi ca miriștea; Ziua care vine îi va arde, zice Domnul oștirilor, și nu le va lăsa nici rădăcină nici ramură.” – Maleahi 4:1.

Să fim atenți și la limba folosită în profetia lui Ioel, atunci când sunt descrise activitățile lăcustelor: „Ca un popor puternic pregătit de luptă.” Aici prepoziția „ca” –ne arată că aceste cuvinte nu se aplică la vremea lui Ioel, când lăcustele distrugau ogoarele, ci ele se referă de fapt, la creaturi inteligente și la o organizație omenească, martorii lui Iehova. Aceștia nu sunt înzestrați cu arme pământești, ci sunt organizați riguros și se află sub comanda marelui Mareșal, Isus Christos. Este vremea când Satan, acel Balaur bătrân și oastea lui, „se duce să facă război împotriva organizației lui Dumnezeu, și cu „rămășița” de pe pământ,” (Apocalipsa 12:17). Oastea Domnului, pregătită de luptă, nu este o formă democratică de organizare, ci se află sub controlul și comanda Domnului Isus Christos, Mareșalul și Împăratul lui Iehova, și de aceea este un guvern teocratic. Această concluzie este confirmată și de acele cuvinte din Apocalipsă , care se referă la oastea aflată sub comanda Domnului: „Lăcustele acelea semănau cu niște cai pregătiți de luptă. Pe capetele lor aveau un fel de cununi, care păreau de aur. Fețele lor semănau cu niște fețe de oameni. Peste ele aveau ca împărat [Domnul Isus Christos] pe îngerul adâncului fără fund [în care Isus Christos îl aruncă pe Diavol] al cărui nume pe evreiește este Abaddon, [nimicire pentru gloata lui Satan] iar pe grecește, Apolion nimicitor al lui Satan și a organizației sale” - Apocalipsa 9:7,11.

Martorii lui Iehova, adică, oastea lui de „lăcuste”, nu se tem de creaturi, pentru că ei știu că sunt sprijiniți de puterea atotcuprinzătoare a lui Dumnezeu. Fețele celor din clasa „servului credincios”, sunt ca „diamantul, mai tare decât stânca”, și sunt făcute astfel de către Iehova, care le

spune martorilor săi: „Nu vă temeți de ei de religioșii răzvrătiți , și nu vă speriați de ei.” (Ezechiel 3 : 9) Fără să ia în seamă împotrivirea, martorii lui Iehova înaintează, îndeplinindu-și munca asumată: „Tremură popoarele înaintea lor, [(V.A.R.) În prezența lor popoarele sunt cuprinse de teamă] și toate fețele îngălbenesc.” - Ioel 2:6.

Acest lucru se aplică în special Ierarhiei Romano-Catolice cât și aliaților lor, Protestanții doctori în divinitate și rabini Evrei. Ca mărturie stă faptul că ei toți țipă și lucrează împreună pentru a determina organizațiile guvernamentale politice, legislative, judiciare și altele, să ia măsuri drastice împotriva martorilor lui Iehova. Aceleași lăcuste (martorii lui Iehova) sunt descrise în Apocalipsă cu următoarele cuvinte: „Din fum au ieșit niște lăcuste pe pământ; și li s-a dat [martorilor lui Iehova] o putere, ca puterea pe care o au scorpiile pământului. Li s-a zis să nu vatăme iarba pământului, nici vreo verdeață, nici vreun copac, ci numai pe oamenii [religioșii] care n-aveau pe frunte pecetea lui Dumnezeu. Li s-a dat putere nu ca să-i omoare, ci să-i chinuiască [pe religioși] vreme de cinci luni; și chinul lor era precum chinul scorpiei, când înțeapă pe un om. În acele zile oamenii vor căuta moartea, și nu o vor găsi; vor dori să moară [pentru a scăpa de chin] , și moartea va fugi de ei.” - Apocalipsa 9:3-6.

Dumnezeu le permite religioșilor să existe și să-și continue activitatea pentru o scurtă bucată de vreme, în timp ce „lucrarea lui ciudată” este în desfășurare, pentru ca ei să poată fi chinuiți, și ei primesc acest chin „șocați în susceptibilitatea lor religioasă” când aud vorbindu-se de mesajul adevărului. Referitor la fețele religioșilor, textul ebraic spune că fețele lor au o „licărire” sau „îmbujorare” de neliniște la vederea activităților martorilor lui Iehova și la auzul mesajului pe care ei îl aduc. Potrivit Versiunii Autorizate, fețele lor „se îngălbenesc”. Proorocul lui Dumnezeu vorbește despre locuitorii din Ninive în felul acesta: „Ea Ninive este jefuită, pustiită și stoarsă de tot. Inima îi e mâhnită, îi tremură genunchii, toate coapsele suferă, și toate fețele au îngălbenit,” (Ebraică) „au un licăr de îmbujorare.” - Naum 2:20.

Fețele clericilor prezintă o îmbujorare de neliniște atunci când sunt căutați de către martorii lui Iehova, de obicei le adresează cuvinte aspre, și, văzând că aceste cuvinte aspre nu-i fac pe martori să dea înapoi ci ei continuă fără frică lucrarea lor, religioșii trag concluzia că este un semn al iminenței prăpădirii și distrugerii lor. În aceeași situație s-a aflat și Baltazar, împăratul Babilonului, când a văzut scrisul de mână apărând pe perete. Religioșii știu foarte bine că Dumnezeu i-a cântărit deja în balanță și i-a găsit ca fiind lipsiți de valoare.

Prin proorocul său, Iehova a prezis acțiunea unită și armonioasă a credincioșilor martori, care poartă mesajul împărăției sale. Ei nu sunt niște neputincioși, ci sunt „puternici în Domnul și în tăria puterii sale”: „Aleargă ca niște războinici, se suie pe ziduri ca niște războinici, fiecare își vede de drumul lui, și nu se abate din cărarea lui.” - Ioel 2:7.

Cei zeloși nu se mulțumesc să petreacă doar câteva ore în slujba Domnului, ci cu fiecare ocazie posibilă ei sunt „sus în picioare și la treabă”. Ei atacă aflându-se în puterea Domnului, iar Iehova , prin Isus Christos continuă să le dea toată puterea de care au nevoie. „Dar cei ce se încred în Domnul își înnoiesc puterea, ei zboară ca vulturii, aleargă și nu obosesc, umblă și nu ostensc.” - Isaia 40:31.

Cei credincioși și zeloși aud porunca Domnului și se grăbesc să i se supună: „Aleg pe calea poruncilor tale, căci îmi scoți inima la larg.” (Psalmii 119 : 32) David, care era de tipul lui Isus Christos și al însoțitorilor lui, a compus acest Psalm, care este foarte potrivit acum pentru martorii lui Iehova: „Tu ești lumina mea, Doamne! Domnul luminează întunericul meu. Cu tine mă năpustesc asupra unei oști înarmate, cu Dumnezeul meu sar peste zid.” - 2Samuel 22:29,30.

Dușmanii împărăției lui Dumnezeu, care se adăpostesc, se ascund și se protejează în spatele zidurilor politice și judiciare, găsesc că aceste ziduri nu îi mai pot adăposti. Martorii lui Iehova nu se opresc, ci după cum spune și profeta, „ei urcă pe ziduri precum războinicii”, adică, ei merg fără să țină seama de ziduri. De când poporul Domnului a văzut și a prețuit Guvernul Teocratic, care îi conduce, ei sunt foarte rapid disciplinați și instruiți, și acționează ordonat și fără frică. Întocmai ca lăcustele, ei nu se opresc în fața obstacolelor înalte, ci se urcă peste ele și-și continuă drumul înainte. Religioșii și-au construit propriile lor ziduri, fortificate de politică și comerț, îndărătul cărora ei încearcă să-i țină pe oamenii de rând care le sprijină organizația. Acum însă, Iehova trimite oastea sa de lăcuste, care trece peste ziduri și prin ziduri ducând cu sine un

mesaj de predat; și astfel Dumnezeu prin martorii lui, „deschide temnița celor care sunt închiși în ea.” - Isaia 61:1.

Fiecare om din categoria „servului credincios și înțelept” știe că porunca Domnului, are pentru el ceva anume de făcut, și de aceea, el merge înainte văzându-și de treaba sa, făcând din toate puterile ceea ce i s-a încredințat să facă, fără a se amesteca în treburile celorlalți tovarăși ai săi. El știe că de unul singur nu are putere și de aceea nu devine încrezut. El își dă seama că este mic în sinea lui, dar puternic întru Domnul și, precum în descrierea dată lăcustelor, este mic dar înțelept; și ca o ceată de lăcuste ei toți înaintază precum o ceată unită de războinici: „Patru vietăți sunt mai mici pe pământ, și totuși dintre cele mai înțelepte;... lăcustele n-au împărat, și totuși pornesc toate în cete.” - Proverbele 30:24,27.

Ierarhia și aliații, fiind toți dușmanii împărăției lui Dumnezeu, încearcă să distrugă unitatea de acțiune armonioasă a martorilor lui Iehova, dar nu o pot face. De aceea proorocul Lui Dumnezeu spune referindu-se la aceste lăcuste credincioase și zeloase: „Ei...nu-și vor schimba calea.” (*Rotherham*) Cei din categoria „sluga credincioasă și înțeleaptă” au doar acest singur lucru de făcut. (Filipeni 3:13). Acest singur lucru este de a duce la îndeplinire porunca lui Dumnezeu în ceea ce-i privește. Ei sunt oameni de încredere, neschimbători și te poți baza pe ei. Ei știi că Iehova și Isus Christos sunt învățătorii și comandanții lor și că datoria lor ca slujitori ai Domnului este să se supună cu bucurie: „Ochii tăi vor vedea pe învățătorii tăi; și urechile tale vor auzi după tine glasul care va zice: „Iată drumul, mergeți pe el, când veți voi să vă mai abateți la dreapta sau la stânga.” - Isaia 30:20,21.

CAPITOLUL VII

SLUJITORI UNIȚI

Chestiunea se pune acut astăzi pentru că este vremea când Iehova face „lucrarea lui ciudată”, lucrare ce înseamnă a aduce la cunoștința oamenilor faptul că religia este de la Diavol și că ea este condamnată la nimicire completă curând. Acesta este motivul pentru care așa de multe persoane de bună credință apar acum în scenă și se declară împotriva religiei și în favoarea împărăției lui Dumnezeu sub Christos. Ei văd limpede că martorii lui Iehova nu sunt angajați în vreo luptă împotriva ființelor omenești, ci ei se străduiesc să ducă la îndeplinire o muncă bună răspândind mesajul lui Dumnezeu potrivit poruncilor sale; din acest motiv, acele persoane de bună credință se vor grăbi să se alăture celor rămași, unși, în „lucrarea ciudată”. Toți care sunt de partea lui Iehova și a Împăratului său, trebuie să stea ferm împreună și să muncească împreună armonios și cu credință. Diavolul și toți agenții lui, mai ales religia și religioșii, se opun lui Dumnezeu, și ca atare se opun martorilor lui Iehova și tovarășilor lor.

Cu mult timp în urmă, Iehova, prin proorocul său Ioel, a scos în evidență acțiunea armonioasă de înaintare a poporului său credincios pe pământ. El arată cum cei unși și tovarășii lor vor sta umăr lângă umăr, lucrând pentru împărăție. El îi aseamănă pe unșii lui credincioși cu lăcustele (Ioel 1:4; 2:25) și îi numește „oastea sa”, care nu are un împărat pământesc ci care se află sub conducerea lui Christos, Împăratul ceresc. Cei credincioși și devotați lui Dumnezeu, care se află acum pe pământ, nu au nevoie de vreun împărat, căpetenie ori conducător pământesc sau vizibil. Ei toți sunt în unire, aceasta însemnând că ei sunt toți ca unul, iar Isus Christos este Căpetenia și Conducătorul lor. Isus Christos a denunțat religia ca fiind de la Diavol, iar ei toți trebuie să-și urmeze Căpetenia și Conducătorul. Observați acum proorocirea lui Ioel, care ne dezvăluie mișcarea armonioasă a credincioșilor slujitori ai lui Iehova, care își urmează împăratul, oriunde acesta îi conduce: „Nu se împing unii pe alții, [nu se lovesc unii de alții (*Rotherham*)]_ci fiecare își vede drumul său; iar atunci când cad în sabie, nu se rănesc.” - Ioel 2:8.

ACȚIUNE

Ei nu au ocazia de a se lupta unul cu celălalt. Dacă ar face-o, ar fi o dovadă concludentă că ei nu-l slujesc pe Dumnezeu și pe Împăratul său. Ei mășăluiesc înainte în unire. Nu se întâmplă să iasă din șir, unul ori altul. Ei nu încearcă să se intereseze de treburile celuilalt, și nici nu se amestecă în ducerea la bun sfârșit a obligațiilor asumate de către alții. Fiecare își cunoaște propriul său loc și propria sa datorie, și este harnic în a sluji cu credință în locul unde este pus. Toți țin între ei pacea lui Dumnezeu, și toți mențin această pace și armonie deplină între ei, așa precum Dumnezeu le-a spus celor credincioși că trebuie să facă. (Psalmul 122) Versiunea Autorizată nu ne dă aici cea mai clară înțelegere a proorocirii lui Ioel, care, după Versiunea Revăzută, spune: „Ei se năpustesc prin arme, și nu se opresc din mers.” După *Rotherham*: „Deși printre arme ei cad, nu se opresc.” Remarcați aici faptele de necontestat, care se împlinesc exact cum a afirmat proorocirea. Corpurile legiuitoare scot legi care încearcă să oprească activitatea poporului lui Dumnezeu. Curțile de judecată interpretează aceste legi încercând să oprească munca martorilor lui Iehova. Brațul înarmat acționând la porunca liderilor religioși, aplică pedepse martorilor lui Iehova, și precum a prezis Isus, martorii lui Iehova, „vor fi urâți de toate neamurile pentru numele Lui”. (Matei 24:9). Nici unul dintre aceste lucruri nu opresc însă marșul înainte al credincioșilor martori ai lui Iehova. Ei își dau seama că misiunea și autoritatea o au de la Dumnezeu Atotputernicul, și astfel ei sunt hotărâți să se supună lui Dumnezeu, indiferent ce vor zice sau face oamenii.

Unii dintre martorii lui Iehova sunt supuși unor crunte pedepse corporale, iar alții au fost chiar asasinați de către reprezentanții religioși ai lui Satan. Totuși, astfel de lucruri nu-i împiedică pe ceilalți să-și continue munca. Supraviețuitorii nu plâng și nu se tânguiesc din pricină că vreunul din martorii tovarăși a fost omorât de către dușman, deoarece ei știu că aceștia mor întru credință și sunt imediat transformați într-o slăvită asemănare a lui Isus Christos. Nici o putere omenească sau diavolească nu poate opri marșul înainte al oștirii lui Iehova, pe care el o aseamănă lăcustelor. Ei sunt pentru Împărat și pentru împărăția sa. Prin harul și grația Dumnezeului Atotputernic ei sunt hotărâți să fie credincioși în desfășurarea deplină a misiunii lor. Descriind în continuare activitățile credincioșilor martori ai Domnului, proorocul notează: „Se răspândesc în cetate [(*Versiunea revăzută*) ei sar asupra cetății] ; aleargă pe ziduri, se suie pe case și intră pe ferestre ca un hoț.” - Ioel 2:9.

Credincioșii și zeloșii martori ai lui Iehova , invadează locurile ținute de către agenții lui Satan, adică, organizațiile numite „biserici” sau instituții religioase, unde sunt ținuți „prizonierii”. Prin constrângere și amenințări, religioșii seamănă frica în mințile multor enoriași și îi țin în frâu. Martorii lui Iehova se grăbesc să ducă mesajul împărăției unor astfel de prizonieri, pentru ca ei să poată afla despre prevederile lui Dumnezeu referitoare la eliberarea lor și la găsirea de către ei a unui liman al siguranței. Martorii lui Iehova nu numai că răspândesc numele Său și Împărăția Sa, ci îndeplinesc și o muncă bună față de cei care suspină și plâng datorită constrângerilor la care sunt supuși și nelegiuirilor care se petrec în organizațiile religioase. -Ezechiel 9:4.

Elementele combinate, care constituie conducătorii vizibili ai „lumii rele de azi”, ridică ceea ce ei numesc „ziduri ale legii” decretând legi care să împiedice pe oricine să ia cuvântul împotriva religiei. Ei decretează legi și ordonanțe care interzic propovăduirea adevărului prin banere și alte mijloace, făcând astfel o discriminare în defavoarea martorilor lui Iehova. Aceste așa-numite „ziduri ale legii” nu îi fac pe martorii lui Iehova să-și înceteze munca, și nici vederea acestor ziduri nu îi înspăimântă. Știind că Dumnezeu a poruncit ca munca sa să fie îndeplinită, și că El a promis că dușmanul nu va triumfa asupra celor credincioși Lui, martorii lui Iehova merg drept înainte, încrezându-se cu totul în Domnul și făcând din toate puterile ceea ce El le-a dat să facă.

„Ei se vor cățăra peste case”. Slujitorii credincioși ai lui Dumnezeu merg din casă în casă pentru a aduce mesajul împărăției la cei care stau acolo, fără să omită nici o casă, nici măcar cele ale Ierarhiei Romano-Catolice; acolo ei dau mărturie despre împărăție pentru că așa le-a poruncit Cel Prea Înalt să facă. „Vor intra pe ferestre, ca un hoț”. Ei nu pradă și nu sparg casele, ci își așează fonografele în fața ușilor și ferestrelor și trimit mesajul împărăției drept în case, în urechile celor care vor să audă; iar în timp ce cei care vor să audă, ascultă, unele „fețe acre” sunt obligate să audă. Lăcustele invadează casele oamenilor și chiar mănâncă rășina din lemnărie, ba chiar și lemnul într-o

oarecare măsură. Tot astfel martorii credincioși ai lui Dumnezeu, asemănați cu lăcustele, duc mesajul împărăției drept în case și dau jos poleiala de pe obiectele religioase din casă, inclusiv lumânări și „apa sfințită”, înlătură superstițiile din mințile oamenilor, și le arată că învățăturile care le-au fost date sunt lemn, iască și miriște, ce pot fi distruse prin foc și care nu rezistă la căldură. Oamenilor li se înlesnește aflarea că „purgatoriul” e o sperietoare făcută de agenții lui Satan pentru a-i înfricoșa pe oameni în organizațiile religioase, unde aceștia pot fi jumuliți de banii lor câștigați cu greu. Astfel, mesajul împărăției îi îmbolnăvește pe religioși, iar clerul își dă seama că nu poate împiedica fenomenul. De aceea, întocmai cum zice proorocul, mesajul vine la ei precum un hoț ce intră pe fereastră, iar acest mesaj este un avertisment pentru cei care se află înăuntru că Isus Christos a sosit, iar ei își amintesc de cuvintele cu care El i-a prevenit: „Luați seama, voi veni ca un hoț.” (Apocalipsa 16:15). Ziua Armagedonului este foarte aproape, iar acea zi vine asupra lumii în general, ca un hoț în noapte. (1 Tesalonieni 5:2). Desigur, Domnul vede eforturile depuse de către religioși pentru a împiedica să ajungă la oameni mesajul lui, râde de ei și ia în derâdere astfel de opozanți. Această lucrare care se face acum, este lucrarea lui Dumnezeu, „lucrarea lui ciudată”, și nici o putere nu o poate opri. Dumnezeu o va termina la timpul convenit ales de el.

Satan, fiind azvârlit din ceruri jos pe pământ, unde acum acționează în sfidare față de Dumnezeu și împărăția sa, luptă cu disperare împotriva celor care-l slujesc pe Iehova; el pune în mișcare toate duhurile sale rele, încercând pe toate căile și prin orice mijloc posibil să zădărnicească proclamarea împărăției. Aici pe pământ se dă lupta adevărului, este dusă bătălia împotriva erorilor religiei, și sunt scuturate din temelii instituțiile religioase. „Înaintea lor se cutremură pământul, se zguduie cerurile, se întunecă soarele și luna, iar stele își pierd lumina.” - Ioel 2:10.

Organizația vizibilă a lui Satan, religioasă, politică și comercială se află acum într-o stare de spaimă și cutremurare, ea se scutură și tremură toată. Conducătorii ei sunt mâniați și zguduți la auzul mesajului împărăției lui Dumnezeu, și în disperarea lor încearcă să recurgă la toate mijloacele posibile pentru a-l opri. Dușmanul a încercat să distrugă munca Domnului în timpul Războiului Mondial, dar după război munca martorilor a reînviat, și curând după aceea „lucrarea ciudată” a început cu adevărat. – Apocalipsa 11:11-13. Vezi *Lumină*, Cartea Întâi, pag. 210.

Domnul îi are acum sub comanda sa pe credincioșii martori, iar guvernele pământești arată cât de mult se zguduie adoptând legi și dând ordonanțe în consilii pentru a împiedica activitățile martorilor lui Iehova. În unele locuri mai întunecate ei împiedică vestirea mesajului împărăției sub forma de cărți, fonografe, discuri și reviste; totuși martorii merg înainte povestind oamenilor despre aceasta, iar eforturile dușmanului îi fac pe oamenii onești și sinceri să caute să afle motivele acestei opoziții, ei găsind astfel și calea de scăpare. Orașe și state adoptă ordonanțe special direcționate împotriva martorilor lui Iehova, iar judecătorii și magistrații din unele curți de judecată au explodat de mânie folosind cuvinte ca acestea: „Acești Iehoviști vin aici ca un roi de lăcuste, fără a respecta nici ordonanțele și nici bisericile noastre.” Exemple izbitoare în acest sens sunt unele orașe din New Jersey și din Connecticut.

Văzând incapacitatea poliției de a opri munca martorilor, ecleziaștii tremură de mânie și teamă. Diavolul și oștirea lui de îngeri răi tremură și sunt zguduți în eforturile lor de a opri munca martorilor lui Iehova. Satan și oastea lui de duhuri rele aflați în locuri înalte constituie „cerurile”, înțelegând prin aceasta partea invizibilă care acționează acum pe pământ împotriva împărăției lui Dumnezeu și a poporului său. Satan și îngerii lui sunt cei care duc războiul împotriva martorilor lui Iehova și a tovarășilor lor. „Iar balaurul [Satan] mâniat pe femeie, s-a dus să facă război cu rămășița seminței ei, care păzesc poruncile lui Dumnezeu, și țin mărturia lui Isus Christos. - Apocalipsa 12:17.

Aceste scripturi și fapte se află în deplină armonie cu cuvintele apostolului Pavel la Efeseni 6 : 12, care arată în mod hotărât că războiul credincioșilor martori ai lui Dumnezeu pe pământ se dă împotriva Diavolului și a oastei lui de îngeri răi, iar Diavolul împreună cu acei îngeri răi folosesc creaturi omenești ca agenți vizibili care să îndeplinească ticăloasa lor muncă de opoziție. Aceasta ar trebui să convingă pe orice ființă rațională, și cu siguranță pe oricine stăpânește adevărul că împărăția lui Dumnezeu sub Christos este cel mai important lucru, pentru că această împărăție va mătura organizația lui Satan și va răzbuna numele lui Iehova, asigurând astfel mijloace de salvare pentru toți cei care iubesc virtutea. Înțelegând astfel, că cei care-l iubesc pe Domnul , ar

trebui să fie atât de entuziaști, încât să dorească să-și sporească energia în munca de îngrijire a intereselor împărăției, și să facă tot ce le stă în putință pentru a face cunoscută împărăția și altora.

Soarele și luna se vor întuneca, iar stelele își vor pierde lumina.” (Ioel 2:10). Când s-a produs invazia lăcustelor asupra Egiptului (Exodul 10 : 15) „au acoperit fața întregului pământ, astfel încât țara s-a întunecat; și au mâncat toată verdețea pământului și toate roadele pomilor.” Aceasta ilustrează năpasta care este acum asupra „Creștinătății”. Clericii cei mari și persoanele importante din turmele lor, sunt cei reprezentați simbolic „soarele și luna” și „stelele strălucitoare”, iar enoriașii lor înfocați îi privesc pe aceștia ca pe „luminile lumii”; dar acum lumina lor este mult diminuată de către mesajul împărăției lui Iehova răspândit de oastea lui de lăcuste atipice. Mesajul de adevăr al lui Dumnezeu le aduce acum la cunoștință oamenilor cinstiți că speranța lor nu se află în liderii religioși, și nici în cei mai importanți din turma lor, ci singura lor speranță este în Isus Christos și împărăția sa; iar acest adevăr stinge lumina marilor moguli (despoți orientali din sec XVI) ai „Creștinătății”. Oamenilor cinstiți și sinceri din zilele noastre, cuvintele lui Iehova referitoare la Isus Christos, le sună ca o mare încurajare: „Neamurile vor nădăjdi în numele Lui.” (Matei 12:21, V.A.R., nota marginală). Luminile strălucitoare ale lumii sunt umbrite, iar strălucirea lor se micșorează pe măsură ce mesajul împărăției este dus mai departe. Chiar și liderii politici care au fost lumini strălucitoare printre oameni o bucată de vreme, de teamă s-au îndreptat spre religie, strigând cu voce tare „mai multă religie”, iar fosta lor strălucire ca lideri politici este pe cale de dispariție. Oastea de „lăcuste” a lui Iehova înaintea cu fermitate, și în timp ce întunericul crește asupra înțelepților lumii, lumina continuă să crească deasupra poporului Domnului, spre bucuria lor.

Este pentru slava martorilor lui Iehova campania dusă acum? Nici de cum. Este mesajul lui Dumnezeu, și doar lui i se cuvin și primește cinstea și slava. „Domnul face să tune glasul lui înaintea armiei sale [în fața oștirii sale (*Rotherham*)] ;căci tabăra lui este foarte mare, și cel ce împlinește cuvântul este puternic. Dar mare este ziua Domnului și foarte înfricoșătoare; cine o poate suferi?” - Ioel 2:11.

Prin Isus Christos, Împăratul său, și prin organizația sa teocratică, Iehova tună mesajul său declarând în fața întregii creații că ziua socotelilor este aproape. Aceasta nu se face cu scopul de a preaslăvi și lauda „lăcustele”, martorii lui, ci cu scopul declarat de a aduce la cunoștința oamenilor că Dumnezeu Atotputernicul este Iehova. „Lăcustele” nu au împărat pământesc, ci ele se află sub porunca Împăratului ceresc, Isus Christos. El , cel care comandă și conduce oștirea Celui Prea Înalt, este invizibil pentru ochii omenești. Este „vocea” lui Iehova, care răsună prin cel mai autorizat și îndreptățit Funcționar Superior al său, Isus Christos. (1 Tesalonieni 4:16,17). „Tabăra lui este foarte mare”; adică foarte numeroasă în ce privește volumul mesajului pe care Domnul îl trimite și pe care tabăra îl răspândește. Este glăsuirea lui Iehova, este „lucrarea lui ciudată”, iar el este foarte puternic și-i folosește pe oamenii lui pentru a-i duce la îndeplinire munca sa , indiferent de opreliști. În curând el va termina munca sa și va dovedi că pe pământ a găsit oameni care-și mențin integritatea față de el în ciuda presiunilor dușmanului. Aceasta este ziua lui Iehova, iar „ziua Domnului este mare și înfricoșătoare”. În prima parte a zilei, Iehova este ocupat cu „lucrarea lui ciudată” de a proclama mesajul răzbunării sale împotriva religiei și a ipocriziei, și de a anunța că împărăția sa este singura speranță a omenirii. Judecata lumii a început și este în desfășurare, neamurile sunt despărțite, și toate acestea trebuie făcute înaintea Armagedonului, iar odată cu Armagedonul, organizația lui Satan va înceta să mai existe. - Matei 25:31-46.

Întrebarea este acum cea pusă de prooroc: „Cine poate să o rabde?” adică, cine poate să-și mențină integritatea și să rămână membru al organizației lui Dumnezeu, fie din „rămășiță” fie din „celelalte oi” ale Domnului? Este momentul când sunt supuși la o mare probă toți cei care s-au angajat să îndeplinească voința lui Dumnezeu. Cei care rămân în această zi și își dovedesc integritatea, sunt cei care au credință și încredere deplină în Dumnezeu și Împăratul său, și care mărșăluiesc înainte supunându-se poruncilor sale, fără a lua în seamă opoziția manifestată din partea dușmanului. Acești credincioși își dau acum total seama că lupta lor nu se desfășoară împotriva ființelor umane, a oamenilor din pricină că ei ar fi Catolici, Protestanți, Evrei ori oameni care nu cred în nimic (ei nu luptă împotriva puterii omenești sau a guvernelor omenești), ci că ei sunt atacați și li se împotrivesc Diavolul împreună cu oastea lui de îngeri răi, și că aceste forțe invizibile îi folosesc pe oameni pentru a-și îndeplini ticăloasele lor lucrări, și că oamenii astfel

folosiți sunt cei care au trecut de partea religiei și deci au fost seduși de Satan. Munca martorilor lui Iehova și a „taberei lui” este de a se supune lui Dumnezeu și de a-i preamări numele pentru ca oamenii să poată afla care este singura lor cale de salvare.

AVERTIZÂND POPORUL SĂU

Cu multe secole în urmă, în zilele poporului tipic al lui Israel, Iehova a făcut să fie auzită proorocirea lui Ioel. Până la acest punct al proorocirii Dumnezeu povestește despre fâțarnica religie, și despre scopul lui de a distruge religia. El știa încă de la început care va fi sfârșitul, și la momentul convenit Dumnezeu îi aduce la cunoștință poporului fâgăduit, semnificația proorocirii precum și care va fi datoria lor în acel moment. Prin proorocul său Iehova se adresează acum celor care au făcut legământ să-i îndeplinească voința și să calce pe urmele lui Isus Christos. Avertismentul lui Iehova către poporul său cu care a făcut legământul este că ei trebuie să se lepede acum de tot ce ține de religie și să se dedice cu totul și fără rezerve slujirii Lui. „Dar chiar acum, zice Domnul, întoarceți-vă la mine cu toată inima, cu post, cu plânset și bocet.” - Ioel 2:12.

Această parte a proorocirii pare să aibă începutul îndeplinirii sale cu puțin timp înainte ca Domnul să-și înceapă „lucrarea lui ciudată”, adică între anii 1918 și 1922. Cu mult timp înainte de acea perioadă, Dumnezeu i-a făcut pe proorocii săi să rostească judecata împotriva religiei și să prevestească „lucrarea lui ciudată” precum și efectul pe care-l va avea asupra religiei. În timpul „perioadei Ilie” a bisericii, între 1878 și 1918, dar și cu ceva timp mai înainte, poporul său care a făcut legământ, umbla împreună cu religioniștii și a deprins de la aceștia multe practici și formalism religios. Era greu pentru ei să se îndepărteze de ceea ce ei nu înțelegeau că era împotriva lui Dumnezeu. Totuși a venit vremea pentru ei să se separe complet de instituțiile religioase. În timp ce umblau cu religioniștii, condiția poporului care a făcut legământ cu Dumnezeu, era că ei - simbolic vorbind - erau îmbrăcați cu haine murdare, murdărie pe care au dobândit-o în asociere cu sistemul religios Babilonian și acordând onoruri înalților demnitari din aceste organizații. A sosit vremea când ei trebuiau să fie curățați, iar Domnul le-a zis: „Și luând cuvântul le-a zis celor ce erau înaintea lui: Dezbrăcați-l de hainele murdare de pe el! Iar lui i-a zis: Iată că îndepartez de la tine nelegiuirea și te îmbrac cu haine de sărbătoare” - Zaharia 3:4.

Munca de curățire era făcută de „Focul rafinării” și de „săpunul Fuller” (renumite produse de curățat din acea perioadă - nota trad.) atunci când Domnul a venit la templul său și a început judecata. (Maleahi 3:1-3). Toți cei care au stat înaintea Domnului la judecata din templu sunt în mod obligatoriu incluși în mustrarea premergătoare ca ei să abandoneze tot ce are legătură cu lumea și să se întoarcă cu totul către Domnul. De aceea Iehova zice prin proorocul său: „Întoarceți-vă către mine cu toată inima.”

Mai demult, poporul care a făcut legământ cu Dumnezeu au încercat să-și dezvolte caracterul spre o asemenea perfecțiune încât să fie iubit de Dumnezeu; cu alte cuvinte, ei încercau să ajungă la perfecțiune prin propriile lor forțe. Ei au fost învățați să creadă că un Creștin trebuie să se poarte în așa fel încât să obțină aprobarea lumească a celor care-i înconjoară; că trebuie să recunoască statul drept o „putere superioară”, și că trebuie să fie atent să nu jignească pe religioși, în special pe înalții demnitari ai organizațiilor religioase. Răzbunarea numelui lui Iehova era necunoscută celor din perioada Ilie, iar împărăția constituia o problemă secundară pentru ei. Majoritatea din acea perioadă așteptau cu nerăbdare timpul când vor învia și vor fi duși la ceruri „pentru a ajuta la guvernarea omenirii și transformarea ei”. La momentul potrivit Dumnezeu i-a dezvăluit poporului său că o asemenea conduită nu este cea convenită; că ei nu trebuie să acorde onoruri oamenilor; că este imposibil ca ei să ajungă prin ei înșiși la perfecțiune, ci caracterul potrivit este în Isus Christos, Căpetenia și îndrumătorul lor perfect; că fiecare trebuie să se întoarcă cu totul spre Domnul și să se supună poruncilor lui sprijinind împărăția. (Isaia 6:1-9). Aceste adevăruri au început să fie dezvăluite poporului său după venirea lui Isus Christos la templu.

Martorii lui trebuie să fie înzestrați, și de aceea ei trebuie să se lepede de religie. Ei trebuie să recunoască în Dumnezeu și Isus Christos singurele „Puteri Superioare”. Ei trebuie să renunțe la teama de oameni și să se teamă cu adevărat de Dumnezeu. Murdăria de pe veșmintele lor

trebuie îndepărtată, și aceasta o vor face doar separându-se cu totul de sistemele Babiloniene și dedicându-se exclusiv împărăției lui Dumnezeu; și astfel curățindu-și veșmintele, ei vor fi identificați ca fiind ai lui Dumnezeu și pentru împărăția sa. Din pricina practicilor Babiloniene poporul lui Iehova a fost atras într-o capcană și, într-o oarecare măsură, au fost făcuți captivi și prizonieri de către dușman. Cuvântul lui Dumnezeu adresat Israelului tipic, se potrivește acum și Israelului spiritual: „Întoarce-te, Israele, la Domnul, Dumnezeul tău! Căci ai căzut prin nelegiuirea ta. Aduceți cu voi cuvinte de căință, și întoarceți-vă la Domnul. Spuneți-i: Iartă toate nelegiuirile, primește-ne cu bunăvoință, și îți vom aduce în loc de tauri, lauda buzelor noastre” - Osea 14:1,2.

Cei adunați la templu și care primesc aprobarea Domnului, trebuie să-și arate iubirea exclusiv față de Dumnezeu și față de împărăția sa. (Deuteronom 6:5, 6; 1Ioan 5:3). Ei trebuie să se întoarcă spre Dumnezeu „cu toată inima [evlavie] , și postind și vărsând lacrimi” din pricina nelegiuirilor primite în Babilon, și ca atare ei trebuie să se abțină de la păcatele cărnii potrivit religiei, pentru a-i putea oferi lui Iehova cuvenita evlavie și slujire. „Postind și vărsând lacrimi” înseamnă înfrânarea de la tot ce înseamnă religios, pentru că religia dezonoarează numele sfânt al lui Dumnezeu și este un reproș adus poporului său. Jelirea din pricina vechilor nelegiuiri arată că slujitorii lui au o atitudine corectă față de Iehova Dumnezeu și sunt în situația de a primi aprobarea și binecuvântările lui. „Binecuvântați sunt cei ce plâng; pentru că ei vor fi mângâiați.” (Matei 5:4). Domnul îi mângâie și i-a mângâiat pe toți cei din Sion care s-au întors cu totul și în întregime către el, care s-au îndepărtat de la religie, și care fără ezitare au demascat religia, și fără nici un echivoc ori compromis s-au declarat de partea lui Iehova și a împărăției sale.

O astfel de întoarcere către Domnul nu trebuie să fie o atitudine formală, ci trebuie făcută sincer și întru adevăr, iar pentru a putea primi aprobarea lui Dumnezeu, slujitorii lui trebuie să vadă și să realizeze că adevărata și cea mai importantă problemă a momentului este răzburarea numelui lui Iehova; că împărăția este cea mai importantă învățătură deoarece prin ea Iehova își răzbură numele.

Domnul nu le poruncește oamenilor lui să umble triști și să se arate îndurerați în fața lumii, ori unii în fața altora. Rețineți ce spune el prin proorocul său: „Sfășiați-vă inimile nu hainele, și întoarceți-vă la Domnul, Dumnezeul vostru. Căci el este milostiv și plin de îndurare, îndelung răbdător și bogat în bunătate, și-i pare rău de relele pe care le trimite.” - Ioel 2:13.

Semnele exterioare ale durerii nu servesc la nimic și nu ar putea fi plăcute Domnului atunci când ar fi făcute de ochii lumii. Adevărata durere a inimii din pricina eșecului de a împlini voința lui Dumnezeu, o arată ființa față de Iehova și nu pentru ochii altor oameni. Trebuie să existe o adevărată pocăință, adică o veritabilă întristare a inimii datorată unor eșecuri trecute de a demonstra deplină evlavie față de Dumnezeu și împărăția sa. (Psalmii 51:17,18). Trebuie să fie o adevărată întristare interioară pe care doar Domnul singur o vede; pentru că El este cel a cărui aprobare trebuie să o primească și de care trebuie să se bucure ființa. Capcana în care au căzut oamenii cinstiți ai lui Dumnezeu, se datora influenței religioase asupra lor, dar și propriei lor neglijențe și fricii față de alte creaturi. Când Dumnezeu le-a arătat starea mizerabilă în care se găseau, cei sinceri au fost cu adevărat întristați și rușinați. Ei s-au întors către Domnul, iar el le-a arătat mila lui față de ei. „Căci el este milostiv și plin de îndurare, îndelung răbdător și bogat în bunătate”. Domnul trebuie să primească un popor curățat, care să-i ofere o jertfă în virtute, iar cei care i-au fost cu adevărat devotați lui Dumnezeu, atunci când au fost judecați în templu au avut parte de milostivirea lui: „De aceea așa vorbește Domnul: Mă întorc cu îndurarea către Ierusalim; Casa mea va fi zidită iarăși în el, zice Domnul oștirilor, și funia de măsurat va fi întinsă deasupra Ierusalimului [organizația vizibilă a lui Iehova, care a fost pustiită în 1918 prin truda dușmanului] .” - Zaharia 1:16.

Voința Domnului nu este ca slujitorii lui sinceri să piară, ci ei să se întoarcă spre el atunci când văd calea cea dreaptă, iar făcând astfel , să primească binecuvântările lui: „Domnul nu întârzie în împlinirea făgăduinței lui, cum cred unii; ci are o îndelungă răbdare pentru voi, și dorește ca nici unul să nu piară, ci toți să vină la pocăință.” - 2Petru 3:9.

Dumnezeu s-a supărat pe cei care au greșit în timpul anului 1918, iar când cei credincioși au văzut condiția acestora, au căutat degrabă fața lui Iehova, cu adevărată și sinceră îndurere a inimii. Apoi Domnul și-a arătat milostivirea față de ei și le-a umplut gurile cu vorbe de prețuire față

de el, fapt prezis de el prin proorocul Isaia (12:1,2) : „În ziua aceea vei zice: Te laud Doamne, căci ai fost supărat pe mine, dar mânia ta s-a potolit și m-ai mângâiat! Iată Dumnezeu este izbăvirea mea, voi fi plin de încredere, și nu mă voi teme de nimic; căci Domnul IEHOVA este tăria mea și pricina laudelor mele, și el m-a mântuit.” Când Domnul a venit la templu, în loc să-i nimicească pe cei care deși sinceri, au greșit, el i-a curățat, și apoi Iehova, de dragul lor, le-a „scurtat” suferința zilei dând astfel ocazia să-și dovedească iubirea lor față de el. (Matei 24:21,22). Nimicirea „Creștinătății” a fost amânată ori întârziată, pentru ca cei „aleși” să aibă ocazie deplină de a depune mărturie pentru numele lui Iehova în fața „Creștinătății” și să poată astfel lua parte în îndeplinirea „lucrării ciudate” a lui Dumnezeu.

Dumnezeu nu poate să-și dea confirmarea față de acești sinceri ascultători, până când aceștia, informați fiind asupra greșelilor lor, nu s-ar grăbi să se căiască și să-i caute fața rugându-se și postind, cu o sinceră îndurerare în inimi: „Cine știe dacă nu se va întoarce și nu se va căi, și dacă nu va lăsa o binecuvântare în urma lui; ori chiar daruri de mâncare și jertfe de băutură pentru Domnul, Dumnezeul vostru?” -Ioel 2 : 14.

Credincioșii rămași s-au supus îndemnurilor lui Dumnezeu de a se întoarce cu totul spre el și de a evita și ocoli religia, iar acum ei au din partea Domnului dovada că drumul ales de ei a fost corect, și ei știu că Dumnezeu a îndepărtat distrugerea de la ei, deci el și-a schimbat cursul acțiunii, i-a curățat și i-a purificat pe cei din rămășiță, i-a pus iar în slujba lui și i-a făcut martorii lui. Cei care au ținut mai departe cu religia și cu practicile religioase, nu au putut primi binecuvântarea lui Dumnezeu, și ca atare aceștia au căzut în categoria „servului rău”. „Lucrarea ciudată” a lui Iehova, așa cum este ea ilustrată de invazia de lăcuste, nu a putut fi oprită și pusă deoparte, dar venirea ei nu a făcut rău credincioșilor din „rămășiță”, ci le-a adus mari binecuvântări prin faptul că le-a dat un rol și lor de îndeplinit în această lucrare. „Creștinătatea” nu s-a căit, și de aceea Dumnezeu trimite asupra „Creștinătății” oastea sa de „lăcuste” care se implică în „lucrarea lui ciudată”, ce are ca rezultat distrugerea hranei și pășunilor religioșilor. Dând martorilor săi, „lăcustele”, un rol în „lucrarea lui ciudată”, așa cum s-a arătat și în profeție, Dumnezeu „a lăsat în urma sa binecuvântări” din 1922 încoace, binecuvântări de care poporul său nu mai avusese parte înainte. „O jertfă de mâncare și de băutură către Domnul, Dumnezeul vostru” ele au fost cu multă bunăvoință asigurate de Iehova slujitorilor lui credincioși pentru ca ei să-l poată sluji cu cinste și să-i închine o jertfă de virtute. (Maleahi 3:3). Nimeni altcineva nu a mai primit asemenea binecuvântări de la Domnul. Pe măsură ce martorii lui Iehova înaintează întâriți de puterea Domnului, și având un rol în „lucrarea lui ciudată”, binecuvântările lor continuă să sporească iar bucuria lor e tot mai mare.

CHEMARE LA ACȚIUNE

„Lucrarea Ilie” a ajuns la sfârșit în 1918 (2Regi 2:9-12), iar cei consacrați de pe întreg pământul s-au oprit din activitate pentru o bucată de vreme. În anul 1919, la scurt timp după ridicarea restricțiilor impuse asupra lor și eliberarea lor din captivitate, oamenii consacrați ai lui Dumnezeu și-au dat seama de necesitatea de a începe să facă ceva, iar acest lucru le-a fost, fără îndoială inspirat de Domnul, fapt ce reiese și din cuvintele proorocului: „Sunați trâmbița în Sion, vestiți un post, chemați o adunare de sărbătoare!” (Ioel 2:15). Sionul (referire la organizația lui Dumnezeu, incluzând partea vizibilă ei aflată pe pământ) s-a deșteptat. Acel sunet al trâmbiței în Sion a fost benefic pentru Israelii lui Dumnezeu, „rămășița” lui de pe pământ, eliberați și restaurați spiritual, iar la acea vreme sunetul nu chema la treabă „marea mulțime”. Sosise vremea ca poporul lui Dumnezeu să devină activ, iar chemarea a dus la acțiune imediată. Societatea a sunat alarma în coloanele *Turnului de Veghere*, și a fost chemată o adunare de sărbătoare. Acea chemare era pentru o reînnoită activitate în slujba lui Iehova, însoțită de acea lipsă de teamă pe care cu mult timp în urmă o ilustrase proorocul. În ciuda unei enorme opoziții și a multor reproșuri, credincioșii martori ai lui Iehova au răspuns cu mult zel și bucurie acestei chemări, iar în anul 1922 munca de martor a început într-o manieră cu adevărat organizată, sistematică și sporită.

INDICAȚII AMĂNUNȚITE

Una dintre cele mai puternice dovezi că Iehova își călăuzește poporul pe drumul pe care acesta trebuie să meargă, este cea arătată atunci când Iehova îi folosește pentru a-și îndeplini proorocirea iar după aceea îi face să înțeleagă proorocirea și le dezvăluie oamenilor lui cum au fost ei folosiți în acest scop. În timpul războiului mondial, slujitorii lui Dumnezeu pe pământ au fost ruși și împrăștiați de către dușman, în special de către elementul religios. Ei trebuie iar adunați și aduși în slujba lui Iehova, iar proorocirea lui Ioel ne arată mâna călăuzitoare a lui Dumnezeu în această problemă. (Ioel 2:16). În anul 1919 clasa slujitorilor a început să se adune la un loc și să se pregătească să se dedice cu un zel înnoit slujirii lui Dumnezeu, fiind de aceea o adunare sfințită, rezervată exclusiv slujirii lui Iehova. „Aduceți pe bătrâni.” (V.R.) Acea indicație nu putea să se refere la „bătrânii aleși”, ci în mod clar se referă la cei maturi dintre oamenii Domnului, și care au fost ilustrați în altă parte de Mardoheu și Naomi, care au rămas credincioși în ciuda încercărilor impuse asupra lor în timpul războiului mondial. „Strângeți copiii,” zice proorocirea; iar aceasta pare să se refere la cei mai tineri care intră în clasa slujitorilor și care au fost ilustrate de către Estera și Rut, care s-au alăturat clasei „servului credincios” după 1922. Întâmplător această indicație arată voința lui Dumnezeu în ce privește copiii minori, care ar trebui aduși la locul de întâlnire sau adunare împreună cu cei mai în vârstă pentru a auzi și a afla despre împărăția lui Dumnezeu.

Povața sau indicația Domnului se aplică tuturor dintre cei consacrați, indiferent de poziția pe care o au în organizație. De remarcat că proorocirea zice „mirele” și „mireasa” trebuie să meargă înainte. În mod simbolic aceasta înseamnă că toți cei care au intrat într-o relație conjugală, nu pot folosi acest lucru ca scuză pentru inactivitate în slujbă. Faptul că unul este soțul iar cealaltă este soția, nu e nici o scuză ori justificare pentru a nu participa la slujire. Când o persoană face un legământ pentru a împlini voința lui Dumnezeu, atunci acel legământ are putere deasupra tuturor celorlalte legăminte, indiferent dacă ele au fost făcute înainte sau după consacrare. Relația conjugală nu-l scuză pe un individ de a-și îndeplini legământul lui, sau ei de a-l sluji pe Iehova, deoarece legământul încheiat cu Iehova este de o importanță covârșitoare. Împărăția a sosit; iar a anunța pe Împăratul care va răzbuna numele lui Iehova, este privilegiul și datoria tuturor care au depus jurământul consacrării. Celor care au fost de acord să-l urmeze pe Isus, El le zice: „Dacă vine cineva la Mine, și nu urăște pe tatăl său, pe mamă-sa, pe nevastă-sa, pe copiii săi, pe frații săi, pe surorile sale, ba chiar însăși viața sa, acela nu poate fi ucenicul meu.” - Luca 14:26.

Cu și mai mare forță se aplică azi aceste cuvinte celor care au făcut legământ să împlinescă voința lui Dumnezeu. Este privilegiul fiecăruia dintre cei din rămășiță, să-i implore pe frații care au făcut consacrarea, să-și împlinescă legământul intrând în slujbă și angajându-se zelos în lucrarea Domnului. Tocmai acest lucru l-a făcut apostolul Pavel: „Vă îndemn dar, fraților, pentru îndurarea lui Dumnezeu, să aduceți trupurile voastre ca o jertfă vie, sfântă, plăcută lui Dumnezeu; acesta va fi din partea voastră o slujbă duhovnicească.” - Romani 12:1.

Unii dintre cei consacrați erau înclinați să creadă că datorită poziției și staturii lor în comunitate, ei nu ar trebui să se angajeze în munca de martor de la casă la casă, ci rolul lor ar fi mai ales de a face cuvântări și de a le prezenta la întruniri. Dar, observați indicația Domnului, făcută prin proorocul său, în privința acestora: „Preoții, slujitorii Domnului, să plângă între tindă și altar, și să zică: Doamne, îndură-te de poporul tău! Nu da de ocară moștenirea ta, n-o face de batjocura păgânilor. Pentru ce să se zică între neamuri: Unde este Dumnezeul lor?” - Ioel 2:17.

Preoții și slujitorii menționați aici sunt imaginea preoțimii regale; iar toți aceștia fiind aduși la templu trebuie acum să aducă Domnului o jertfă de virtute, adică, „să aducem totdeauna lui Dumnezeu o jertfă de laudă, adică, rodul buzelor care mărturisesc numele Lui.” (Evrei 13 : 15) Indiferent de poziția ocupată, nici unul dintre cei consacrați nu poate fi scuzat de vină ori greșeală a poporului lui Dumnezeu, nici de întristare la reproșuri aduse numelui Său, și nici de ruși pentru răzbunarea numelui Său. Toți care au fost delăsători în acest fel, sunt vinovați, și toți au fost povățuiți să arate o adevărată tristețe și o inimă cernită din pricina delăsării ori a lipsei de zel în a face cunoscut numele celui Prea Înalt. Ei nu ar trebui să se preamărească pe ei înșiși, ci ar trebui să arate o adevărată și veritabilă dorință de a preamări numele lui Iehova și de a face cunoscut că împărăția lui este aici.

Spune apoi proorocul: „Îndură-te Doamne, de poporul tău.” Ei au fost învățați astfel să plângă deschis, să recunoască vina, delăsarea ori eșecul de a îndeplini slujirea în condiții potrivnice. Cel mai mare interes trebuie să-l manifeste cei consacrați față de împărăție și de răzbunarea numelui lui Iehova. Dumnezeu a ales dintre neamuri un „popor pentru numele său”, iar acest popor sfințit este moștenirea Domnului; iar ei au fost învățați să se roage astfel lui Dumnezeu: „Nu batjocori moștenirea ta, ca neamurile [religioșii care nu-l slujesc pe Dumnezeu] să nu folosească cuvinte de ocară împotriva lor” (*însemnare marginală*); „să nu-și bată joc de ei”(Rotherham) Dacă Dumnezeu ar trimite o nenorocire asupra poporului său, religioșii și-ar bate joc. Ei își bat joc de Dumnezeu negându-i existența și zicând: „Dumnezeu nu este atotputernic, de aceea poporul său suferă.” Era necesar să se arate îndurare clasei „servului credincios”, și să fie recuperată de pe calea greșită, în special în privința religiei și a practicilor religioase, pentru ca ei să poată evita nenorocirea ce urma să vină, și care acum a venit deja pe capul „Creștinătății”, și ca ei să poată fi slujitori întru slava și prețuirea lui Iehova. În concordanță cu acestea, Dumnezeu a pus în gura poporului său sfințit următoarea rugăciune pe care ei să o rostească:

„Ajută-ne, Dumnezeul mântuirii noastre, pentru slava numelui tău! Izbăvește-ne și iartă-ne păcatele, pentru numele tău! Pentru ce să zică neamurile: Unde este Dumnezeul lor? Să se știe, înaintea ochilor noștri, printre neamuri, că Tu răzbuni sângele vărsat al robilor tăi! Să ajungă până la tine gemetele prinșilor de război! Scapă, prin brațul tău puternic, pe cei ce pier! Întoarce vecinilor noștri, de șapte ori în sânul lor, batjocurile, pe care ți le-au aruncat ei ție, Doamne!” - Psalmii 79:9-12.

Dojenirea și învățătura de la Domnul, expuse în proorocire, nu au un scop egoist, ci ele sunt pentru binele poporului care a făcut legământ cu Dumnezeu, pentru ca ei să dobândească starea potrivită a minții și inimii ca să-l slujească pe Iehova așa cum s-au angajat. Dacă clasa slujitorilor va urmări drumul trasat pentru ei, și se vor căi și transforma, se vor îndeletnici să împlinescă legământul, atunci Iehova le va apăra interesele și îi va ajuta să prospere; aceasta a fost promisiunea Domnului: „Domnul va fi plin de râvnă pentru țara lui, și se va îndura de poporul său.” - Ioel 2:18.

Cei care au fost primiți la judecata din templu și luați în organizația lui Dumnezeu, alcătuiesc cei din rămășiță dintre unșii lui; ei s-au căit și s-au transformat, iar apoi Iehova le-a arătat și continuă să le arate grija lui iubitoare, aceștia fiind reprezentați în proorocire de expresia „țara lui”. Dumnezeu i-a scăpat de a fi robi ai gloatei lui Satan și a îndepărtat de la ei teama față de om. El a deschis calea celor rămași ca să poată intra cu totul în slujba sa și de acum înainte să mărturisească fără teamă mesajul împărăției sale.

Din 1922 Domnul a dezvăluit limpede poporului său că lupta lor nu se desfășoară împotriva slăbiciunilor cărnii, nici împotriva altor creaturi făcute din carne și sânge, ci lupta lor este îndreptată împotriva lui Satan și a oștirii celor răi, invizibili ochilor omenești, care i-au păcălit pe oameni și s-au folosit de ei pentru a înființa și a pune în mișcare instituții religioase, cu ajutorul cărora ei duc război împotriva poporului care a făcut legământ cu Dumnezeu. Cei credincioși lui Dumnezeu au învățat că pentru a rezista dușmanului, ei nu pot să se bazeze doar pe propriile lor puteri, ci fiecare trebuie să fie complet înzestrat cu armura Domnului și să se bazeze pe el. Poporul care a făcut legământ cu Dumnezeu a aflat că a sosit vremea pentru demascarea finală a hoardei Diavolului, și de aceea acesta este „ziua cea rea”. De aceea, a sosit vremea unor indicații exacte referitoare la calea pe care cei unși trebuie să o urmeze, iar Domnul, prin Cuvântul său, le zice: „De aceea luați toată armura lui Dumnezeu, ca să vă puteți împotrivi în ziua cea rea, și să rămâneți în picioare, după ce veți fi biruit totul.” (Efeseni 6:13). Nu e timpul acum să te întrebi: Ce va crede lumea dacă acum intru în slujbă? Nu e nici un motiv acum să-ți spui: Voi fi oare capabil să demonstrez că mi-am format un caracter frumos și pot să-mi păstrez firea în orice condiții? Ceea ce creaturile cred despre cei din rămășiță nu are relevanță. Felul cum îi privește Dumnezeu are importanța maximă.

Observați bine înzestrarea pe care Domnul o asigură și pe care el îi sfătuiește acum pe cei din rămășiță să o îmbrace: „Încingeți-vă coapsele cu adevărul”; adică arată că ești un adevărat slujitor al adevărului, care nu este intimidat ori rușinat, ci slujește cu curaj pe Dumnezeu și pe Împăratul său în orice moment. Îmbracă „platoșa virtuții”; demonstrează, cu alte cuvinte, că inima ta este în întregime și fără compromisuri pentru Iehova și împărăția sa și că urmărești un unic scop,

acela de a-l sluji pe Dumnezeu și împărăția sa. Sunt „picioarele tale încălțate cu...evanghelia păcii”; adică ești pe deplin echipat pentru a umbla pe drumuri aspre pline de pietre, făcute astfel de către dușman, și în toate vremurile și în ciuda tuturor adversităților să duci vestea cea bună a „păcii pentru toți cei cu bunăvoință față de Dumnezeu”. Bagă de seamă că lupta nu se dă împotriva semenilor tăi. Tu nu duci lupta împotriva unor instituții pământești ori oameni ai pământului, ci duci lupta în orice moment pentru împărăția lui Christos, și te războiești cu dușmanii lui Dumnezeu și ai împărăției sale. Se dă apoi povața: „Mai presus de orice, ia scutul credinței”, împotriva căruia săgețile dușmanului nu răzdesc. Credința constă din cunoașterea scopului mărturisit al lui Iehova și un reazem total pe Cuvântul său; având acest scut, săgețile dușmanului nu pot să-l împiedice pe slujitorul credincios de a-și împlini datoria. Diavolul cu toți îngerii lui nu-i pot convinge pe cei din rămășiță că e fără speranță cauza lor. Certitudinea și încrederea lor în Dumnezeu și Christos, Împăratul său, este fără rezerve. În continuare se spune, „ia coiful salvării”; adică, judecă cu mintea ta relația potrivită dintre cei din rămășiță, Iehova Dumnezeu și împărăția sa, și bazează-te pe Cuvântul lui Dumnezeu, știind că salvarea îi aparține lui Iehova și că nu este altă cale de salvare și de victorie. „Ia sabia duhului, cuvântul lui Dumnezeu,” și folosește-o așa cum Domnul a dat poruncă să fie folosită. Aceasta înseamnă să demaști total religia Diavolului și a îngerilor lui, adică să arăți oamenilor, prin Cuvântul lui Dumnezeu, că religia este o capcană și o zarvă împotriva lui Dumnezeu și a împărăției sale. Astfel echipați cu armura asigurată de Domnul poporului său, cu care a făcut legământul, ei nu pot fi doborâți de către Satan și agenții lui. Unii dintre cei consacrați, când au fost aduși la templu pentru judecată, nu au reușit să se supună și să treacă proba, căci s-au sprijinit pe propria lor judecată; alții însă, s-au supus în întregime. Să vedem acum care au fost consecințele asupra fiecărei categorii.

CAPITOLUL VIII

ÎNCURAJAREA CELOR CREDINCIOȘI

Martorii lui Iehova, întocmai ca și Isus Christos, Căpetenia lor, sunt adesea ocărăți. Când slujitorii lui credincioși se află în suferință, Dumnezeu îi încurajează foarte mult prin făgăduințele lui prețioase. „David s-a îmbărbătat, sprijinindu-se pe Domnul, Dumnezeul său.” (1Samuel 30:6). Tot astfel procedeză și cei care sunt cu totul devotați marelui Teocrat.

Isus a ținut piept neclintit tuturor influențelor religioase ale Diavolului și cetei lui, și datorită credinței sale în Iehova, Isus a fost nevoit să suporte din partea religioșilor, aceleași ocări pe care dușmanul le-a îngrămadit asupra numelui lui Iehova. Toți ucenicii lui Isus Christos, adică, toți Creștinii, trebuie să sufere ocară. Din pricină că asemenea credincioși se împotrivesc religiei și rămân credincioși lui Iehova, ei sunt nevoiți să continue a suferi ocări din partea dușmanului. (Psalmii 69:9, Romani 15:3,4). În anii 1917 și 1918 slujitorii credincioși ai lui Dumnezeu au suferit multe ocări din partea religioșilor. Cei care l-au iubit cu adevărat pe Dumnezeu și l-au slujit, au strigat către Domnul zicând: „Cruță poporul tău, Doamne, și nu da ocării moștenirea ta.” Această rugă a fost prevestită de Iehova prin proorocul său Ioel: „Preoții, slujitorii Domnului, să plângă între tindă și altar, și să zică: Doamne, îndură-te de poporul tău! Nu da de ocară moștenirea ta, n-o face de batjocura popoarelor! Pentru ce să se zică printre neamuri: Unde este Dumnezeul lor?” - Ioel 2:17.

În timpul perioadei cunoscute sub numele de războiul mondial (1914 – 1918), când Diavolul împreună cu agenții lui religioși au aruncat nenumărate ocări asupra poporului lui Dumnezeu, situația lor părea foarte nefericită. Iehova știuse totul dinainte despre această situație, și a prevestit-o prin proorocul său; iar acum după câțiva ani de bunăstare a celor care au fost

credincioși Domnului, el le-a dezvăluit înțelesul proorocirii lui Ioel, iar această revelație le dă lor credință și curaj sporite și îi face să se bucure mult. Să citească, așadar, proorocirea lui Ioel și să se bucure toți cei care-l iubesc pe Iehova și împărăția sa, și care urăsc religia. Ca răspuns la rugăciunea acelor credincioși nefericiți, Iehova prin proorocul său, zice: „Domnul a fost plin de râvnă pentru țara sa, și s-a îndurat de poporul său.” (Ioel 2:18). Aceasta este promisiunea lui Iehova, făcută cu mult timp în urmă, spre binele celor devotați lui care se află acum pe pământ.

Apoi în 1919 Iehova a început îndeplinirea acestei părți a promisiunii sale profetice. Dar la acea dată cei consacrați nu știau că proorocirea le prevestea lor bunăvoința lui Iehova Dumnezeu. Ulterior, ei trebuie să afle înțelesul prin îndurarea lui. În vara lui 1919 poporul lui Iehova s-au adunat într-un congres la Cedar Point, Ohio, și acolo au început să-și dea seama că „lucrarea lui Ilie” a fost îndeplinită și depășită, și că ei erau pe punctul de a intra în lucrarea prevestită de proorocul Elisei. (2Regi 2:11-15). Anterior acestei perioade ei stătuseră pe lângă „ape” (oamenii gonind spre judecata finală), întocmai cum Elisei stătuse pe malurile Iordanului, după ce Ilie fusese luat de acolo. De îndată ce Elisei și-a dat seama de importanța muncii sale, el a iubit imediat apele Iordanului și a traversat îndreptându-se spre lucrarea sa. Tot astfel, în 1919, poporul lui Dumnezeu și-a dat seama de responsabilitatea care fusese pusă pe umerii săi, și au început de îndată să se agite, începând să se pregătească pentru lucrarea lor. Ei au început să intre în acțiune iar speranțele lor au început să crească.

Potrivit lui *Rotherham* această parte a proorocirii lui Iehova spune textual: „Iată [Iehova] îți trimite” lucrurile necesare pentru a sătura sufletele flămânde. Acum Iehova a început să aducă în fața poporului său credincios o viziune nouă și mai clară a scopurilor pe care el le avea în privința lor. De la acel timp încoace Iehova a continuat să trimită poporului său credincios, așa precum fusese vestit și în proorocirea lui Ioel, „grâu”, adică, „cea mai bună făină”, cu care să se hrănească oamenii lui, „pâine care întărește inima omului”, și „vin”, cel mai bun vin, „care înveselește inima omului”. (Psalmii 147:14; 104:15). Domnul Isus se afla atunci la templu, dar nici cei mai credincioși dintre ucenicii lui n-au știut la acea dată; totuși, așa cum Isus le promisese, ei au început, sub conducerea Învățătorului lor, să bea vin nou cu El în împărăție. (Matei 26:29). Aceasta însemna muncă susținută în via Domnului (Matei 20:1-16), iar după ce munca a început, însemna a bea vin în veselie împreună cu Domnul. Și astfel credincioșii au început să-și dea seama de privilegiul de a se angaja iar în slujba Împăratului, iar bucuria lor creștea.

În continuare, proorocirea lui Iehova zice: „Iată, vă trimit vouă... ulei.” Cu ce scop? Uleiul face fețele să strălucească. Noile adevăruri dezvăluite cât și ocaziile de a sluji erau o mare înviorare pentru poporul lui Dumnezeu, din pricină că cei din rămășiță erau acum luați în legământul pentru împărăție. Apoi organizația Domnului pe pământ a început o mișcare de înaintare, iar de atunci binecuvântările lui Iehova și ale Împăratului său pogoară tot mai mult asupra lor.

Și ce a spus Iehova, care va fi efectul asupra celor credincioși? „Și vă veți sătura cu acestea” Oamenii lui Dumnezeu au început să se bucure și să înceteze a se mai întrista din pricina ocărilor căzute asupra lor mai demult. Aceasta era în concordanță cu ceea ce Dumnezeu prezisese printr-un alt prooroc: „Mi se satură sufletul ca de niște bucate grase și pline de miez, și gura mea te laudă cu strigăte de bucurie pe buze.” (Psalmii 63:5). Atunci a început să-și dea seama poporul lui de profetica promisiune a lui Dumnezeu: „El îți satură de bunătați gura, și te face să întinerești iarăși ca vulturul” (Psalmii 103:5). Înainte de aceasta, credincioșii și-au îndurat necazurile cuprinși de tristețe, iar acum se rugau în felul următor lui Iehova: „Satură-ne în fiecare dimineață de bunătața ta, și toată viața noastră ne vom bucura și ne vom veseli. Înveselește-ne tot atâtea zile câte ne-ai smerit, și tot atâția ani cât am văzut nenorocirea!” - Psalmii 90:14,15.

Iehova a răspuns acestei rugi sincere din partea slujitorilor lui credincioși, așa după cum prezisese înainte prin proorocul său: „Atunci fetele se vor veseli la joc, tinerii și bătrânii se vor bucura și ei; le voi preface jalea în veselie, și-i voi mângâia, le voi da bucurie, după necazurile lor. Voi sătura de grăsime sufletul preoților, și poporul meu se va sătura de bunătațile mele, zice Domnul.” (Ieremia 31:13,14). Iar prin gura unui alt prooroc, zice: „Îi voi binecuvânta din belșug hrana, voi sătura cu pâine pe săracii lui. Voi îmbrăca în mântuire pe preoții lui, și credincioșii lui vor scoate strigăte de bucurie.” - Psalmii 132:15,16.

Iehova era supărat din pricină că în timpul războiului mondial, poporul sfințit lui a cedat în fața fricii și chiar s-au dedicat la unele practici religioase. Cedând în fața persecuțiilor îngrămădite asupra lor de către agenții religioși ai Diavolului, poporul lui Dumnezeu a încetat să mai răspândească evanghelia, temându-se de puterile lumești și încă recunoscând în conducătorii lumești „Stăpânirile înalte”. Din acest motiv Iehova a fost supărat pe ei. Dar când credincioșii au deschis ochii la privilegiile lor, având o viziune mai limpede a scopurilor lui Dumnezeu, apoi au aruncat în cele patru zări teama lor față de oameni și au pornit să mășăluiască drept înainte în slujba Împăratului atunci mânia lui Iehova s-a îndepărtat de la ei; iar acestea toate, au fost proorocite de el prin proorocul său: „În ziua aceea vei zice: Te laud, Doamne, căci ai fost supărat pe mine, dar mânia ta s-a potolită și m-ai mângâiat!” - Isaia 12:1.

În ce privește efectul grijii iubitoare a lui Iehova față de poporul sfințit, credincios lui, cărora le-a trimis „pâine”, „vin” și „ulei”, ei s-au înviorat într-atât încât nu mai era nici un motiv ca ei să intre în slujba Împăratului scuzându-se, deoarece Iehova, prin proorocul său Ioel, a prezis fericirea lor crescândă și le-a spus: „Și nu am să vă mai cert printre neamuri [religioși].” (V.A.R.) De ce? Pentru că s-a apropiat vremea pentru răzbunarea numelui lui Iehova iar cei care cu credință și curaj au mărturisit și continuă să mărturisească numele lui, nu se rușinează de loc de ocările aruncate asupra lor din pricina credinței lor, și de aceea ocările aruncate asupra lor de către religioși nu îi deranjează și nici nu-i împiedică în slujba lor.

În 1918, din pricină că poporul lui Iehova era restrâns în libertatea de a sluji, religioșii, în special clerul înalt, se simțeau foarte în largul lor, iar referitor la această stare, Iehova zice: „Și sunt plin de o mare mânie împotriva neamurilor îngâmefate [religioșii care pretind a-l sluji pe Dumnezeu, dar nu o fac] ; căci mă mâniaseam numai puțin, [pe poporul meu sfințit în 1917 și 1918] dar ei [religioșii] au ajutat spre nenorocire [asupra slujitorilor mei credincioși]” (Zaharia 1:15). Asta au făcut religioșii, potopind poporul sfințit al lui Dumnezeu cu ocări, pretinzând că ei sunt dușmanii lui Dumnezeu, numindu-i în toate felurile și tratându-i în mod rușinos. Cine era responsabil de persecutarea poporului lui Dumnezeu în timpul războiului mondial? Fără nici o îndoială cei responsabili au fost agenții Diavolului, cel mai de seamă fiind Gog, conducătorul oștirii de îngerii răi, care, după spusele proorocului, a fost armata ce a coborât din nord; cei invizibili au angajat agenți religioși, oameni de pe pământ, ca să-i persecute pe credincioșii martori ai lui Dumnezeu. (Ezechiel cap. 38). Cunoscând dinainte acțiunea lor dușmănoasă, Dumnezeu a zis referitor la ei: „Dar voi îndepărta de la voi vrăjmașul de la miazănoapte [(Rotherham) pe cei de la miazănoapte îi voi îndepărta de la voi], îl voi izgoni spre un pământ fără apă și pustiu, îi voi împinge partea dinainte a oștirii lui în marea de răsărit, și coada oștirii în marea de apus; iar duhoarea lui se va ridica în sus, și mirosul de putregai se va înălța în văzduh, căci s-a crezut grozav.” - Ioel 2:20.

În timpul „lucrării Elisei”, din anul 1919, forțele dușmanului au fost considerabil ținute la distanță sau restricționate de către Domnul, pentru ca martorii credincioși ai lui Dumnezeu să poată acționa, dar încă nu au fost îndepărtate cu totul. De aceea, această proorocire trebuie considerată ca o asigurare din partea lui Iehova că la Armagedon dușmanul va fi complet înlăturat prin nimicire. Cât privește forțele dușmanului sub conducerea lui Gog, Iehova zice: „Te voi târî înapoi, și-ți voi lăsa doar a șasea parte din tine, te voi sui din părțile de miazănoapte, și te voi aduce pe munții din Israel.” „Vei cădea pe fața câmpului, căci eu am vorbit, zice Domnul Dumnezeu.” - Ezechiel 39:2,5.

Referitor la dușman, Iehova zice prin proorocul său: „Te voi izgoni spre un pământ fără apă și pustiu”. Iehova va face acest lucru, din pricină că, așa cum spune proorocirea, „el [dușmanul] s-a grozăvit” că a făcut lucruri mari. (*Însemnare marginală*) Diavolul și oastea lui de religioși s-au străduit să se dea mari. Ei umblă țațoși și încearcă să-și etaleze măreția. Astfel dușmanul își adună toate forțele împotriva guvernului lui Iehova și a Împăratului său, inclusiv împotriva credincioșilor martori care se află acum pe pământ. În pregătire pentru socoteala finală de la Armagedon, dușmanul ațâță masa populației pământului împotriva lui Iehova și a Împăratului său. Ca urmare a bătăliei de la Armagedon, „duhoarea” dușmanului ucis va fi cea mai mare din câte au fost vreodată: „Și în ziua aceea, voi da lui Gog un loc de înmormântare în Israel [comemorând răzbunarea numelui lui Iehova], valea călătorilor, la răsăritul mării moarte, și mormântul acesta va astupa trecerea călătorilor. Acolo vor îngropa pe Gog cu toată mulțimea lui, și vor numi valea

aceasta, „Valea mulțimii lui Gog”. Șapte luni îi va îngropa casa lui Israel ca să curețe țara. Tot poporul țării îi va îngropa, și i se va duce vestea, în ziua când voi fi proslăvit, zice Domnul Dumnezeu” (Ezechiel 39:11-13). Acolo va înceta pentru totdeauna măreția dușmanului iar ocările la adresa numelui lui Dumnezeu vor dispărea pentru totdeauna.

ASIGURARE

Aceasta este o zi a războiului, iar promisiunile lui Dumnezeu dau asigurări depline poporului său. Aceste promisiuni neprețuite au fost înregistrate cu mult timp în urmă, iar acum Dumnezeu le dezvăluie celor credincioși lui înțelesul lor. Mesajul împărăției descoperă răutatea religiei, iar aceasta îi mânia pe agenții pământești ai Diavolului care promovează religia. Mesajul le demască duplicitatea și dezvăluie zarva lor. Ne putem aștepta ca agenții lui Satan să folosească toate mijloacele posibile aflate la dispoziția lor pentru a zădărnici munca martorilor lui Iehova, iar faptele care se întâmplă zilnic ne dovedesc aceasta. În această privință, proorocirea Domnului, a cărei înțeles este revelat acum, este o asigurare venind din partea lui Dumnezeu către propriul său popor: „Nu te teme, pământule, ci bucură-te și veselește-te, căci Domnul face lucruri mari.” - Ioel 2:21.

O invazie a „pământului” sau a condiției martorilor lui Iehova, ca de exemplu, invazia unui roi de lăcuste, ar fi de natură să le producă mari prejudicii, dar Domnul asigură poporul său că ei nu trebuie să se teamă de o astfel de invazie. Dușmanul nu va fi capabil să distrugă statul pământesc sau bogăția muncii celor din rămășiță acum pe pământ. Indiferent de opreliști, credincioșii din rămășiță trebuie să înainteze și o vor face plini de zel și cu repeziciune, întrucât acum ne aflăm în zilele lui Iehova; de aceea acum este valabilă proorocirea scrisă cu mult timp în urmă: „În ziua aceea se va zice Ierusalimului: Nu te teme de nimic! Iar Sionului i se va zice: Să nu-ți slăbească mâinile! Domnul, Dumnezeul tău, se află în mijlocul tău, ca un viteaz care poate ajuta; se va bucura de tine cu mare bucurie; se va odihni în dragostea lui și nu va mai putea de veselie pentru tine.” - Țefania 3:16,17.

Fără încetare, din 1922 încoace au fost și încă sunt lucruri care amenință să oprească munca progresivă referitoare la împărăție. Referitor la această situație Domnul dă asigurări poporului său credincios, în următoarele cuvinte: „Nu vă temeți, fiare de pe câmp, căci pășunile câmpiei iarăși vor înverzi, pomii își vor da roadele, smochinul și vița de vie își vor da rodul lor.” - Ioel 2:22.

În proorocire, cuvintele folosite aici, „voi, fiare de pe câmp” nu se aplică sau nu simbolizează ființele vii, ci mai degrabă se referă la acele lucruri care sunt în mod activ folosite pentru a promova lucrarea împărăției. Partea grea a muncii este făcută de mijloace mecanice, instalații care economisesc munca și facilitățile de transport, pe care martorii lui Iehova le folosesc pentru a îndeplini munca încredințată lor. Astfel de purtători de sarcină sunt, de exemplu, tipografiile care produc mesajul în forma sa tipărită, radioul, instalațiile de sonorizare, fonografele, service-ul pentru automobile și astfel de lucruri. Radioul a fost utilizat atât timp și în măsura în care a împlinit voința Domnului; și acest lucru s-a făcut fără a ține seama de înverșunata opunere a dușmanului. A mai continuat să fie folosit doar ocazional, după cum permite Domnul. Discuțiile martorilor lui Iehova față în față cu oameni pe care îi întâlnesc, le asigură acestora o ocazie mai bună decât radioul de a-și dovedi credința lor, de a-și menține integritatea și de a capta atenția celor de bună credință. Când așa a părut că radioul nu mai poate fi folosit, unii dintre copiii Domnului s-au tulburat foarte tare; dar credincioșii au fost asigurați de către Domnul că nu au nici un motiv de teamă. Fonografele sunt chiar mai eficiente decât radioul, obținându-se rezultate mult mai bune.

Se pare că unii dintre cei ce pretind a fi slujitorii lui Dumnezeu, și-au pierdut zelul duhovnicesc și interesul față de împărăție; dar acest lucru nu împiedică munca; mai ales de când Domnul i-a adus și pe alții în acest domeniu, în speță pe Ionadabi, ca să împlinească munca de martor. Mai mult de patruzeci de mii de fonografe, și multe discursuri înregistrate sunt folosite a aduce oamenilor mesajul împărăției. O muncă atât de zelosă a adus cu sine și rezultate fructuoase. Astfel, după cum a spus și proorocirea, „pășunile din pustietate se umplu” de verdeață nouă și proaspătă. Și de ce? Pentru că „pomul ilustrând ființele vii care depun mărturie dă iar roadă, iar

smochinul și vița de vie își dau roadele lor.” Pe aceștia Domnul îi apără de eforturile parșive ale dușmanului, iar interesele împărăției sale înaintează triumfător.

De aceea, Domnul, prin vocea proorocului său, le zice celor credincioși lui: „Și voi, copii ai Sionului adică, cei din rămășiță, aduși în față după încercările din 1918 bucurați-vă și veseliți-vă în domnul, Dumnezeuul vostru, căci el vă va da ploaie la vreme, vă va trimite ploaie timpurie și târzie, ca odinioară.” - Ioel 2:23.

Celor credincioși care-și arată zelul iubitor față de Iehova, el le poruncește „să se veselească în Domnul Dumnezeuul tău”. Această parte a proorocirii ne vorbește referitor la marile binecuvântări pe care Domnul a promis să le trimită și pe care le trimite asupra poporului său, mai ales din 1922 încoace. Aceste binecuvântări nu pot fi atribuite vreunui om, ci toată cinstea și prețuirea se cuvin lui Iehova: „Pentru că el îți trimite ploaia de odinioară în măsura exactă.” (V.A.R.) Înainte de 1922, binecuvântările din partea Domnului, asemănătoare ploii, veneau asupra poporului lui Dumnezeu în chip moderat, exact pe măsura virtuții lor. După cum formulează *Rotherham*, „căci el v-a dat sămânța ploii în mod corect”; iar din 1922 încoace „el a făcut să se coboare asupra voastră o ploaie torențială.” Dumnezeu, prin Isus Christos, a împărțit aceste binecuvântări poporului său pentru că este momentul lui potrivit ca el să răspândească un astfel de potop de binecuvântări asupra celor care sunt credincioși și lipsiți de compromisuri în slujba lor față de el și față de interesele împărăției.

Faptele arătând împlinirea proorocirii ne dezvăluie că „ploaia de odinioară” a fost în perioada de timp dintre 1919 (când s-a constatat un reviriment al muncii) și anul 1922, când munca pentru interesele împărăției a început efectiv, cu mai mult zel și într-un mod mai bine organizat. „Potop” de adevăr de la templu a fost trimis din 1922 încoace asupra poporului credincios al lui Dumnezeu, iar un astfel de potop de binecuvântări continuă să vină cu o putere crescândă. Aceasta a fost o mare învioreare pentru cei din rămășiță întru Domnul, ei fiind mult binecuvântați și adunați la datorie. Ei au produs și continuă să producă roadele împărăției, iar cei care alcătuiesc „marea mulțime” li se alătură cu mult zel lor. În vorbe frumoase și pline de îmbărbătare poetică, Domnul, printr-un alt prooroc precizează situația: „Cereți de la Domnul ploaie, ploaie de primăvară, și Domnul care scoate fulgerele, vă trimite ploaie îmbelșugată care scoate verdeață pe câmp pentru fiecare.” - Zaharia 10:1, *Rotherham*.

Ploile îmbelșugate ale sezonului nu numai înprospătează și înviorează câmpiile, ci și produc o bogăție de recolte. Și iar aplicând această figură de stil poporului lui Iehova și binecuvântărilor lui, proorocirea zice: „Ariile se vor umple de grâu, iar teascurile vor da pe de lături de prea plinul de vin și untdelemn.” (Ioel 2:24). Domnul folosește trei produse de bază pentru a ilustra productivitatea și îmbelșugarea intereselor împărăției sale: grâu, untdelemn și vin; cu alte cuvinte, pâine făcută din grâu, și care asigură existența și puterea, untdelemn ce face ca fața să strălucească de o adevărată plăcere, și vin care să înveselească inima. În special din 1922 încoace, martorii credincioși ai lui Iehova, prin activitatea lor zeloasă îndreptătesc imaginea văzută lângă treierătoare și lângă teascurile de vin și de untdelemn, iar ei îndeplinind această muncă s-au bucurat foarte mult pregătind aceste lucruri pentru folosul și plăcerea celor care alcătuiesc „marea mulțime”. În acest scop Domnul a așezat muncitori pe câmp, în vii și în fabrici, întocmai cum este ilustrat în limbaj la Matei 20:1-16. Cei care au muncit cu bucurie, căutând întotdeauna prețuirea lui Iehova, și-au primit răsplata.

Războiul mondial și condițiile existente în perioada dintre 1917 și 1919 au făcut ca domeniul de activitate al poporului lui Dumnezeu să pară un câmp invadat de un mare roi de nenorociri, dar când Domnul a scos poporul său din robie, potrivit proorocirii le-a zis următoarele: „vă voi răsplăti astfel anii pe care i-au mâncat lăcustele Arbeh, Ielec, Hasil și Gazam, oștirea mea cea mare pe care am trimis-o împotriva voastră.” (Ioel 2:25). Această parte a proorocirii arată că cei consacrați lui Dumnezeu au avut parte de nenorociri potrivit voinței lui Dumnezeu. De ce?

Ei erau plini de teamă, și de aceea au greșit în slujba lor, iar aceasta s-a datorat religiei și practicilor religioase. Poporul lui Dumnezeu trebuie să fie curățat de asemenea lucruri precum religia, iar vestmintele lor (identificarea) trebuie curățate; trebuie să se vadă limpede că ei sunt cei care se disting cu curaj și fără teamă pentru onoarea numelui lui Iehova. De aceea Iehova a îngăduit ca ei să fie pedepsiți, mai ales în anul 1918, iar pedeapsa sau disciplinarea a fost spre binele celor cu

adevărat devotați lui Iehova; rezultatul a fost cu totul opus pentru cei care mânați de egoism au pretins doar a fi slujitorii lui Dumnezeu. „Căci Domnul pedepsește pe cine-l iubește, și bate cu nuiua pe orice fiu pe care-l primește. Suferiți pedeapsa, căci Dumnezeu se poartă cu voi ca și cu niște fii. Căci care este fiul pe care nu-l pedepsește tatăl? Dar dacă sunteți scutiți de pedeapsă, de care toți au parte, sunteți niște bastarzi și nu fii.” - Evrei 12:6-8.

Marile binecuvântări pe care Domnul le-a revărsat asupra credincioșilor lui din 1922 încoace, compensează cu mult mai mult decât ceea ce credincioșii au suferit înainte de această perioadă. Tocmai această situație și binecuvântare Dumnezeu a vestit-o în proorocirea referitoare la Iov, arătând că Iov era imaginea poporului credincios al lui Dumnezeu: „Domnul a adus iarăși pe Iov în starea lui de la început, după ce s-a rugat Iov pentru prietenii săi. Și Domnul i-a dat îndoită față de ce avusese înainte. Apoi au venit să-l vadă frații, surorile și vechii lui prieteni și au mâncat cu el în casă. L-au plâns și la-u mângâiat pentru toate nenorocirile, pe care le trimisese Domnul peste el, și fiecare i-a dat un ban și un cercel de aur. În cei din urmă ani ai săi, Iov a primit de la Domnul mai multe binecuvântări decât primise în cei dintâi; căci a avut paisprezece mii de oi, șase mii de cămile, o mie de perechi de boi și o mie de perechi de măgărițe. El de asemenea a avut șapte fii și trei fiice.” - Iov 42:10-13.

În 1922 poporul credincios al lui Dumnezeu, aflând că Isus Christos se află la templu, au început să se roage, și au continuat să se roage: „Doamne, ajută! Doamne, dă izbândă! (Psalmii 118:25). Această rugăciune a credincioșilor din rămășița prefigurată de rugăciunea lui Iov, a primit răspuns, iar Iehova a trimis asupra poporului său nu doar o binecuvântare, ci multe, mult mai multe, inclusiv mesajul său dătător de viață către cei care vor forma „marea mulțime” și vor umple pământul cu oameni virtuoși. Să observăm că toate binecuvântările referitoare la Iov sunt însoțite de numeralul „zece” ori multiplu de zece arătând astfel aducerea de binecuvântări asupra unei adunări pământești de către Domnul, și în care el îi folosește pe membrii credincioși ai corpului său. Acum Sionul s-a construit iar Domnul se arată în toată măreția lui și toți cei ce îl iubesc, îl proslăvesc. În trecut blestemul a căzut asupra celor care au făcut legământ să împlinescă voința lui Dumnezeu, dar care au abandonat respectarea aceluia legământ. Dar acum, referitor la cei credincioși, Iehova face această promisiune prin Isus Christos: „Nu va mai fi nimic vrednic de blestem acolo. Scaunul de domnie al lui Dumnezeu și al Mielului vor fi în ea. Robii lui îi vor sluji. Ei vor vedea fața lui și numele lui va fi pe frunțile lor”. (Apocalipsa 22:3,4). În următoarea proorocie, se face referire la rămășița lui Dumnezeu, cei care își duc în continuare credința și cu credință slujesc: „Așa vorbește Domnul Dumnezeu: În ziua când vă voi curăța de toate nelegiuirile voastre, voi face ca toate cetățile voastre să fie locuite, și dărâmurile vor fi zidite din nou. Țara pustiiată va fi lucrată iarăși, de unde până acum era pustie în ochii tuturor trecătorilor. Și se va spune atunci: Țara aceasta pustiiată a ajuns ca o grădină a Edenului.; și cetățile acestea dărâmate, care erau pustii și surpate, sunt întărite și locuite.” (Ezechiel 36:33-35). Descoperirea înțeleșului acestor proorocii azi este spre binele poporului credincios al lui Dumnezeu, pentru mângâierea și întărirea speranțelor lor.

Astăzi mulțimea religioasă de pe pământ continuă să fiarbă, să tune și să fulgere, să țipe împotriva poporului Domnului, iar în acest timp credincioșii rămași sunt hrăniți din belșug de către Domnul și se bucură; lor le spune Iehova prin proorocul său: „Veți mânca și vă veți sătura, și veți lăuda numele Domnului, Dumnezeuul vostru, care a făcut minuni cu voi; și poporul meu niciodată nu va mai fi de ocară”. (Ioel 2:26). Astăzi nici un om de pe pământ care este în întregime de partea lui Iehova și a Împăratului său, nu are motive să se rușineze, și nici unuia dintre credincioși nu-i este rușine să-și mărturisească pe față dragostea și devotamentul față de Guvernul Teocratic. Acei oameni de pe pământ care sunt atașați de religie, deși ei încearcă să se convingă pe sine că sunt creștini, au multă tristețe în inimi și multă tulburare în minți. Ei sunt lipsiți de hrană. Ei nu au pâine duhovnicească, nici untdelemn și nici vin. Poporul lui Dumnezeu are aceste lucruri din belșug. Prin gura proorocului său, Dumnezeu ne prezintă acești religioși într-un contrast puternic cu poporul lui credincios care se hrănește la masa lui: „De, aceea așa vorbește Domnul Dumnezeu: Iată că robii mei vor mânca, iar voi veți fi flămânzi; iată că robii mei vor bea, iar vouă vă va fi sete; iată că robii mei se vor bucura, și voi vă veți rușina. Iată că robii mei vor cânta, de veselă ce le va fi inima, dar voi veți striga, de durerea pe care o veți avea în suflet, și vă veți boci de mâhnit ce vă va fi duhul.

Veți lăsa numele vostru ca blestem aleșilor mei; și anume: Domnul Dumnezeu vă va omorî, și va da robilor săi un alt nume”- Isaia 65:13-15.

Rămășița credincioasă își dă seama că cel mai mare privilegiu al lor este cel de a avea un rol în răzbunarea numelui lui Iehova. Ei văd că Iehova prin Isus Christos s-a îngrijit în chip minunat de ei, îi proslăvesc numele și îi vestesc împărăția, întocmai cum a prevestit și proorocul: „Și veți zice în ziua aceea: Lăudați pe Domnul, chemați numele Lui, vestiți lucrările lui printre popoare, pomeniți mărimea numelui lui! Cântați Domnului, căci a făcut lucruri strălucite; să fie cunoscute în tot pământul!” - Isaia 12:4,5.

Toți aceștia trebuie să fie martori la numele și măreția lui Iehova și a împărăției sale, și de aceea ei nu se pot abține să nu îi închine cântece de preamărire. Ei nu se sfiesc să recunoască numele lui Iehova drept numele Tatălui lor, iar numele lui Isus Christos drept Mântuitorul, Domnul, Căpetenia și Împăratul lor.; cu curaj, născut din iubire, și fără teamă de dușman ei vestesc numele Celui Prea Înalt și al Împăratului său. Ei au plăcerea să anunțe oamenilor că Teocrația este singura speranță a omenirii. Aceasta coincide exact cu inspiratele cuvinte ale apostolului, scrise cu mult timp în urmă: „După cum zice Scriptura: Oricine crede în el, nu va fi dat de rușine.” (Romani 10:11). „După cum este scris: Iată că pun în Sion o piatră de poticnire și o stâncă de cădere; și cine crede în el, nu va fi dat de rușine.” - Romani 9:33.

Religioșii se închină la idoli în forma salutului față de oameni și față de steaguri, care reprezintă simboluri ale oamenilor folosite pentru protejare și salvare, iar aceștia vor fi tulburați. Exact la polul opus se situează cei din Sion care-și mențin cinstea față de Dumnezeu și îl proslăvesc, și continuând cu multă credință nu vor mai fi făcuți vreodată prizonieri sau de ocară: după cum stă și scris: „Toți sunt rușinați și uluiți, toți pleacă plini de ocară, făuritorii idoloilor. Dar Israel [cei din organizația lui Dumnezeu, care-și mențin cinstea] va fi mântuit de Domnul, cu o mântuire veșnică. Voi nu veți fi rușinați, nici înfrunțați în veci.” - Isaia 45:16,17.

În 1919, după ce cei consacrați au început să se ridice din adâncurile suferinței, Iehova a început să le dezvăluie înțelesul proorocirilor sale, Acum după câțiva ani de slujire credincioasă, Iehova îi dezvăluie poporului său înțelesul proorocirii înregistrate de Ioel și arată că împlinirea acestei proorociri a început în 1922. De aceea nu mai există nici un motiv de teamă pentru cei credincioși să se teamă că Iehova i-a părăsit ori că îi va mai părăsi vreodată. Celor care s-au lepădat în întregime de religie, și s-au dedicat total, cu evlavie iubitoare, lipsită de compromisuri, marii Teocrații, Iehova le zice: „Și veți ști că eu sunt în mijlocul lui Israel, că eu sunt Domnul, Dumnezeul vostru, și nu este altul afară de mine. Și poporul meu niciodată nu va mai fi de ocară.” - Ioel 2:27.

Iehova este Prietenul veșnic al celor aleși, nici o putere nu poate fi deasupra lui, și , de aceea, ei pornesc cu curaj înainte în slujba lui. Dând asigurări celor credincioși lui, Domnul zice în continuare: „Voi încheia un legământ de pace care va fi un legământ veșnic cu ei; îi voi sădi și-i voi înmulți, și voi pune lăcașul meu cel sfânt în mijlocul lor pentru totdeauna. Locuința mea va fi între ei; Eu voi fi Dumnezeul lor, și ei vor fi poporul meu. Și neamurile vor ști că eu sunt Domnul, care sfințește pe Israel, când lăcașul meu cel sfânt va fi pentru totdeauna în mijlocul lor.” – Ezechiel 37:26-28.

Religia a fost conducătorul înșelător al multora în vremurile trecute, și încă mai continuă să-i țină în robie pe cei care nu reușesc să se supună Teocrației. Sub influența înșelătoare a religiei, o bucată de vreme, poporul Domnului și-a îndreptat atenția asupra altor lucruri și au neglijat sau chiar au dat greș în îndeplinirea însărcinărilor. Ei trebuie eliberați de religie și curățați în întregime de orice părticică a organizației lui Satan. Iehova, prin reprezentantul său, Isus Christos, a apărut în templul său și a îndeplinit munca de curățire și tot de atunci continuă să dezvăluie înțelesul proorocirilor sale. Numele lui Iehova și al guvernului său este în mod limpede arătat celor credincioși ca fiind de cea mai mare importanță. El și-a dat numele poporului său, dezvăluindu-le pe deplin că el este Dumnezeu Atotputernicul, pe care ei trebuie să-l slujească cu bucurie. Acum credincioșii își dau seama că religia a ajuns la capătul ei, că este condamnată și în curând va fi distrusă, și doar Iehova singur și guvernul său va fi iubit și slujit. De acum înainte doar cei ce se supun pe deplin și cu devotament Teocrației îl vor mulțumi pe Dumnezeu și vor avea parte de binecuvântările lui veșnice. Potrivit Cuvântului său, Iehova, cu adevărat i-a îndrumat în evlavia lor

pe credincioșii săi slujitori, și le-a arătat, precum le promisese, pe ce drum să apuce: „El face pe cei smeriți să umble în tot ce este drept, el învață pe cei smeriți calea sa.” (Psalmii 25:9). Cei „smeriți” sunt nerăbdători să învețe. „Judecată” înseamnă aici alegerea drumului pe care omul ar trebui să meargă. Iehova îi învață și îi îndrumă pe cei ce dau ascultare poveștelor lui: „Încrede-te în Domnul din toată inima ta, și nu te bizui pe înțelepciunea ta. Recunoaște-l în toate căile tale și el îți va netezi cărările.” - Proverbele 3:5,6.

Acum Iehova, prin proorocul său Ioel, zice către poporul său: „Și poporul meu niciodată nu va mai fi de ocară.” (2:27). Această promisiune îi include pe cei din rămășiță precum și pe Ionadabi, toți cei care se declară pentru Teocrație. Aceștia nu se rușinează de numele lui Iehova, ci, dimpotrivă, se bucură să facă cunoscut acest nume sfânt. Cu deplină încredere ei pornesc înainte în calitate de slujitori ai Celui Prea Înalt, și în supunere față de poruncile lui, ei demască falsitatea religiei, cu scopul ca cei de bună credință față de Dumnezeu să poată abandona religia și să ia parte la răzbunarea numelui lui Iehova.

Potrivit Evreilor, capitolul al doilea al proorocirii lui Ioel se termină la versetul douăzeci și șapte, iar capitolul trei începe cu versetul douăzeci și opt. (Vezi traducerea lui Leeser, *Versiunea Americană Revizuită*, însemnare marginală și *Rotherham*). Anul 1922 a fost anul în care în templu, Iehova, prin Isus Christos, i-a trimis înainte pe martorii săi să facă cunoscute aspectele frauduloase ale religiei, și tot atunci s-a întâmplat ceva nou și de o deosebită importanță pentru poporul lui Iehova.

CAPITOLUL IX

PUTERE NEVĂZUTĂ

Iehova își exercită puterea sa fără de margini asupra universului. Puterea sa este exercitată în întregime pentru a face bine și de aceea este sfântă. Duhul său este acea putere sfântă cu ajutorul căreia el își îndeplinește scopurile. Acest duh sfânt este nevăzut pentru ochii omului, dar Dumnezeu îl folosește pentru a determina creaturile sale de pe pământ să acționeze pentru a servi scopurile sale. El împuternicește pe anumite ființe să facă și să săvârșească lucrurile poruncite de el, și face aceasta revărsând duhul său asupra acestor creaturi.

Proorocirea lui Ioel face cunoscut ceva nou, ce nu mai fusese făcut niciodată de către Iehova pentru cei ce ar avea de a face cu îndeplinirea scopurilor sale referitoare la împărăție și la guvernul teocratic al Celui Prea Înalt. Proorocirea lui Ioel spune: „După aceea, voi turna duhul meu peste orice făptură; fii și fiicele voastre vor prooroci, bătrânii voștri vor visa visuri și tinerii voștri vor avea vedenii.” (Ioel 2:28). Petru a citat această proorocie și a pus împlinirea în mic a acesteia în legătură cu ziua de Rusalii. Împlinirea deplină este după venirea lui Isus Christos la templu în 1918. - Faptele Apostolilor 2:16,17.

Cuvântul „după aceea” scris acolo, însemnează după ce poporul lui Dumnezeu a făcut și îndeplinit lucrurile afirmate în capitolul doi, versurile 12-17, și marchează o împlinire în totalitate a proorocirii. De vreme ce cuvintele proorocirii trebuie să se aplice la momentul convenit rămășiței poporului lui Dumnezeu, este clar că aceasta se va întâmpla numai după ce, cei sfințiți își vor da seama că au fost neglijenți în serviciul lor față de Iehova, și întristându-se mult se vor căi, și se vor întoarce cu totul spre închinarea sinceră la Iehova Dumnezeu și la slujirea împărăției sale, și vor refuza să mai fie împiedicați în acea slujire evlavioasă, de teama omului ori a Diavolului. Aceasta ar însemna, că acel timp este atunci când Iehova și-a scos poporul din robia dușmanului, și l-a făcut să vadă libertatea lui în Christos.

Din pricină că națiunea evreiască s-a dedat religiei și a încălcat legământul cu Dumnezeu, El a aruncat de la el această națiune. Doar o rămășiță a Evreilor au fost neclintiți în respectarea legământului făcut cu Iehova. Petru, un ucenic al lui Isus Christos se afla și el printre aceștia, împreună cu alți ucenici credincioși. Scripturile dezvăluie că această parte a proorocirii lui Ioel a avut o împlinire în miniatură, de Rusalii, când Dumnezeu i-a făcut pe ucenicii lui Isus să vorbească despre scopul lui în multe limbi pe care ei nu le vorbeau mai înainte. Apostolul Petru fiind atunci inspirat, a localizat momentul pentru împlinirea deplină a acestei părți a proorocirii lui Ioel, și l-a numit „zilele de pe urmă”. Alte scripturi arată categoric că aceste „ultime zile” reprezintă momentul venirii Domnului Isus la templu pentru Judecată (Maleahi 3:1-3), iar potrivit dovezilor scripturale publicate în *Turnul de Veghere*, această venire a Domnului a fost în 1918 d. Chr. După această dată, cei sfințiți s-au căit și s-au întors cu totul la slujirea lui Iehova, așa precum a poruncit proorocirea înregistrată la Ioel 2:12-17. Cuvintele apostolului Petru clarifică faptul că cuvântul „după aceea” la Ioel 2. 28, se aplică în mod precis după 1918 d. Chr. La Rusalii, apostolul a spus: „În zilele de pe urmă, zice Dumnezeu, voi turna din duhul meu peste orice făptură; feciorii voștri și fetele voastre vor prooroci, tinerii voștri vor avea vedenii, și bătrânii voștri vor visa visuri.” - Fapte 2:17, V.A.R.

Observați acum împrejurările care au dus la momentul împlinirii în miniatură a proorocirii. Petru s-a lepădat sub jurământ, de trei ori de Învățătorul lui, Isus Christos. În noaptea când a avut loc procesul fals intentat Domnului, toți ceilalți ucenici L-au părăsit și au fugit, de teama celorlalți Evrei. Toți au cauzat multă tristețe, și desigur au avut un motiv să se căiască. (Matei 26:55-57; Ioan 18:15-27). Chiar și după învierea lui Isus din morți, ucenicii se întâlneau în spatele ușilor închise „de teama Evreilor”. (Ioan 20:19-26). Ulterior acei ucenici au arătat multă căință și tristețe, și Isus i-a iertat, iar mila lui Dumnezeu s-a reîntors asupra lor. (Ioan 21:1-19). Abia după ce au scăpat de teama de Evrei, au fost ucenicii unși cu duhul sfânt, precum se arată în Fapte 2:1-14. După aceea ucenicii au devenit curajoși și lipsiți de teamă în răspândirea numelui lui Iehova, a Împăratului și a împărăției sale.

Ulterior, ei întotdeauna au accentuat importanța împărăției. Apoi, Dumnezeu le-a dezvăluit scopul său ”de a alege un popor care să-i poarte numele”, care să mărturisească numele, măreția și puterea sa. (Faptele Apostolilor 15:14). Ucenicii trebuie despărțiți de religie, și ei au fost separați către Domnul. La Rusalii Dumnezeu a revărsat duhul său asupra tuturor făpturilor care la acea dată erau în întregime și cu totul credincioase lui. Acea a fost împlinirea în miniatură a proorocirii lui Ioel, citată mai sus.

În anii 1917 și 1918 (după Chrs.), cei sfințiți au fost supuși la o adevărată probă, și mulți dintre ei nu au reușit să facă așa cum se cuvine, o mărturisire publică a credinței lor față de Dumnezeu și față de împărăție; iar acel eșec s-a datorat fricii. Din pricina acelor încălcări, acei sfințiți nu erau plăcuți lui Dumnezeu, și binefacerile lui Dumnezeu nu se puteau revărsa asupra lor până ce ei nu se căiau și se confesau lui Dumnezeu, pornind să împlinescă în întregime voința lui. Până la acea dată cei sfințiți susțineau părerea religioasă că scopul principal al lui Iehova este de a salva oamenii, de a duce la ceruri pe unii și de a lăsa pe alții pe pământ, toți urmând să-l ajute pe Dumnezeu să-și ducă la îndeplinire scopul. Deși poporul lui Dumnezeu a văzut în 1919 că frica de om îi întemnițase în capcană, ei nu și-au dat seama de starea nefericită în care se aflau până în jurul anului 1922. Atunci a dezvăluit Domnul poporului său adevărul prezenței lui Isus Christos la templu și faptul că Dumnezeu l-a folosit pe proorocul Isaia pentru a înregistra proorocirea ce și-a găsit împlinirea asupra celor sfințiți în 1922, și care proorocire zice: „În anul morții împăratului Ozia, am văzut pe Domnul șezând pe un tron foarte înalt, și poalele mantiei lui umpleau templul. Atunci am zis: Vai de mine! Sunt pierdut, căci sunt un om cu buze necurate, locuiesc în mijlocul unui popor tot cu buze necurate, și am văzut cu ochii mei pe Împăratul, Domnul oștirilor. Dar unul dintre serafimi a zburat spre mine, cu un cărbune aprins în mână, pe care-l luase cu cleștele de pe altar. Mi-a atins gura cu el, și a zis: Iată, atingându-se cărbunele acesta de buzele tale, nelegiuirea ta este îndepărtată și păcatul tău este ispășit.” - Isaia 6:1, 5-7.

Atunci când ei au conștientizat starea în care se aflau, și au început să se căiască și să strige către Domnul, atunci a început să se împlinescă pe deplin proorocirea referitoare la revărsarea duhului sfânt. Isus Christos, fiind atunci la templu, a acționat pentru și în numele lui

Iehova Dumnezeu, revărsând duhul Lui sfânt asupra celor devotați care au fost admiși în urma judecății de la templu. - Fapte 2:33.

Mai târziu poporul lui Dumnezeu a aflat despre scopul Lui declarat de „a alege între neamuri un popor care să-i poarte numele.” Cu mult timp în urmă Dumnezeu declarase că îi va permite Diavolului să rămână și să-și manifeste opoziția față de Iehova pentru o perioadă fixă de timp, la sfârșitul căreia, declara Dumnezeu, va face ca numele lui mare să fie vestit pe întreg pământul; iar aceasta se va întâmpla chiar înaintea Armagedonului, moment în care își va arăta suprema sa putere împotriva dușmanului. (Exodul 9:16). Aceia pe care Domnul îi va trimite să fie martorii lui, să-i vestească numele și împărăția pe întreg pământul trebuie deci să fie unși cu duhul său și să primească o împuternicire de la Iehova, iar sub acea autoritate să facă munca ce le-a fost încredințată. Dumnezeu a expus termenii acelei autorizări în Cuvântul său, dezvăluind că cei care în Isus Christos au fost admiși la templu, vor face parte din categoria care va spune folosind cuvintele proorocului: „Duhul Domnului Dumnezeu se află deasupra mea, pentru că Domnul m-a uns”; adică Dumnezeu m-a împuternicit să duc mai departe scopul său, iar acesta trebuie făcut de cei care au fost aleși din lume pentru a-i purta numele. Pentru ce împuterniciți? Proorocirea răspunde: „Să vestească anul plăcut Domnului, și ziua răzbunării Dumnezeului nostru.” (Isaia 61:1,2). Răzbunare împotriva cui?

Împotriva tuturor care se opun Guvernului Teocratic, ai cărui dușmani pe pământ sunt mai ales liderii religioși. De aceea împuternicirea acordată celor aleși și unși cere ca fiecare dintre ei să vestească adevărul, care adevăr al Cuvântului lui Dumnezeu demască religia ca fiind o capcană a Diavolului și o zarvă răspândită printre oameni pentru ca negustorii religiei să obțină câștiguri materiale. A sosit vremea pentru „lucrarea ciudată” a lui Dumnezeu, iar cei aleși trebuie să participe la această „ciudată lucrare” vestind scopul lui Dumnezeu așa cum a fost anunțat în împuternicirea premergătoare. Pentru a face acea lucrare martorii trebuie să aibă duhul lui Dumnezeu deasupra lor. Asupra tuturor acestor fapte devotate lui, Iehova a revărsat duhul lui, prin, și cu ajutorul lui Isus Christos, făcându-i astfel martorii lui și trimițându-i să vestească scopul său.

„Lucrarea ciudată” a lui Iehova înseamnă o lucrare de nimicire a religiei și a practicanților și susținătorilor religiei, din pricină că toți aceștia se află în opoziție față de Teocrație. Vestirea numelui lui Dumnezeu și a împărăției sale provoacă nimicirea unor astfel de opozanți ai Domnului. Organizația lui Dumnezeu este în general simbolizată prin numele de „Ierusalim”, ce include în mod necesar și împărăția. De remarcat aplicarea proorocirii în 1922 și după, și care proorocire a lui Ioel este întărită de o altă proorocire a Domnului înregistrată cum se cuvine: „În ziua aceea voi căuta [cauza] să nimicesc toate neamurile care vor veni împotriva Ierusalimului. Atunci voi turna peste casa lui David și peste locuitorii Ierusalimului, un duh de îndurare și de rugăciune, și ei [dușmanul și opozanții împărăției lui Dumnezeu] își vor întoarce privirile spre mine, pe care l-au străpuns. Îl vor plânge cum plânge cineva pe singurul lui fiu, și-l vor plânge amarnic, cum plânge cineva pe un întâi născut”. Zaharia 12:9,10.

Cei care i-au fost devotați lui Dumnezeu și împărăției sale, și care au avut privilegiul ca înainte de 1918 să muncească la „lucrul Ilie”, au fost străpuși iar munca a fost ucisă, și din acest motiv au jelit ei. Numele lui Iehova și al preaiubitului său Fiu au fost străpunse de dușman în 1918, și a fost atunci o mare jelanie în poporul sfânt al lui Dumnezeu, lucru ce fusese prevestit de Domnul în proorocirea lui Zaharia, mai sus citată. (Vezi cartea *Pregătire*, pag. 230.) Asupra acestor credincioși a revărsat duhul său, ce a îmbrățișat toate faptele ce-i erau astfel devotate lui Iehova. Acest lucru și-a avut manifestarea specifică la congresul de la Cedar Point din 8 septembrie 1922. Atunci a fost ridicată o mare piatră de pe inimile celor credincioși lui Iehova, iar ei au hotărât că aveau multe de făcut. Imediat după ungera de la Rusalii, apostolii au plecat în lume ca să predice, tuturor care voiau să asculte, despre împărăție, iar predicile lor au fost nimicitoare pentru religie. Saul din Tars fusese un mare lider religios, care chiar i-a persecutat pe ucenicii lui Isus Christos, iar când Domnul i-a deschis ochii asupra religiei, în ceea ce-l privea, el a fost distrus. (Galateni 1:1-14). Tot astfel, imediat după pogorârea duhului sfânt asupra poporului credincios al lui Dumnezeu în 1922, ei au fost trimiși să vestească scopurile lui Dumnezeu, iar vestirea de către ei a mesajului lui Dumnezeu a fost și este de atunci încoace, distrugătoare pentru cei care se opun împărăției lui Dumnezeu; iar această muncă de nimicire va culmina atunci când la Armagedon se va întâmpla

„lucrul nemaiauzit” a lui Iehova. Toți cei care au fost unși cu duhul sfânt și care au acționat la porunca lui Dumnezeu, au fost complet separați de organizațiile lumesti în care domnește religia. Fiecare dintre cei unși, fiind împuternicit de către Domnul să acționeze în numele său, trebuie să răspândească mesajul lui de adevăr, ceea ce este distrugător pentru religie. Pentru a primi aprobarea lui Dumnezeu, toți aceștia trebuie să împlinescă cu credință condițiile împuternicirii și de aceea ei se lasă să devină ținta ocării, urii și persecuțiilor dușmanului. Unșii, îndeplinindu-și datoria așa precum le-a fost încredințată, și fiind în Isus Christos, acești unși sunt „picioarele” lui Christos, purtând cu bucurie scopul lui Dumnezeu de a face cunoscută împărăția sa. (Isaia 52:7). Așa precum Isus Christos, Capul, a suferit multă ocară și persecuții din partea religioșilor, tot astfel acum, „picioarele Lui” sunt supuse aceluiași persecuții.

Martorii lui Iehova nu sunt impresionați de influența nici unui pământean. Ei nu au nici conducător nici împărat pământesc. Ei sunt slujitorii lui Iehova Dumnezeu, în și prin Isus Christos, iar Christos este Capul și Împăratul lor. Cuvintele lui Iehova, cum apar ele în proorocie, sunt: „Voi revărsa duhul meu”; adică puterea sfântă a lui Dumnezeu, asupra tuturor celor devotați lui să împlinescă munca de vestire a mesajului său către neamuri. Revărsarea duhului său se face întâi asupra Capului Isus Christos, iar prin el duhul Lui sfânt este revărsat asupra membrilor corpului său. (Psalmii 133:2). Isus Christos este Capul și Conducătorul tuturor acestora, și nici un om nu poate să-i învețe ori să-i conducă pe acești împuterniciți. Ei toți sunt unul, conduși și învățați de Capul lor: „Dar voi ați primit ungerea din partea Celui Sfânt, și știți orice lucru.” „Cât despre voi, ungerea pe care ați primit-o de la El, rămâne în voi, și nu aveți trebuință să vă învețe cineva; dar, după cum ungerea lui vă învață despre toate lucrurile și este adevărată, și nu este minciună, rămâneți în El, după cum v-a învățat ea.” - 1Ioan 2:20, 27.

TOATE FĂPTURILE

Ce înseamnă cuvintele proorocirii „asupra tuturor făpturilor”? Desigur, nu asupra întregii omeniri de pe pământ, așa cum se afirmase cu câțiva timp în urmă. Când Isus a fost prezent ca făptură omenească, Dumnezeu a revărsat duhul său asupra lui Isus Christos. (Matei 3:16,17). Duhul sfânt nu a putut fi turnat asupra altora, până ce Isus nu a fost proslăvit. (Ioan 7:39). Ucenicilor li s-a promis duhul sfânt, iar de Rusalii duhul sfânt a fost revărsat asupra tuturor ucenicilor credincioși, și asupra altora dintre cei credincioși, care au fost atunci de față, au auzit, au crezut și s-au devotat lui Iehova. (Fapte 2:38). În continuare, după aceea duhul sfânt a fost revărsat asupra Samaritenilor care s-au închinat lui Dumnezeu și împărăției sale. (Fapte 8:14-17). Ulterior, și la timpul hotărât de Dumnezeu, duhul lui s-a revărsat asupra făpturilor care nu erau Evrei și care s-au dedicat lui Iehova și împărăției sale. (Fapte 10:44-46). Cu siguranță sintagma „asupra tuturor făpturilor”, nu putea fi aplicată în cazul oricui se opunea lui Dumnezeu și împărăției sale.

Concret, înțelesul cuvintelor „asupra tuturor făpturilor” înseamnă că duhul lui Dumnezeu este așezat asupra tuturor creaturilor care se află într-o ființă de carne, și care s-au împărtășit din duhul lui Dumnezeu, după ce s-au devotat în întregime lui, arătându-și deplina lor credință și evlavie față de Dumnezeu și împărăția sa. Când Isus Christos a venit la templu, în 1918, el a început acolo probarea și judecata celor sfințiți. Cei care au trecut proba de foc, dovedind evlavie lipsită de egoism față de Dumnezeu și împărăția sa, au primit îngăduința Domnului, au fost aduși la templu și unși cu duhul lui Iehova Dumnezeu care a fost revărsat asupra lor în timp ce se aflau în trupul de carne. Astfel fiind aduși în Christos și făcuți parte a organizației sale, ei au fost trimiși după aceea să „jertfească Domnului o jertfă de virtute” plăcută lui, iar ei fac aceasta, după cum se afirmă în Scripturi, vestind numele lui Dumnezeu și împărăția sa. – Maleahi 3:1-3; Evrei 13:15.

CONSECINȚĂ

Care este consecința pogorării duhului sfânt? Proorocirea răspunde la această întrebare: „Iar fii și fiicele voastre vor prooroci.” La Rusalii aceste cuvinte s-au aplicat Evreilor, fiilor și fiicelor lor care s-au devotat lui Dumnezeu și împărăției sale, deoarece Petru, precum și proorocul Ioel se adresează în mesajele lor cu „voi copiii Sionului”; Israel...poporul meu.” (Ioel 2:23-27). De aceea la vremea împlinirii depline a proorocirii, referirea se face la Israeliții atipici. Fii și fiicele vin în urma părinților, de aceea ei îi simbolizează pe cei din urmă, constituind categoria cei din rămășiță ai lui Dumnezeu, pe care Domnul i-a adus și i-a făcut parte a „slujitorilor lui credincioși și înțelepți” și cărora Domnul le încredințează interesele împărăției pe pământ. Fiind copii, ei ilustrează un grup viguros atât fizic cât și spiritual, isteți la minte, mărinimoși și înaintând activ în îndeplinirea legământului și a misiunii primite de la Domnul. - Isaia 44:1-8. În continuare, proorocirea spune despre ei: „Și ei vor prooroci”; însemnând că ei vor răspândi adevărul. Toți ceilalți care au fost unși , au proorocit; cu alte cuvinte, au predicat ori au răspândit mesajul lui Dumnezeu, în legătură cu viitorul, dar și cu prezentul, și toți au făcut aceasta aflându-se sub puterea duhului lui Iehova. După cum este scris și în proorocire: „Domnul vorbește: cine [care îi este credincios] nu va prooroci? (Amos 3:8, V.A.R.). Consecința este că toți aceștia îi slujesc de martori lui Iehova, respectându-i poruncile, vestind numele și împărăția sa, potrivit condițiilor imputernicirii date; astfel ei proorocesc sau vestesc numele și împărăția Celui Prea Înalt. După venirea lui Isus Christos la templu, și după zidirea Sionului, toți cei care sunt luați la templu și rămân credincioși, trebuie să poarte mărturie pentru numele și împărăția lui Iehova. „Și va veni Răscumpărătorul pentru Sion, pentru cei ai lui Iacov, care se vor întoarce de la păcatele lor, zice Domnul. Și iată legământul meu cu ei, zice Domnul: Duhul meu care se odihnește peste tine, și cuvintele mele, pe care le-am pus în gura ta, nu se vor mai îndepărta din gura ta, nici din gura copiilor tăi, nici din gura copiilor copiilor tăi, de acum și până în veac.” - Isaia 59:20,21.

CONTRAST

Asupra altora însă, judecata de la templu a avut un efect exact contrar celor întâmplate, după cum spune și proorocirea: „Bătrânii voștri vor visa și visuri.” Aceasta însemnează că visătorii nu se supun poruncii lui Dumnezeu. Astfel de indivizi, denumiți „bătrâni”, sunt tari de cap, au mințile închise, și de aceea, nu pot fi învățați. După cum arată și faptele, aceste persoane au tras concluzia că, întreg adevărul lui Dumnezeu a fost dezvăluit printr-un singur om, înainte de octombrie 1916, și de aceea ei refuză să ia în considerare dezvăluirile proorocirilor lui Dumnezeu, făcute ulterior celor care îl slujesc. Acești „oameni bătrâni” s-au retras de la munca din câmp, au început să lenevească, au ațipit și au început să viseze la vremea când se vor putea duce la ceruri și să ajute la administrarea treburilor de acolo. Ei au despre ei înșiși o părere mai bună decât ar fi cazul. Toți oamenii sfințiți, care la vremea judecății de la templu au manifestat o astfel de dispoziție visătoare, au fost respinși de către Domnul, după cum ne arată și proorocirea; iar toți cei care au o părere foarte bună despre propria lor învățătură și măreție, și insistă să meargă pe calea aleasă de ei, se găsesc așezați în aceeași categorie a visătorilor. Aceasta însemnează că , dacă cineva, , a primit ungerea dar nu depune un efort stăruitor pentru a-și îndeplini misiunea, va fi alungat tot în categoria „visătorilor”. Visătorii se află într-un perfect contrast cu „fiii” și „fiicele”. Astfel de visători se dau mari după propria lor apreciere, iar referitor la ei stă scris: „Nu totdeauna oameni mari sunt înțelepți, nu bătrânețea te face în stare să judeci.” - Iov 32:9.

Visătorii, nevoind să învețe de la Dumnezeu, s-au apucat să-și răspândească propriile idei, și urmându-și propria cale, au devenit prooroci ai înșelăciunii; adică, ei se înșală pe sine, dar și pe alții, care dau ascultare visurilor lor adesea repetate. Ei nu se rup niciodată de obiceiurile lor religioase, și păstrează tradițiile oamenilor. Cât privește pe aceștia, Domnul zice: „Ei sunt prooroci, care proorocesc înșelătoriile inimii lor; ei cred că pot face pe poporul meu să uite numele meu, prin visurile pe care le istorisește fiecare din ei aproapei său, așa cum mi-au uitat părinții lor numele din pricina lui Baal.” - Ieremia 23:26,27.

Apoi, Domnul face un contrast puternic între visător și cei care sunt îndrumați de Cuvântul său, când spune: „Proorocul, care a avut un vis, să istorisească visul acesta, și cine a auzit cuvântul meu, să spună întocmai cuvântul meu! Pentru ce să amesteci paie [visătorii sunt asemănați aici cu paie lipsite de valoare] cu grâul [Cuvântul dătător de viață al lui Dumnezeu]? Zice Domnul.” „Iată, zice Domnul, am necaz pe cei ce proorocesc visuri neadevărate, care le istorisesc și rățăcesc poporul meu, cu minciunile și cu îndrăzneala lor; nu i-am trimis eu, nu le-am dat poruncă eu, și nu sunt de nici un folos poporului acestuia, zice Domnul.” - Ieremia 23:28, 32.

Având în vedere aceste cuvinte clare ale proorocului lui Dumnezeu, cei unși trebuie să se păzească de oamenii care se consideră înțelepți și se preamăresc pe sine, avansând propriile lor idei ori ideile tradiționale ale altor oameni, care îi urmează, ori încearcă să-i facă și pe alții să-i urmeze pe acești visători.

PUTERNIC

Cei care sunt într-adevăr devotați lui Dumnezeu și împărăției sale, sunt asemuiți de către prooroc cu oamenii tineri: „Tinerii voștri vor avea vedenii.” Aceștia sunt „întăriți în Domnul și în puterea [duhul] tăriei lui.” (Efeseni 6:10). Mai stă scris: „Slava tinerilor este tăria lor.” (Proverbele 20:29). Vedeniile acestor tineri nu sunt înșelătorii, ci o judecată și o înțelegere pătrunzătoare a Cuvântului lui Dumnezeu. Ei deslușesc împlinirea acestor proorociri și văd că ele se desfășoară prin Isus Christos, el fiind Fruntea templului și Învățătorul nemijlocit al membrilor trupului său. Pentru ei se roagă apostolul, în Efeseni 1:17,18. Acești tineri văd minuni, văd lucruri minunate în aceste „zile din urmă”, al căror înțeles este dezvăluit din datele fizice ale împlinirii proorocirii, pe care Domnul o face să se întâmple. După ce au fost unși ei deslușesc împărăția și pe Isus Christos la templu, îndeplinind scopurile Tatălui său. Ei văd și înțeleg cu multă agerime, succesiunea de întâmplări profetice petrecute cu mult timp în urmă și înregistrate de către Domnul, prevestind promovarea intereselor împărăției, și dezvăluind ceea ce urmează să se întâmple în curând. În toată această activitate ei aduc slavă lui Iehova Dumnezeu și Împăratului și nu își arogă nici un merit pentru sine.

Limbajul proorocirii lui Ioel arată limpede și cu siguranță că toți cei care primesc asupra lor revărsarea duhului sfânt și continuă să sălășluiască sub el, trebuie să fie activi în slujba lui Dumnezeu. Cei asupra cărora se pogoară duhul sfânt prin Isus Christos, sunt membri ai „trupului lui Christos” (1Corinteni 12:27). Există vreo posibilitate ca aceștia să părăsească acest loc? Domnul Isus zice: „Dacă nu rămâne cineva în mine, este aruncat afară.” (Ioan 15:6). Cei care greșesc ori refuză să poarte roadele împărăției, adică să răspândească adevărurile dătătoare de viață ale împărăției, nu pot să rămână în Domnul; referitor la aceasta Isus a zis: „Rămâneți în mine, și eu voi rămâne în voi. După cum mlădița nu poate aduce roadă dacă nu rămâne în viță, tot așa, nici voi nu puteți aduce roadă, dacă nu rămâneți în mine,” -Ioan 15:4.

Cu siguranță aceasta însemnează că un om poate trece proba, să intre în templu și să primească ungerea iar apoi să eșueze în ducerea la bun sfârșit a sarcinii încredințate, să cadă și să fie aruncat. În legătură cu aceasta, observați cuvintele proorocirii lui Ioel: „Chiar și peste robi și peste roabe voi turna duhul meu, în zilele acelea.” (Ioel 2: 29). Petru, citând aceste cuvinte, a zis, după cum trebuie observat: „Peste robii *mei* și peste roabele *mele*.” (Faptele...2 : 18) Proorocirea nu spune: „Peste robii și roabele tale.” În mod clar scopul turnării duhului sfânt este acela că cei care-l primesc trebuie să fie slujitorii Domnului; ceea ce înseamnă că ei trebuie să-l servească. Aceștia nu trebuie să slujească sub ochii oamenilor, „să placă oamenilor”, ci „ca niște robi ai lui Christos, care fac din inimă voia lui Dumnezeu.” (Efeseni 6:6). „Purtați-vă ca niște oameni liberi, fără să faceți din libertatea aceasta o haină a răutății, ci ca niște robi ai lui Dumnezeu.” - 1Petru 2:16.

Fără îndoială aceasta însemnează că în timp ce unii sunt numiți într-un serviciu, iar alții într-altul, fiecare trebuie să facă serviciul față de Dumnezeu și nu față de oameni. Starea premergătoare, precum poziția socială, educația ori renumele, este tot una, pentru că toți cei unși ai Domnului sunt însărcinați să facă serviciul pentru slava lui Dumnezeu Atotputernicul și pentru împărăția sa.

Observați în continuare cuvintele din proorocie, citate de Petru, care marchează timpul împlinirii complete: „Voi turna duhul meu în zilele acelea”; adică după venirea Domnului la templu în 1918. Aceasta aduce o dovadă suplimentară că revărsarea duhului „asupra tuturor fapturilor” însemnează că toate creaturile vii care sunt devotate lui Iehova, primesc duhul sfânt și trebuie după aceea să fie slujitorii lui Dumnezeu, și să continue cu credință să fie astfel de slujitori până la capăt chiar, iar toți aceștia împreună constituie categoria „servul ales” ori „servul înțelept și credincios”, căreia Domnul îi încredințează interesele împărăției sale pe pământ. - Matei 24:45-47.

MINUNI

Revărsarea duhului sfânt i-a pregătit și i-a înzestrat pe acei slujitori să poată să înceapă munca lor de slujitori și de martori ai lui Iehova, și mai departe arată că cei care cu credință își îndeplinesc misiunea, vor avea parte, prin îndurarea lui Dumnezeu, de lucruri minunate, descrise în continuare: „Voi face să se vadă semne în ceruri și pe pământ :sânge, foc și stâlpi de fum.” - Ioel 2:30.

Credincioșii cei unși sunt ei înșiși motiv de uimire în ochii multora. Mulțimile s-au minunat de apostoli și de alții care au primit duhul sfânt la Rusalii. (Fapte 2:6-13). Referindu-se la cei credincioși lui Dumnezeu, Psalmul zice: „Pentru mulți am ajuns ca o minune, dar tu ești scăparea mea cea tare.” (Psalmii 71:7). „Iată, eu [Isus Christos] și copiii pe care Domnul mi i-a dat, suntem niște semne și niște minuni în Israel, din partea Domnului oștirilor, care locuiește pe muntele Sionului.” (Isaia 8:18). „Ascultă dar, Iosua, mare preot, tu și tovarășii tăi de slujbă, care stau în fața ta - căci aceștia sunt niște oameni care vor sluji ca semne. Iată, voi aduce pe robul meu, ODRASLA.” (Zaharia 3:6; vezi de asemenea Ezechiel 12:6, 11; 24:24-27.) Martorii lui Iehova, azi sub Mai Marele Moise, Isus Christos, au desăvârșit minunile făcute de Moise și Aron în Egipt. (Exodul 4:21; 7:3-9; Deuteronomul 4:34; 6:22). În aceste „zile din urmă”, martorii lui Iehova au fost folosiți de Iehova la desăvârșirea unora dintre cele mai minunate întâmplări profetice. „Lucrarea ciudată” a lui Iehova care are loc acum pe pământ este pentru mulți o minune, iar poporul lui Iehova are un rol în această lucrare.

Cât privește arătarea „semnelor (minunilor) pe cer”, după cum afirmă proorocirea (Ioel 2:30), Iehova a deschis ochii clasei servilor credincioși pentru a vedea și înțelege cele două mari semne ori minuni din ceruri, pe care Ioan le-a văzut în formă de simbol. „În cer s-a arătat un semn mare: o femeie învăluită în soare, cu luna sub picioare, și cu o cunună de douăsprezece stele pe cap. În cer s-a mai arătat un alt semn: întâi s-a văzut un mare balaur roșu, cu șapte capete, zece coarne și șapte cununi împărătești pe cap.” (Apocalipsa 12:1,3). Aceste semne ori minuni sunt marile organizații care se opun. Clasa servului credincios a început să vadă prima dată aceste „semne din ceruri” în anul 1921 când publicația *Turnul de veghere* a scos prima dată un material referitor la organizația Diavolului. (*Turnul de Veghere*, 1921, pag. 90, 91). Apoi în 1925 *Turnul de Veghere* a publicat dovezi care arătau că poporul lui Dumnezeu a văzut cum aceste semne au început să se arate din anul 1914.

În ceea ce privește „semnele de pe pământ”, Iehova a făcut ca poporul lui să înțeleagă și să distingă organizația pământească a Diavolului, formată din elemente religioase, comerciale și politice, și a atras atenția în mod special asupra hidoșeniei elementului religios. De asemenea, Iehova le arată martorilor săi că el îi folosește în împlinirea muncii sale pe pământ, martorii având un rol în revărsarea „ultimelor șapte nenorociri” asupra „Creștinătății” în 1922 și după aceea, și care nenorociri l-au chinuit pe dușman. Aceste fapte împlinesc în mod clar proorocirea lui Ioel referitoare la vederea semnelor în ceruri și pe pământ.

În continuare, descriind situația care va fi la sfârșitul lumii, Isus zice: „Vor fi semne în soare, în lună și în stele. Și pe pământ va fi strâmtorare printre neamuri, care nu vor ști ce să facă la auzul urlului mării și al valurilor; oamenii își vor da sufletul de groază.” (Luca 21:25,26). Credincioșii slujitori ai lui Dumnezeu, nu numai că au văzut aceste semne, ci, cu mult curaj, au spus și altora despre cele văzute.

Descriind în continuare semnele văzute de cei credincioși, proorocul zice: „Sânge, foc și stâlpi de fum.” Sângele vărsat este un simbol al morții, care are legătură cu moartea. Acesta a fost prevestit când Moise a vărsat apă în țara Egiptului, iar ea s-a transformat în sânge, apoi a lovit apele Nilului, care mai apoi au devenit însângerate. (Exodul 4:9; 7:15-25). Înțelesul aceluia semn a fost dezvăluit slujitorilor credincioși ai lui Iehova prin revista *Turnul de veghere* din 1934. Sângele a fost de asemenea un simbol și în evenimentele ce au urmat după sunarea celei de-a „doua trâmbițe” și revărsarea potirelor mâniei lui Dumnezeu Atotputernicul (Apocalipsa 8 : 8, 9; 16 : 3, 4; vezi de asemenea, *Lumina*, 1 și 3). Astfel a fost dezvăluit că apele religiei și ale comerțului au legătură cu moartea atunci când sunt privite în contrast cu apele de lumină și adevăr care izvorăsc de la Dumnezeu Atotputernicul.

În ce privește „focul”, împlinirea acestei părți a proorocirii lui Ioel în chip evident se găsește în mesajul incandescent al lui Iehova Dumnezeu, pe care el a făcut să fie răspândit pe întreg pământul, dar mai ales în țara fățarniceii „Creștinătății”. Martorilor lui Iehova, clasa servului credincios, li s-a permis să ducă acest mesaj incandescent printre oameni, care i-a pârjolit și ars îngrozitor pe religioși: „De aceea așa vorbește Domnul, Dumnezeul oștirilor: Pentru că ați zis lucrul acesta, iată, Cuvântul meu îl fac foc în gura ta, și poporul acesta lemne, ca să-i ardă focul acesta.” „Nu este Cuvântul meu ca un foc, zice Domnul, și ca un ciocan care sfărâmă stânca?” (Ieremia 5:14; 23:29). Martorilor lui Iehova, ilustrați de „omul îmbrăcat în haine de in”, li se poruncește să intre în organizația lui Dumnezeu și să ia mesajul incandescent să-l răspândească peste orașul ori peste țara „Creștinătății”, iar acest lucru are un efect distrugător asupra religiei. (Ezechiel 10:2,7). Ceea ce a urmat după sunarea „primei trâmbițe”, a fost ca un foc, cu ajutorul căruia religioșii au fost pârjoliți. - Apocalipsa 8:6,7. În ce privește „stâlpii de foc” (Ioel 2:30), ei apar pentru a desemna „fumul chinurilor” suferite de dușmanii lui Iehova, mai ales ale religioșilor de frunte și a organizației lor, datorită mesajului arzător al lui Iehova răspândit printre ei. Oastea de lăcuste a Domnului au dus acest mesaj arzător printre religioși, iar focul acela a dat naștere la mult fum al chinurilor liderilor religioși. (Apocalipsa 9:17,18). „Acela va bea și el din vinul mâniei lui Dumnezeu, turnat neamestecat în paharul mâniei lui; și va fi chinuit în foc și în pucioasă, înaintea sfinților îngeri și înaintea Mielului. Și fumul chinului lor se suie în sus în vecii vecilor; și nici ziua nici noaptea nu au odihnă cei ce se închină fiarei și icoanei ei, și oricine primește semnul numelui ei.” (Apocalipsa 14:10, 11). Chinul pe care mesajul lui Iehova îl provoacă religioșilor, în special Ierarhiei Romano-Catolice, crește zilnic, în aceste „ultime zile”, fapt demonstrat și de repetatele lor țipete și blesteme. Ei sunt atât de pârjoliți și buimăciți, încât atâtă gloatele să-i atace pe martorii lui Iehova, arătând astfel mânia lor împotriva lui Dumnezeu și împotriva împărăției sale.

În plus, „stâlpii de foc” ce se ridică, denotă expresia mâniei lui Dumnezeu împotriva celor ce-i persecută pe slujitorii credincioși lui: „Din nările lui [Iehova] se ridică fum [de mânie], și un foc mistuitor ieșea din gura lui; cărbuni aprinși țâșneau din ea. El a plecat cerurile, și s-a pogorât; un nor gros era sub picioarele lui.” - Psalmii 18 :8, 9, *V.A.R.*, și însemnare marginală.

În aceste „ultime zile”, Dumnezeu își exprimă mânia împotriva persecutorilor săi, iar și iar, dar expresia deplină a mâniei sale se va manifesta la Armagedon, iar după aceea fumul se va ridica veșnic, arătând că acea categorie care a fost consumată de focul ce a făcut fum, a încetat să mai existe pe vecie.

În urma revărsării duhului sfânt asupra tuturor făpturilor, o lumină mai mare s-a lăsat asupra celor unși. Exact contrariul li s-a întâmplat religioșilor și clasei „servului rău”, și aceștia s-au trezit în întuneric: „Soarele se va preface în întuneric, și luna în sânge, înainte de a veni ziua Domnului.” - Ioel 2:31.

Soarele este creația Domnului și este sursa de lumină pe vreme de ziua pentru creaturile pământești. Doar Dumnezeu este cel care poate transforma lumina cea mare în întuneric. Dumnezeu își exprimă mânia sa împotriva dușmanului, aducând întuneric peste el. „Eu întocmesc lumina, și fac întunericul, eu dau propășirea, și aduc restriștea [nenorocirea]. Eu, Domnul, fac toate aceste lucruri.” - Isaia 45:7.

Năpasta celor trei zile de întuneric pe care Dumnezeu le-a adus asupra Egiptului, ilustrează pe agenții lui Satan ai acestei zile în întuneric. (Exodul 10:21-23). Dumnezeu face cunoscută nemulțumirea sa față de dușman, în următoarele cuvinte: „Drumul să le fie întunecos și

alunecos [întunecime și drum alunecos (însemnare marginală)]; și să-i urmărească îngerul Domnului.” (Psalmii 35:6). „Dar cu niște valuri ce se varsă peste mal, va nimici locul, iar întunericul îi va urmări pe vrăjmașii lui.” - Naum 1:8.

Duhul lui Dumnezeu dă lumină, dar el reține lumina de la cei care în mod fățarnic pretind a fi slujitorii lui, dar, de fapt sunt slujitorii Diavolului. Toți religioșii se opun lui Dumnezeu și scopului său, de aceea ei se află în întuneric. Domnul numește aici în special clasa „servului rău”, care au fost cândva în lumină, dar acum sunt „aruncați în întunericul de afară” (Matei 24:48-51). Dumnezeu face ca soarele, care este simbolul luminii și adevărului împărăției, să fie întunecat pentru opoziții care au respins Cuvântul său. Toate faptele arată că în „zilele din urmă” se petrece împlinirea acestei părți a proorocirii. Doar cei ce au duhul lui Dumnezeu, pot vedea și aprecia împărăția, iar toți ceilalți, în special religioșii, se opun împărăției, și deci se află într-un întuneric deplin.

Luna este de asemenea întocmită de Dumnezeu, făcută să dea lumină creaturilor pe timpul nopții. „Luna de sub picioarele femeii” lui Dumnezeu, simbolizează organizația lui care este îndrumată de legea lui. (Apocalipsa 12:1). Deci hotărârea lui Iehova este ca organizația lui să fie îndrumată pe calea cea bună. Cei care au duhul Domnului, sunt îndrumați de către lumina lui pe calea virtuții, iar ei găsesc plăcere în a-i împlini voința.

Cât îi privește pe dușmani, ei nu au o astfel de lumină, dar continuă să i se opună, în întuneric, lui Dumnezeu. Pentru dușmani, Scripturile nu au nici un înțeles și sunt foarte întunecate. Conducătorii de azi ai pământului nu primesc nici un ajutor ori consolare din partea Bibliei. Toți conducătorii aparțin vreunui fel de religie ori o practică, iar Cuvântul de lumină al lui Dumnezeu, care este legea lui, le apare dușmanilor ca un lucru mort și hidos, simbolizat de sângele închegat, și luna pentru ei se transformă în sânge. Practicanții religioși, în special cei care îi numără în rândurile lor pe liderii politici ai Ierarhiei Romano – Catolice, urăsc adevărul, pentru că lor le vorbește despre distrugere și răzbunare sângeroasă. (Deuteronomul 32:43; Matei 23:34,35). Pentru un astfel de dușman, Împăratul și împărăția lui Dumnezeu, sunt detestabile. Dictatorii se uită cu oroare la legea lui Dumnezeu, și de aceea Ierarhia și alți practicanți religioși îi sprijină pe dictatori, luptă împotriva luminii lui Dumnezeu, și se opun din răspuțeri împărăției sale. Ei îi supun la violențe pe cei care aduc mesajul de lumină și adevăr al împărăției în atenția poporului. În timpul zilei „ciudatei lucrări” a lui Dumnezeu, care este în desfășurare acum, pentru reprezentanții agenților lui Satan de pe pământ, toate lucrurile care țin de împărăție le vorbesc doar despre jale și moarte. Iată, încă o dovadă suplimentară că ziua Armagedonului este aproape, pentru că întunecarea soarelui și transformarea lunii în sânge, precum s-a arătat în proorocie, au loc chiar „înainte de venirea mării și teribilei zile a lui Iehova.

În special din 1925, martorii lui Iehova au dus mesajul împărăției astfel încât oamenii să-l poată auzi, iar mesajul spune despre ziua răzbunării Dumnezeului nostru, zi care este foarte aproape. Acesta este rolul lor în „lucrarea ciudată” a lui Dumnezeu, și această muncă le pare religioșilor un lucru foarte ciudat. Această muncă de martor, trebuie îndeplinită înainte ca Iehova să arate dușmanului marea sa putere, ceea ce se va întâmpla la Armagedon. Făcând ca numele său și împărăția sa să fie răspândite pe întreg pământul, Iehova dă astfel un avertisment dușmanului, dar în același timp își arată mila față de practicanții religiei care au fost înșelați și ținuți prizonieri în organizațiile religioase, și care fără să-și dea seama ce fac s-au alăturat religioșilor. Acum, în aceste zile, Iehova arată limpede că religia este condamnată, iar avertizarea despre această osândă creează ocazia pentru toate persoanele de bună credință, să-și caute adăpost în împărăție, înainte ca mânia lui Dumnezeu împotriva organizației lui Satan să fie exprimată.

CINE POATE SCĂPA

A avea acum permisiunea de a vesti numele și împărăția lui Iehova, cât și apropierea orei când mânia lui se va revărsa asupra tuturor nelegiuirilor, este un nespus privilegiu, acordat celor asupra cărora el a turnat duhul său. Mesajul anunțând cu curaj supremația lui Iehova, în toiul unei puternice opoziții religioase, face posibil pentru cei care aud și se supun, să găsească adăpost și

salvare; Dumnezeu a prevestit aceasta prin proorocirea lui Ioel 2:32: „Atunci se va întâmpla că oricine va chema numele Domnului va fi mântuit. Căci mântuirea va fi pe muntele Sionului și la Ierusalim, cum a făgăduit Domnul, și între cei din rămășiță, pe care-i va chema Domnul.”

Rezultă în mod necesar că, cine nu va chema numele Domnului, nu va fi mântuit. Aceasta face ca, în momentul de față, pentru martorii lui Iehova îndeplinirea misiunii lor de a vesti numele lui, împărăția sa și răzbunarea sa, să devină un imperativ.

Când trebuie cineva să cheme numele lui Iehova, ca să fie mântuit? Nu după ce începe bătălia de la Armaghedon, când fiecare va putea vedea cu ochiul liber desfășurarea mâniei lui Dumnezeu împotriva nelegiuirilor. Credința trebuie exersată de cei care găsesc apărare. Mai întâi omul trebuie să creadă că Dumnezeu Atotputernicul este Iehova, și că adăpostul și salvarea îi aparțin. (Evrei 11:6; Psalmii 3:8). El trebuie să creadă că Isus Christos este Răscumpărătorul și Mântuitorul, iar apoi să acționeze în armonie cu această credință. Altminteri condamnarea moștenită se va abate asupra lui până îl va nimici. (Ioan 3:36). El trebuie să cheme numele lui Iehova înainte să înceapă bătălia de la Armaghedon; și trebuie să facă acesta auzind, crezând și acționând asupra informației despre adevăr, ce îi este adusă de cei ce sunt martorii lui Iehova, în special de cei asupra cărora Dumnezeu a așezat duhul său.

Din acest motiv, Iehova îi trimite pe martorii unși să-i vestească numele și scopurile sale: „Dar cum vor chema pe Acela în care n-au crezut? Și cum vor crede în Acela despre care n-au auzit? Și cum vor auzi despre El fără propovăduitor [cel care poartă mărturia adevărului ori răspândește adevărul]? Și cum vor propovădui, dacă nu sunt trimiși [sunt trimiși primind ungera cu duh și misiunea de la Iehova de a merge și propovădui evanghelia împărăției]? După cum este scris: Cât de frumoase sunt picioarele celor ce vestesc pacea, ale celor ce vestesc Evanghelia!” (Romani 10:14,15). În legătură cu acești martori credincioși stă scris în proorocire: „Ce frumoase sunt pe munți, picioarele celui [Christos] ce aduce vești bune, care vestește pacea; care aduce vești bune, care vestește mântuirea, care zice Sionului: Dumnezeul tău domnește!” - Isaia 52:7.

Este ușor de înțeles acum, de ce dictatorii pretind poporului să salute drapele și să aclame oameni, și de ce Ierarhia Romano – Catholică se alătură acestor pretenții și determină corpurile legislative să facă legi asupritoare, pretinzând de la oameni să asculte numai ce ei le spun. Faptele dictatorilor, ale Ierarhiei Romano –Catolice și ale sprijinitorilor lor religioși sunt o dovadă concludentă că aceștia sunt agenții lui Satan, și încearcă cu disperare să-i îndepărteze pe oameni de Iehova Dumnezeu, și să-i împiedice să audă despre numele și împărăția sa. Dictatorii și religioșii l-au respins pe Isus Christos, Împăratul uns al lui Iehova, Domnitorul în Teocrație. Fiecare încercare are ca scop îndepărtarea oamenilor de la singurul mijloc posibil de apărare și salvare. Acest lucru cât și faptele care s-au întâmplat în ultimii ani, sunt limpede arătate în Scripturi. Referitor la Împărat, este scris: „El este piatra lepădată de voi, zidarii, care a ajuns să fie pusă în capul unghiului; în nimeni altul nu este mântuire; căci nu este sub cer nici un alt nume dat oamenilor, în care trebuie să fim mântuiți.”- Fapte 4:11,12

Dictatorii și religioșii sunt așa-ziși făuritori ai guvernelor pământești și ei insistă să domnească în locul împărăției lui Dumnezeu. Ei resping categoric pe Împăratul și împărăția lui Iehova, și de aceea ura lui Iehova se va abate în curând asupra lor. Cei care rămân cu religioșii, cu siguranță se vor scufunda în acea mare catastrofă de la Armaghedon. Acei care vor găsi adăpost și salvare, trebuie să audă adevărul înainte de Armaghedon, și trebuie să se supună Domnului, dezertând de la religie și religioși, căutând cu râvnă adăpost sub Isus Christos. Marele Judecător și Executor al lui Iehova este Domnul Isus Christos, iar el este Unul singur; „Unul singur este dătătorul și judecătorul legii: Acela care are putere să mântuiască și să nimicească” (Iacov 4:12, V.A.R.) Toți cei care doresc să urmeze pe cei din Ierarhia Romano – Catholică și pe dictatori, care doresc să salute drapelele și să-i aclame pe oameni, n-au decât să o facă, dar, ei trebuie să fie pe deplin preveniți de aceasta: că doar cei care-și arată credința în Dumnezeu și în Împăratul său, și care se supun lui Dumnezeu și Împăratului său, acționând înainte de Armaghedon, precum Rahab a făcut, numai aceștia vor găsi mântuire. - Iacov 2:24-26.

Religia organizată a început odată cu Babilonul, și de atunci încolo religioșii și organizațiile lor au fost desemnate în Scripturi sub numele de „Babilon”. După cum Dumnezeu l-a trimis pe Ieremia să-i prevină pe cei din Israel care erau de bună credință că pot fugi din organizația

Diavolului, tot așa, el îi trimite acum pe unșii lui , însoțiți de tovarășii lor, Ionadabii, să dea un semnal de alarmă tuturor care doresc adăpost și salvare; lor le zice Iehova: „Fugiți din Babilon, și fiecare să-și scape viața, ca nu cumva să pieriți în pieirea lui. Căci aceasta este o vreme de răzbunare pentru Domnul; el îi va răsplăti după faptele lui.” „Ieșiți din mijlocul lui, și fiecare să-și scape viața, scăpând de mânia aprinsă a Domnului.” - Ieremia 51:6,45.

Acest mesaj trebuie răspândit acum, iar Dumnezeu a așezat, asupra fiecăruia care a primit ungerea duhului sfânt, răspunderea de a participa la răspândirea acestui mesaj. O greșeală ori un refuz de a îndeplini această misiune ce le-a fost astfel încredințată, ar fi cu siguranță un dezastru pentru cei în cauză.

În zilele tipice Ierusalimul și Sionul erau așezate pe munți alăturați, și ilustrau organizația universală și capitală a lui Iehova. Sionul era tipul organizației capitale a lui Iehova, formată din Isus Christos și cei 144.000 de membri ai trupului său, unși cu duhul sfânt; pe acest munte stau acum în mod a-tipic, Isus Christos și membrii trupului său, iar aici ei sunt puternic întăriți împotriva dușmanului. (Apocalipsa 14:1,3). Cei care alcătuiesc „marea mulțime” nu sunt arătați stând pe muntele Sion. Toate persoanele de bună credință, care fug spre munte precum s-a poruncit, și cu credință zăbovesc acolo sub ocrotirea lui Christos până la sfârșitul Armagedonului, vor fi mântuite și vor forma „marea mulțime”. „Pentru că în Sion și în Ierusalim va fi mântuire”, zice proorocirea. Aici cuvântul „mântuire” înseamnă „o scăpare”, și pot fi bine aplicate la actul de a scăpa și la cei care scapă. – Isaia 4:3,4.

Măsurile de prevedere ale lui Iehova pentru cei de bună credință, se fac prin Isus Christos, Capul organizației din Sion. „Dar mântuirea va fi pe muntele Sionului, el va fi sfânt, și casa lui Iacov își va lua înapoi moșiile.”(Obadia v.17). Muntele Sion este Teocrația sau Împărăția, iar mântuirea va fi acolo pentru că Iehova Dumnezeu va lupta pentru organizația sa, după cum stă scris: „Căci așa mi-a vorbit Domnul: Cum mugește leul și puiul de leu asupra prăzii, în ciuda tuturor păstorilor strânși împotriva lui, și nu se înspăimântă de glasul lor, nici nu se sperie de numărul lor, așa se va pogorî și Domnul oștirilor să lupte pe muntele Sionului și pe dealul lui. Cum își întind păsările aripile peste puii lor, așa va ocroti Domnul oștirilor Ierusalimul, îl va ocroti și-l va izbăvi, îl va cruța și-l va mântui.” (Isaia 31:4,5). Astfel Domnul arată că ocrotirea și salvarea vin numai de la el și prin organizația lui împărătească. El face cunoscut aceasta pentru binele Ionadabilor, sau a persoanelor de bună credință.

Nicăieri altundeva nu vor fi găsite scăparea și mântuirea decât în organizația lui Dumnezeu, „după cum a zis Domnul.” Dumnezeu a zis aceasta de repetate ori prin proorocii lui, „oamenii sfinți din vechime”. A spus-o prin Isus Christos și prin apostolii lui, iar acum îi folosește pe cei din rămășiță ori pe cei unși, ca să supună mesajul său atenției oamenilor de bună credință. Toți aceștia, începând cu oamenii credincioși din vechime și până la cei din rămășiță, au fost și sunt martori ai numelui lui Iehova și al scopului său. Cei din rămășiță poartă acum mesajul rostit de Domnul, și ei trebuie să continue să ducă acest mesaj oamenilor , pentru că este scopul ungerii lor.

Proorocirea lui Ioel 2:23 arată că cei din rămășiță constituie o parte din Sion, organizația capitală a lui Iehova, referitor la care este scris: „Și între cei din rămășiță pe care-i va chema Domnul.” În continuare aceasta arată clar că „celelalte oi” care scapă și găsesc refugiu, trebuie acum să audă mesajul despre împărăție, trebuie să-l creadă, trebuie să-l caute pe Domnul și trebuie să-și ia locul printre cei din rămășiță, devenind tovarășii lor în serviciu. Potrivit lui Rotherham, această parte a textului spune: „Și printre supraviețuitorii pe care Iehova îi va chema.” Bineînțeles, supraviețuitorii celor rămași trebuie să zăbovească în organizație pentru a găsi ocrotire și scăpare. Iehova a chemat pe cei din rămășiță din toate națiunile, pentru a fi martori ai numelui său, iar asupra lor el a revărsat duhul său. Înainte de 1919 mulți dintre aceștia au fost ținuti în captivitate în organizația dușmanului, iar Domnul i-a chemat și i-a trimis înainte ca fiind martorii lui împluterniciți. Pentru a-și păstra cinstea, acești martori trebuie să fie credincioși în împlinirea misiunii pe care Iehova le-a dat-o, și să depună multă râvnă în răspândirea numelui și scopului lui Iehova, marele Teocrat.

În plus, pentru încurajarea, mângâierea și speranța celor care au primit ungerea duhului sfânt, și care din acest motiv constituie slujitorii împluterniciți cum se cuvine ai lui Iehova, în aceste „ultime zile”, ei trebuie să țină minte faptul că acești „unși” se constituie în „lăcustele” lui

Dumnezeu, pe care el le numește „marea lui oștire” (Ioel 1:4; 2:11, 25); iar aceștia sunt trimiși pe câmpul de luptă pentru a avea acolo un rol în „lucrarea lui, lucrarea lui ciudată”. Iehova a rostit sentința lui de condamnare și nimicire pe veci asupra religiei și a practicanților religioși. Ca urmare religioșii, dar în special conducătorii lor, vor lupta împotriva martorilor lui Iehova până la ultimele puteri. Proorocirea arată că mulți conducători se vor ascunde îndărătul zidurilor, și vor trimite înainte la luptă împotriva martorilor lui Iehova, pe năărăii lor. De acum înainte, nimic altceva nu se poate aștepta, decât o crescândă opoziție a dușmanului. Iehova spune poporului său că aceasta este adevărat, dar tot el spune că, în această luptă dușmanul va suferi o înfrângere și distrugere totală: „Ei vor lupta împotriva ta, dar nu te vor birui; căci eu sunt cu tine ca să te scap, zice Domnul.” - Ieremia 1:19.

În anul 1918 s-a întâmplat că cei credincioși au fost adunați la templu și au primit revărsarea duhului sfânt. Cei care de atunci încocoare au fost aduși în trupul lui Christos, de asemenea au primit revărsarea sau ungerea duhului sfânt, de la, și prin Isus Christos, Capul Sionului. Mardoheu și Naomi ilustrează clasa celor pomeniți întâi, în timp ce Estera și Rut sunt reprezentative pentru cei din urmă. Toți împreună alcătuiesc „clasa servului credincios și înțelept”, căreia Domnul Isus i-a încredințat interesele împărăției sale de pe pământ. Din pricina loialității lor în îndeplinirea datoriei și misiunii lor, ei devin ținta ocărilor și persecuțiilor din partea religioșilor. Dar le dorim tuturor celor unși și tovarășilor lor să aibă curaj în timp ce studiază partea rămasă din proorocirea lui Ioel, și să deslușească scopul lui Dumnezeu, de a dispune de dușman și de a da adăpost și scăpare deplină celor care îl iubesc.

CAPITOLUL X

RECOMPENSĂ

Iehova lasă să se vadă clar că el întotdeauna își reglează socotelile cu dușmanul. O perioadă de timp Dumnezeu îl lasă pe dușman să se desfășoare fără a interveni, apoi Iehova își alege momentul potrivit pentru a plăti dușmanului pentru tot ce acesta a făcut. În prezent este ziua lui Iehova și momentul când credincioșii lui martori trebuie să vestească „răzburarea Dumnezeului nostru”. Aceasta trebuie făcut înainte de încheierea socotelilor. Religioșii au acum o mare controversă cu Sionul, organizația capitală a lui Dumnezeu, care este reprezentată pe pământ de credincioșii martori ai lui Iehova, iar Iehova zice: „Este...anul răsplății pentru controversa Sionului.” Întâi Dumnezeu le aduce la cunoștință slujitorilor lui credincioși intenția sa de a răsplăti cum se cuvine dușmanul, apoi îi trimite pe martorii lui ca să-i anunțe pe dușmani că în scurt timp Dumnezeu îi va distruge. - Ieremia 51:6, 56; Isaia 34:8.

Astăzi „Acțiunea Catolică” este extrem de dură în orice colț al „Creștinătății”. Manifestând o puternică opoziție față de Teocrație, conglomeratul Ierarhie Romano-Catolică - Nazism, pornește la război împotriva martorilor lui Iehova. Prin amenințări și practica boicotului împotriva comercianților, oamenii Ierarhiei, fac în așa fel încât să fie lăudați și slăviți în ziare, pe socoteala altora. Ierarhia încearcă să se convingă pe sine și pe alții că ei de fapt se află pe creasta valului în lume, și că ei vor domni în lume în locul lui Isus Christos, Împăratul lui Dumnezeu. Clerul este mândru, lăudăros, arogant și crud, dar în același timp, iese la iveală și lașitatea lor. Incapabili să mai ascundă de oamenii cinstiți practica unei religii zgomotoase, membrii clerului trimit tinere elemente dure naziste să dea atacuri împotriva martorilor lui Iehova. Adevărații criminali, vinovați de asemenea atacuri răutăcioase, sunt mai-marii Ierarhiei. Ei nascocesc mijloace de a face fapte rele, apoi îi determină pe alții să le facă în locul lor. Ei cred că pot scăpa nepedepsiți cu toate faptele lor rele comise împotriva celor care îl slujesc pe Dumnezeu și pe Împăratul său. La momentul potrivit Dumnezeu va întinde o mână și-i va da jos pe lăudăroșii de sine din Ierarhie.; nici

gălăgioșii religioși nu vor sfârși în pace, ci sfârșitul lor va fi în război la îndemâna lui Christos Împăratul.

Regele David a fost un tip al Domnului Isus Christos. S-a scris despre David că în gura lui era cuvântul lui Dumnezeu, și că el vorbea după cum îl îndruma duhul lui Dumnezeu. (2Samuel 23:2). Sămânța de „șarpe” a lui Saul îi ilustrează pe religioși, iar acel dușman a luptat crunt împotriva lui David, unsul Domnului. În zilele sale de pe urmă, David i-a încredințat lui Solomon sarcina de a-i răsplăti pe cei care l-au persecutat și au dus o campanie împotriva lui, care campanie este reprezentativă pentru ceea ce azi se numește „Acțiunea Catolică” împotriva celor unși ai lui Iehova, aflați acum pe pământ. David a numit pe câțiva dintre conducătorii acelei ticăloase campanii împotriva lui cât și faptele lor rele, iar printre ei se afla și Ioab. Referitor la el David zice: „Fă după înțelepciunea ta, și să nu lași ca perii lui cei albi să se pogoare în pace în locuința morților.” (1Regi 2:6). Șimei l-a blestemat și la atacat pe David, întocmai cum Ierarhia și agenții ei amăgiți i-au blestemat și atacat pe martorii lui Iehova. Numele lui Șimei înseamnă „renumit”, tot așa cum marii oameni din Ierarhie sunt acum renumiți. Atât Șimei cât și Ierarhia sunt sămânța șarpelui. Cuvintele proorocului lui Iehova despre Șimei, ticălosul persecutor, se aplică și mai mult în cazul ticăloasei Ierarhii: „Acum, tu să nu-l lași nepedepsit, căci ești un om înțelept și știi cum trebuie să te porți cu el. Să-i pogori perii albi însângerați în locuința morților.” (1Regi 2:9). Așa precum Domnul, prin David l-a îndrumat pe Solomon ce să facă, tot astfel, El prevestește ceea ce El va face să se întâmple în curând, cu privire la Ierarhia Catolică și ticăloșii ei aliați.

Conglomeratul Ierarhie – Nazism, a trimis o mulțime de nenorociri peste martorii lui Iehova, comițând multe fapte crude și ticăloase împotriva lor, și încă mai continuă să o facă. Astfel, referitor la ei Domnul zice: „Și Dumnezeu nu va face dreptate aleșilor lui?, care strigă zi și noapte către el, măcar că zăbovește față de ei? Vă spun eu că le va face dreptate în curând. Dar când va veni Fiul omului pe pământ, va găsi el credință pe pământ?” - Luca 18:7, 8.

Descoperind acum poporului său înțelesul proorocirii lui Ioel, Iehova le aduce la cunoștință intenția sa în ce privește dușmanul. În continuare, Isus Christos, Mai Marele David, zice referindu-se la justa răsplată pe care Dumnezeu o va da Ierarhiei, conducătorilor organizațiilor religioase și persecutorilor religioși care alcătuiesc organizația Diavolului supranumită „Babilon”: „Pentru că păcatele ei s-au îngrămădit și au ajuns până la cer, și Dumnezeu și-a adus aminte de nelegiuirile ei. Răsplățiți-i cum v-a răsplătit ea și întoarceți-i de două ori cât faptele ei. Turnați-i îndoit în potirul în care a amestecat ea. Pe cât s-a slăvit pe sine însăși, și s-a desfătat în risipă, pe atât dați-i chin și tânguire; pentru că zice în inima ei: Șed ca împărăteasă, nu sunt văduvă, și nu voi ști ce este tânguirea.” (Apocalipsa 18:5-7). Aceasta este judecata lui Iehova scrisă împotriva acelei gloate religioase, rele, care i-a defăimat numele. Să știe acum, credincioșii ucenici ai lui Isus Christos, că aceste lucruri au fost scrise în Scripturi spre știință, sprijin, mângâiere și speranță pentru cei care acum vestesc guvernul teocratic în timp ce dușmanul îngrămădește asupra lor mari persecuții. (Romani 15:4). În Germania și în alte locuri, martorii lui Iehova au suferit și continuă să sufere din cauza Naziștilor și conspiratorilor Ierarhiei; dar acești credincioși ucenici ai lui Christos, pe deplin încrezători în Dumnezeu, nu vor mai îndura mult. Dumnezeu va regla socotelile și se va îngriji ca acei conspiratori religioși să nu coboare împăcați în mormânt. Ceea ce urmează în proorocirea lui Ioel, dezvăluie ce va face Iehova conspiratorilor religioși care luptă împotriva martorilor și guvernului său condus de Christos Împăratul. Întâi Dumnezeu informează poporul său despre ce intenționează să facă, apoi le dezvăluie cum o va face.

Din 1918 încoace este perioada cunoscută drept „zilele acelea” sau „vremea aceea”, cuvinte folosite de prooroc. Este vremea când Domnul adună la el poporul său, îi unge, le dă însărcinări și îi trimite să facă munca lui; tot în același timp el îi adună și pe dușmani, îi anunță și îi previne, apoi le dă răsplata sau recompensa cuvenită, de aceea el zice prin proorocul său: „Căci iată că în zilele acelea și în vremile acelea, când voi aduce înapoi pe prinșii de război ai lui Iuda și ai Ierusalimului,” (Ioel 3:1). Mai ales din 1922 Domnul i-a adus din captivitate pe cei din „Iuda” și „Ierusalim” și i-a pus la treabă.

În această parte a proorocirii Iehova prevestește că în „zilele acelea” când el își revarsă duhul asupra poporului său, el îi cheamă pe cei din rămășiță să vină la Sion, să fie unși și le poruncește să ia parte la lucrarea lui, așa precum s-a arătat în Ioel 2:29. În acea vreme, adică după

ce Domnul apare la templu pentru judecată, el îi scoate pe credincioșii lui din organizația lui Satan și îi eliberează de frica față de hoarda lui Satan, pentru ca ei să poată să slujească cu curaj și fără teamă pe Dumnezeu și pe Împăratul său. Este pentru prima dată că proorocirea lui Ioel menționează robia „rămășiței” lui Dumnezeu, credincioșii oprimați care, după 1918, au fost scoși din robie cu un scop; referitor la acești credincioși, Dumnezeu declară prin gura proorocului său: „Așa vorbește Domnul oștirilor: Copiii lui Israel și copiii lui Iuda sunt apăsați împreună; toți cei ce i-au dus robi, îi opresc și nu vor să le dea drumul. Dar puternic este Răzbunătorul lor, el, al cărui nume este Domnul oștirilor; el le va apăra cauza, ca să dea odihnă țării, și să facă pe locuitorii Babilonului să tremure.” (Ieremia 50:33,34). Aceasta artă că, Domnul Isus Christos , Mareșalul lui Iehova , care le poruncește luptătorilor Lui, iese în față complet pregătit de război, atunci când dușmanului îi va fi dată justa răsplată.

Apoi, Dumnezeu începe să manevreze dușmanul pentru a-l aduce în locul sortit pieirii sale; cei care alcătuiesc dușmanul de pe pământ, sunt adunați din toate națiunile. „Voi strânge pe toate neamurile, și le voi pogori în valea lui Iosafat. Acolo mă voi judeca cu ele pentru poporul meu, pentru Israel, moștenirea mea, pe care l-au risipit printre neamuri, împărțind între ele țara mea.” - Ioel 3:2.

Toate părțile și toate elementele reprezentanților vizibili ai lui Satan sunt adunați. Această proorocie este pusă în legătură cu mărturia unui alt prooroc al lui Iehova: „De aceea așteptați numai, zice Domnul, până în ziua când mă voi scula la pradă; căci am hotărât să strâng neamurile, să adun împărățiile, ca să-mi vărs urgia peste ele, toată aprinderea mâniei mele; căci toată țara va fi mistuită de focul geloziei mele.” - Țefania 3:8.

Munca de adunare a Domnului începe după revărsarea duhului sfânt asupra celor admiși de el. Faptele arată că aceasta se face începând cu 1922. Cum se face adunarea? Iehova îi trimite pe martorii însărcinați de el să răspândească (și ei chiar o fac) mesajul lui de răzbunare, că a venit timpul socotelii finale care va răzbuna numele său. El de asemenea îi face pe martorii săi să anunțe că Împăratul său uns și împărăția sa sunt aici. Credincioșii martori nu fac compromisuri cu organizația Diavolului, ci, sub comanda lui Isus Christos îi anunță că în foarte scurt timp Domnul va tăia în bucăți dușmanul.

Efectul inevitabil al răspândirii mesajului lui Dumnezeu mai sus menționat, este demascarea Ierarhiei Catolice și a aliaților lor religioși, dezvăluind clar că religia este o fraudă și o capcană, un mijloc de a face tărăboi de către agenții Diavolului, iar toată această gloată defăimează numele lui Iehova și-i împing pe oameni pe calea pierzaniei. Împunși de mesajul de adevăr al lui Dumnezeu, Ierarhia și agenții ei îndeamnă toate națiunile, atât pe elementele conducătoare cât și pe derbedei, să se alătore într-o conspirație mondială împotriva martorilor lui Iehova , și deci împotriva Teocrației. Ierarhia Autorității se alătură dictatorilor guvernelor totalitare în efortul de a-i zdrobi pe martorii care poartă mărturia împărăției lui Iehova. Dovada completă a acestei conspirații împotriva Împăratului lui Iehova și a împărăției sale este adusă zilnic la lumină. De exemplu, un preot Catolic a spus recent, într-un discurs la radio: „Dacă poporul American s-ar ridica pe picioarele din spate, i-ar putea distruge pe martorii lui Iehova în decurs de o oră.” Acel preot este agentul Papalității, acționând cu deplina aprobare a papei și a altora din Ierarhie, deși Ierarhia încearcă să ascundă acest fapt. În eforturile ei de a ascunde adevărul asupra relațiilor ei cu acest preot, Ierarhia recurge la minciuni, întocmai cum Domnul Iehova a prevestit în Isaia 28:15. Ambiția preotului de la radio este de a deveni dictatorul Americii atunci când Papalitatea va prelua controlul asupra națiunii americane. Programe similare sunt în desfășurare și în alte națiuni de pe pământ. Și astfel dușmanul se dă pe mâna Executorului lui Iehova , Isus Christos , pentru a putea fi nimicit la Armagedon.

Forțele dușmanului trebuie aduse la locul bătăliei, de aceea Iehova zice: „Îi voi aduce în valea lui Iosafat”. Dușmanul trebuie adus acolo pentru ca să vadă și să se convingă că Iehova este supremul și Cel a cărui putere trebuie să prevaleze asupra conducătorilor totalitari, și asupra tuturor celorlalte părți ale organizației lui Satan care toate se opun Teocrației. Forțele dușmanului nu sunt coborâte în așa-numita „vale a lui Iosafat”, care apare pe hărți în zilele noastre. Expresia biblică „valea lui Iosafat” nu se aplică literal. Singurul loc din Biblie unde apare această expresie „valea lui Iosafat”, este la Ioel, și este cu siguranță simbolică, referindu-se la același lucru ilustrat de valea unde Moab, Amon și hoardele de la Muntele Seir au luptat și au fost distruse. (2 Cronici 20)

Ulterior împăratul Iosafat a numit locul „valea lui Beraca”, deoarece poporul său a binecuvântat numele Domnului pentru răzburarea numelui Său, făcută prin completa nimicire a dușmanului. (2Cronici 20:26). Denumirea de „valea lui Iosafat” însemnează „Iehova a judecat” sau „Iehova răzburat”, și ne arată că locul bătăliei se referă la timpul răzburării definitive a numelui său de către „Răzburătorul” uns, Isus Christos, marele Judecător și Împărat.

În continuare proorocirea zice: „Și mă voi judeca cu ele pentru poporul meu.” Judecarea pomenită aici nu însemnează că va fi făcută prin petiții, proteste, avertismente sau alte mijloace folosite de martorii lui Iehova în timpul „ciudatei lui lucrări”. Însemnează mai mult decât atât. Când judecarea menționată aici are loc, „lucrarea ciudată” va fi terminată. Cuvântul Evreiesc folosit aici pentru a exprima „judecare” este *safat*, iar acest cuvânt este parte a numelui văii lui Iosafat. Aceasta este o dovadă că valea e simbolică și nu se referă la valea din Palestina unde Evreii și-au îngropat morții, ci se aplică simbolic timpului și locului unde Iehova va îndeplini „lucrul nemaiauzit” care va avea ca rezultat nimicirea totală a dușmanului.

Dumnezeu nu se judecă pentru „Creștinătate”, ci actul său este în favoarea poporului său care-i poartă numele, adică slujitorii credincioși ai Celui Prea Înalt. La Armaghedon, Iehova se va ocupa de toate națiunile și popoarele, pe care îi va face să cunoască și să-și dea seama că martorii cei credincioși pe care El i-a uns fac parte din poporul lui care-l slujește fără nici un compromis. El va arăta națiunilor că martorii lui Iehova, pe care religioșii și aliații lor îi urăsc și îi denunță ca fiind lipsiți de patriotism, și căroră dușmanul le aplică multe epitete rele, sunt de fapt unșii lui Dumnezeu, care-i poartă numele sfânt și care-l reprezintă acum pe pământ.

Poporul de partea căruia Iehova se judecă, este, după cum spune și proorocirea „moștenirea mea”. Aceștia sunt cei 144.000 de membri ai trupului lui Christos, cei pe care Iehova îi moștenește dintre oamenii pământului; adică, pe aceștia Iehova îi ia de pe pământ, ei sunt primele lui roade, care îi aparțin de drept, pe care îi ia în ceruri în slujba lui împreună cu Isus Christos. Referitor la aceasta este scris: „Apoi m-am uitat, și iată că Mielul stătea pe muntele Sionului, și împreună cu el stăteau o sută patruzeci și patru de mii, care aveau scris pe frunte numele său și numele Tatălui său. Și am auzit venind din cer un glas ca un vuiet de ape mari, ca vuietul unui tunet puternic; și am auzit glasul celor ce cântă cu alăuta, și cântau din alăutele lor; cântau o cântare nouă înaintea scaunului de domnie, înaintea celor patru făpturi vii și înaintea bătrânilor. Și nimeni nu putea să învețe cântarea, în afară de cei o sută patruzeci și patru de mii, care fuseseră răscumpărați de pe pământ. Aceștia sunt cei care nu s-au întinat cu femei, căci sunt virgini și urmează pe Miel oriunde merge el. Ei au fost răscumpărați dintre oameni, ca cel dintâi rod pentru Dumnezeu și pentru Miel.” (Apocalipsa 14:1-4). Acești credincioși, fiind „primele roade” și „moștenirea” lui Dumnezeu, nimeni nu se poate atinge de ei, ori să se folosească de ei pentru scopuri egoiste, fără a fi pedepsit. Orice creaturi, ori clasă de creaturi care încearcă să-i nimicească pe unșii lui Iehova, nimicirea va cădea asupra propriilor lor capete. Națiunile trebuie să afle aceste mari adevăruri, atunci când la Armaghedon Iehova se judecă pentru poporul lui, și că este vremea când el va răzbură numele său și poporul său care-i poartă numele.

Dumnezeu își anunță scopul de a avea grijă la Armaghedon de poporul său, pe care dușmanul l-a persecutat și încă îl persecută; acest lucru este evident când el zice: „Pe care ei [dușmanul] l-au împrăștiat printre neamuri, și mi-au despărțit țara.” În timpul răzburului mondial, dușmanii religioși și aliații lor au risipit munca mondială a poporului lui Iehova care lucra ca o Societate. Dușmanul nu a vrut atunci să creadă că acești Creștini credincioși erau slujitorii și reprezentanții lui Iehova pe pământ. Dușmanii nu cred nici acum, pentru că ei continuă eforturile lor de a-i distruge pe martorii lui Iehova și munca în care ei sunt angajați. Un exemplu izbitor îl constituie eforturile făcute de dușman pe data de 25 iunie, 1939. Madison Square Garden a fost locul principal de adunare de unde a pornit programul martorilor lui Iehova adresat întregii lumi vorbitoare de limba engleză, și care a fost auzit și de alte adunări. Dușmanul a făcut atunci eforturi disperate la New York, la Londra și în alte locuri pentru a risipi congresul poporului lui Dumnezeu, dar, cu ajutorul lui Dumnezeu acest lucru nu a reușit. Fidel promisiunii sale, „ei vor lupta împotriva ta, dar nu te vor birui, căci eu sunt cu tine ca să te scap, zice Domnul.” (Ieremia 1:19). Astfel Dumnezeu a întins mâna deasupra slujitorilor lui și a muncii pe care ei o făceau.

Acum Domnul și-a adunat prin Isus Christos poporul său în templul său spiritual, iar de acum înainte, indiferent ce, națiunile totalitare formate din religioși și dictatori, ar putea să facă împotriva corpului fizic sau a posesiunilor materiale ale membrilor din templu, ei nu pot să-i scoată pe cei unși din templu, și nici să distrugă unitatea lor spirituală în Isus Christos, Capul lor. El care este Servul „Credincios și Adevărat” al Celui Prea Înalt, îi va apăra pe cei care sunt cu el. Faptele rele ale dușmanului împotriva martorilor lui Iehova cresc în mod constant. Clerul și liderii religioșilor incită la producerea actelor de violență, și ne putem aștepta ca ele să crească până la Armaghedon. Scripturile arată că, chiar înainte să înceapă Armaghedonul, oastea Diavolului, condusă de Gog, mareșalul său, se împotrivesc tuturor care sunt de partea lui Iehova, în efortul de a-i nimici pe cei credincioși Domnului, și că această hoardă de ticăloși nu va reuși în eforturile ei, ci, dimpotrivă, Christos va obține victoria asupra lor. - Ezechiel, capitolele 38 și 39.

ÎMPOTRIVIRE

Se va împotrivi poporul lui Iehova prin forță, strădaniilor agenților lui Satan de a împiedica înaintarea muncii de răspândire a mesajului împărăției? Dacă răspunsul la această întrebare este afirmativ, atunci cum se armonizează această conduită cu cele ce urmează, în scripturi: „Căci armele cu care ne luptăm noi, nu sunt supuse firii pământești, ci sunt puternice, întărite de Dumnezeu ca să surpe întăriturile.” (2Corinteni 10:4). Religioșii, în special Ierarhia Romano-Catolică, în efortul lor de a-i face pe oameni să recunoască și să se supună dogmelor religioase, au folosit și au continuat să folosească și să uzeze de forță și violență. Toți care nu vor să devină religioși și să sprijine Ierarhia Romano-Catolică, sunt denunțați caeretici, iar Ierarhia declară: „Uciderea deeretici este just să fie făcută de Catolici când aceștia sunt suficient de puternici.” În timpul Inchiziției, Ierarhia a folosit arme fizice pentru a-i obliga pe oameni să se supună Papalității și să practice religia Ierarhiei, iar mulți oameni au suferit pedepse crude precum și distrugerea proprietății sau vieții, din pricină că au refuzat să se supună pretențiilor Ierarhiei ca ei să devină Catolici.

În contrast cu astfel de fapte nelegiuite, apostolul Pavel, aflat sub inspirația duhului sfânt, scoate în evidență calea cea potrivită pentru slujitorii lui Dumnezeu. Acum martorii lui Iehova pleacă în lume să propovăduiască adevărul despre împărăția lui Dumnezeu, și nu să oblige pe cineva să accepte acel adevăr. Ei așează mesajul lui Dumnezeu în fața oamenilor, și este privilegiul lor să-l accepte ori să-l respingă. Lor li se poruncește ca în îndeplinirea muncii lor să nu folosească arme fizice, așa precum Catolicii au făcut-o în repetate rânduri pentru a-i face pe alții să accepte învățăturile lor. Armele poporului lui Dumnezeu constau în „săbia duhului, care este Cuvântul lui Dumnezeu”, și care este capabilă să dărâme fortărețe. De aceea cuvintele apostolilor se aplică strict la mijloacele de a duce mai departe munca lor de propovăduire a evangheliei împărăției. Martorii lui Iehova sunt mesageri ai păcii, vestind scopurile lui Dumnezeu, iar ei nu au nevoie de arme fizice pentru a obliga oamenii să asculte Cuvântul lui Dumnezeu.

Altă scriere, des folosită în legătură cu această temă, este cea în care Isus spune: „Dar eu vă spun: Să nu vă împotriviți celui care vă face rău. Ci oricui te lovește peste obrazul drept, întoarce-l și pe celălalt.” (Matei 5:39). „Rău” este definit corect drept ceea ce aduce pedeapsa justă asupra celui care a greșit. Dumnezeu zice: „Eu... fac răul.” (Isaia 45:7). Toată creația lui Dumnezeu este dreaptă și perfectă, și de aceea cuvântul „rău” folosit aici diferă mult de neleguire. (Deuteronomul 32:4). Legea legământului lui Dumnezeu cu Israel aplica pedeapsa justă celor care încălcau acel legământ, iar acea pedeapsa era rea pentru Israeliții cărora le era just administrată. Isus adresându-se Israeliților în limbajul folosit la Matei 5:29-42, cu siguranță n-a vrut să spună literal ca un om să-și scoată ochiul ori să-și taie mâna. Discursul lui era simbolic. Isus folosea figuri de stil pentru a-i face pe Israeliți să înțeleagă mai bine care trebuia să fie atitudinea potrivită față de potrivnicul lor, adică, legea legământului. Ca dovadă suplimentară, Isus a mai zis: „Caută de te împacă degrabă cu potrivnicul tău, câtă vreme ești cu el pe drum; nu cumva el să te dea pe mâna judecătorului, judecătorul să te dea pe mâna temnicerului, și să fii aruncat în temniță.” –Matei 5 25.

Dacă cineva suferea din pricina potrivnicului său, legea legământului îi impunea să nu se împotrivescă întrucât ceea ce era rău, precedea de la Dumnezeu și era just. Tot în legătură cu aceasta Domnul Isus a zis: „Dacă cel care a greșit a primit o lovitură peste un obraz, el trebuie să-l întoarcă și pe celălalt, pentru a primi o lovitură justă, și nu să se împotrivescă; astfel își va arăta supunerea sa în fața voinței lui Dumnezeu.” Toate scrierile sunt logice și nu sunt contradictorii. Cuvintele textului anterior (Matei 5:39) nu s-ar putea aplica literal unuia precum Iosua care a condus oastea Israelului împotriva dușmanului, sau în multe alte cazuri care sunt înregistrate în Biblie. Isus, vorbind despre a fi lovit peste un obraz, se adresa în mod special Evreilor aflați sub legea legământului, care lege spunea ca potrivnicii lor să-i țină în frâu și să-i pedepsească atunci când încălcau termenii legământului. Ne-împotrivirea la rău – sunt cuvintele pe care le-a folosit Domnul Isus adresându-se Israelitilor – nu ar putea să însemneze că poporul lui Dumnezeu este pe cale să se lase bătut de bună voie de cei care-i atacă pe slujitorii Domnului, în timp ce aceștia propovăduiesc evanghelia împărăției. Atunci când Isus se adresa Israelitilor, nu avea referințe cu privire la așa ceva; mai degrabă, cuvintele lui trebuie să însemne că dacă răul se abate supra celor care au făcut o înțelegere cu potrivnicul, după lege ei nu trebuie să se împotrivescă ci să suporte consecințele ca pe o justă pedeapsă din partea Domnului, ba chiar să meargă și mai departe în supunerea lor față de potrivnicul legal, dovedind astfel consimțământul lor. În sprijinul acestei observații, se dă citatul: „Oricui vrea să se judece cu tine, și să-ți ia haina, lasă-i și cămașa. Dacă te silește cineva să mergi cu el o milă (distanță), mergi cu el două. (Matei 5:40, 41). Observați însă aici, că Isus nu a spus nimic în legătură cu împotrivirea la o nelegiuire. Cel care-l atacă pe slujitorul Domnului în timp ce acesta își face datoria, comite o nelegiuire.

Când Isus a fost arestat, Petru a tăiat urechea unui slujitor al marelui preot, iar Isus i-a poruncit să pună sabia la loc: „Și unul din cei ce erau cu Isus, a întins mâna, a scos sabia, a lovit pe robul marelui preot, și i-a tăiat urechea. Atunci Isus i-a zis: Pune-ți sabia la locul ei; căci toți cei ce scot sabia, de sabie vor pieri. Crezi că n-aș putea să rog pe Tatăl meu, care mi-ar pune îndată la îndemână mai mult de douăsprezece legiuni de îngeri?” - Matei 26:51-53.

Remarcați și motivul. Nu era *momentul potrivit* de angajare în luptă fizică, deoarece sosise vremea ca Isus să fie luat. În fața lui Pilat, Isus a zis: „Împărăția mea nu este din lumea aceasta. Dacă ar fi împărăția mea din lumea aceasta, slujitorii mei s-ar fi luptat ca să nu fiu dat în mâinile Iudeilor.” (Ioan 18:36). „Lumea aceasta”, în sensul folosit de Isus Christos, ar însemna lumea aceasta nelegiuită asupra căreia domnește Diavolul, și pe care lui Isus Christos nu i s-a permis să o întrerupă, până la momentul socotit convenit de către Dumnezeu, în 1914. Când Iehova L-a trimis să guverneze. Deducția limpede care se poate face aici, din cuvintele lui Isus Christos, este că în viitor va exista un timp potrivit pentru a lupta, dar Isus trebuie să aștepte până la acel moment potrivit fixat de Iehova, când el va lupta până la capăt. (Psalmii 110:2,6; Apocalipsa 19:11-20). E un timp pentru toate. „Un timp al războiului, și un timp al păcii.” (Eclesiastul 3:1-8). Scrierile de mai sus însemnează că Creștinii nu pot să caute gâlceava și bătaia dinadins, fără a fi pedepsiți; dar, în același timp nici să le permită de bună voie agenților lui Satan, să le distrugă eforturile de a propovădui mesajul împărăției lui Dumnezeu.

APĂRARE

Aprobă Scripturile pe un Creștin care se apără împotriva unui atac ilegal folosind forța? Autoapărarea este dreptul fiecărui om de a respinge un atac și de a folosi forța atunci când i se pare necesar, pentru a se păzi pe sine de răniri, ori de daune aduse proprietății sale. Același drept al autoapărării poate fi exercitat de el și atunci când el vrea să-și apere rudele ori prietenii apropiați, sau frații. Aceasta este legea națiunilor ori statelor, dar această lege nu se bazează pe tradiție ori pe hotărârea oamenilor înșiși, ci ea își găsește un sprijin total în Cuvântul lui Dumnezeu.

Moise a văzut cum un Egiptean l-a lovit pe fratele lui Evreu, și atunci, ca să-și apere fratele de acest atac, Moise l-a ucis pe Egiptean. (Exodul 2:11,12). Pentru ca Egiptenii să nu-l omoare, Moise a fugit din Egipt. El nu a primit nici o pedeapsă ori vreo muștrare de la Iehova Dumnezeu pentru ceea ce făcuse. Ulterior Dumnezeu l-a folosit pe Moise ca să îndeplinească anumite fapte prefigurând pe Isus Christos, Mesia, și faptele sale. De atunci încoace fiecare națiune a invocat legea autoapărării, extinzând acest drept al autoapărării și asupra rudelor apropiate.

Legea autoapărării este scoasă în evidență și de cele scrise în Scripturi, unde se artă că este drept și corect ca slujitorii lui Iehova să se pregătească din timp pentru autoapărare. Neemia, slujitorul acceptat de Iehova Dumnezeu, conducea un grup de frați ai lui, pe care Iehova i-a scos din robie și i-a trimis să reconstruiască zidurile Ierusalimului. Când acei oameni credincioși, supunându-se poruncii lui Dumnezeu, au început construcția zidului, Sanbalat (care-i reprezintă pe liderii religioși ce se opun împărăției lui Dumnezeu) și ciracii lui au proferat repetate amenințări la adresa lui Neemia și a fraților lui, iar aceste amenințări au intrat în atenția lui Neemia. Atunci Neemia s-a rugat lui Dumnezeu astfel: „Ascultă, Dumnezeu nostru, cum suntem batjocoriți! Fă să cadă ocările lor asupra capului lor, și dă-i pradă pe un pământ unde să fie robi. Nu le ierta fărădelegea, și păcatul lor să nu fie șters dinaintea ta; căci au necăjit pe cei ce zidesc.” - Neemia 4:4, 5.

După cum este scris, dușmanii au uneltit împreună să lupte împotriva lui Neemia și a fraților lui: „Dar Sanbalat, Tobia, Arabii, Amoniții și Asdodiții, s-au supărat foarte tare când au auzit că dregerea zidurilor înainta și că spărturile începeau să se astupe. S-au unit toți împreună ca să vină împotriva Ierusalimului, și să-i facă stricăciuni.” - Neemia 4:7,8.

I-a povățuit oare Neemia pe frații lui să se lase pălmuiți pe un obraz iar apoi să întoarcă și celălalt obraz pentru a fi pălmuiți? Le-a spus Neemia fraților lui să înceteze lucrul și să se retragă la adăpost pentru a se păzi de atacurile dușmanului? Cu siguranță nu a făcut-o, ci s-a pregătit de autoapărare, și iată, răspunsul lui, așa cum este înregistrat în scripturi: „De aceea am pus în locurile cele mai de jos, dinapoia zidului, și în locurile tari, poporul pe familii, i-am așezat pe toți cu săbiile, sulitele și arcurile lor. M-am uitat, și sculându-mă, am zis mai marilor, dregătorilor, și restului populației: Nu vă temeți de ei! Aduceți-vă aminte de Domnul cel mare și înfricoșat, și luptați pentru frații voștri, pentru fii voștri și pentru fetele voastre, pentru nevestele voastre și pentru casele voastre.” - Neemia 4:17,18.

Desigur Iudeii nu-și luaseră săbiile doar așa de păcăleală, ci pentru a le folosi la nevoie ca să se apere pe sine și ca să împiedice pe dușman să zădărnicească munca pe care Dumnezeu le poruncise să o facă. Poate cineva să susțină cu succes că, dușmanii împărăției lui Dumnezeu îi pot obliga pe slujitorii lui Dumnezeu să înceteze munca poruncită de El, numai ca să poată evita necazurile? Nu le-a poruncit oare Isus că ei trebuie să înainteze cu munca lor fără să țină seama de amenințări și fără să aibă frică de cei care le-ar putea ucide trupul fizic? (Matei 10:28). Alerta în care se aflau Neemia și frații lui, care pentru a fi gata oricând, dormeau îmbrăcați, constituie un exemplu izbitor pentru cei cărora Domnul le-a încredințat interesele împărăției în momentul de față.

Din nou, Domnul Dumnezeu aprobă folosirea forței împotriva celui care „sparge” ceea ce nu aparține „spărgătorului”: „Dacă un hoț este prins spărgând, și e lovit și moare, cel ce l-a lovit nu va fi vinovat de omor față de el.” (Exodul 22:2). Dacă cineva încearcă să înfăptuiască un act ilegal împotriva unui alt om, acela poate să i se opună folosind atâta forță câtă i se pare necesar pentru a se proteja pe sine, proprietatea sa, ori rudele sale împotriva agresorului. Isus a folosit biciul pentru a-i izgoni din templu pe netrebnici, și nicidecum nu i-a invitat să-l pălmuiască pe obraz. - Ioan 2:15.

Acum, Isus Christos, Moise cel atipic este prezent, Împărăția lui a venit. El își trimite înainte reprezentanții cu porunca de a răspândi „această evanghelie a împărăției”. Nimeni nu are dreptul să intervină în efectuarea acestei porunci. Însăși legea țării prevede că, dacă cineva încearcă în mod ilegal să „spargă” o adunare sau întrunire de oameni care s-au adunat ca să audă Cuvântul lui Dumnezeu, atunci cel care conturbă, „spărgătorul”, este vinovat de infracțiune, și poate fi tratat în consecință.

Pe data de 25 iunie, 1939, aproximativ 20.000 de oameni erau adunați pașnic și legal în Madison Square Garden, New York pentru a asculta mesajul Cuvântului lui Dumnezeu referitor la împărăția sa. Persoane care se opun împărăției lui Dumnezeu au proferat în repetate rânduri

amenințări că vor sparge acea adunare, iar aceste amenințări au ajuns și în atenția poporului Domnului. Chiar și poliștilor le-au fost aduse la cunoștință aceste amenințări. În ziua întrunirii, câteva sute de huligani au intrat în Madison Square Garden după ca programul întrunirii a început, și au făcut o încercare violentă de a „sparge” acea întrunire. Plasatorii, care aveau misiunea de a păstra ordinea, le-au poruncit zurbagiilor să înceteze deranjul ori să părăsească clădirea. În loc să se supună acestei cereri, ei au tăbărât asupra plasatorilor. Unii dintre pasatori, aflați în exercițiul drepturilor lor date și de Dumnezeu, au opus rezistență și au folosit forța necesară pentru a respinge pe acele atacuri netrebnice. Procedând astfel ei au acționat în limita drepturilor lor de a-și face datoria și cu siguranță au aprobat Domnului de a proceda în acest mod. Plasatorii nu au folosit arme fizice pentru a propovădui evanghelia, ci au folosit forța pentru a sili dușmanul să renunțe la încercările sale de a împiedica propovăduirea evangheliei.

MUSTRARE

Trebuie să se manifeste prudență în exercitarea autoapărării, astfel încât nimeni să nu acționeze pripit și fără împuternicire. Creștinii trebuie să respecte legea. Ei nu trebuie să folosească forța fizică în respingerea unui atac, doar dacă li se pare absolut necesar pentru propria protecție ori pentru protejarea fraților lor, precum și a bunurilor și muncii lor. Creștinii ar trebui să nu caute niciodată confruntarea fizică, ci să facă tot posibilul să o evite. Dar dacă atunci când își face legal datoria, un Creștin este atacat de dușman, iar dușmanul încearcă să distrugă proprietatea Creștinului ori să-l atace violent pe acesta, atunci Creștinul poate folosi forța atât cât i se pare necesar pentru a respinge atacul. Atunci când se află în slujba Domnului, distribuind literatură care are de a face cu Cuvântul lui, ori îndeplinind alte activități de acest fel, martorii lui Iehova sunt atacați de o mulțime, iar lor li se pare necesar să folosească forța pentru a respinge atacul, atunci o pot face atât cât li se pare necesar pentru a-și apăra propria persoană cât și proprietatea. Ei ar trebui să recurgă la forța fizică doar ca o ultimă soluție pentru autoapărare împotriva agresorilor. Dar nimeni, doar pentru faptul că este Creștin, nu este obligat să rabde fără să se opună atacului vreunui huligan ori a altora care ar încerca să-l împiedice în munca sa legală de a propovădui evanghelia. Această evanghelie a împărăției trebuie și va fi răspândită. Dumnezeu și-a avertizat poporul că dușmanul va lupta împotriva lui, dar le-a spus clar că dușmanul nu va izbândi. Deci ei trebuie să continue să-și facă datoria fără frică, exercitându-și drepturile lor legale.

Dacă un reprezentant legal al legii, aflat în exercițiul oficial al funcțiunii sale arestează un Creștin, atunci cel arestat nu trebuie să se opună, ci să-l însoțească pe funcționar și să aștepte momentul potrivit pentru a fi audiat și a se apăra în fața unui tribunal legal constituit. Funcționarul poate să nu aibă dreptate să-l aresteze pe Creștin ori să intervină în munca sa, dar el acționează reprezentând statul și există un loc convenit unde se determină dacă el are sau nu dreptate.

Atunci când Creștinii se adună la un loc pentru a auzi discutându-se Cuvântul Domnului, ori pentru a studia Cuvântul Domnului, nimeni nu are dreptul de a încerca să spargă acea adunare, iar atunci când vreo persoană ori o mulțime ar încerca să o facă, ei pot fi trași la răspundere și chiar utilizată forța fizică împotriva celor care deranjează, atât cât li se pare necesar celor pașnic întruniți acolo. La întrunirea din Madison Square Garden o ceată de oameni fără de lege au intrat acolo cu scopul expres de a sparge acea adunare. Ei au început un tâmbălău fără nici o scuză. Unul dintre scandalagii i-a aplicat o lovitură puternică peste cap unui plasator, dar acesta s-a împotrivit atacatorului. Atunci nevasta scandalagiului s-a năpustit și l-a înșfăcat pe plasator de părțile rușinoase. Dumnezeu a știut dinainte că Diavolul va recurge la astfel de tactici ticăloase, de aceea, a făcut stipulări în legea lui, pentru astfel de situații; iată ce spune legea lui Dumnezeu: „Când doi oameni se vor certa unul cu altul, și nevasta unuia se va apropia să scoată pe bărbatul său din mâna celui ce-l lovește, dacă întinde mâna și apucă pe acesta din urmă de părțile rușinoase, să-i tai mâna; să n-ai nici o milă de ea.” - Deuteronomul 25:11,12.

Deși s-a făcut plângere împotriva acestei femei, ea nu a fost arestată. Toate legile lui Dumnezeu sunt juste și corecte, în timp ce legile neamurilor și aplicarea lor, au adesea neajunsuri în ce privește justețea și corectitudinea. Trebuie să-l lăsăm pe Domnul să-i pedepsească pe măsură pe

asemenea răufăcători. În privința aceasta, martorii lui Iehova sunt sfătuiți să umble cu grijă, să se mențină strict în limitele legii și să nu caute niciodată să aibă controverse. Ei trebuie să se poarte demn și cu considerație față de toți. Dar atunci când sunt atacați pe nedrept de reprezentanții lui Satan care se opun împărăției lui Dumnezeu și vestirii mesajului împărăției, atunci este privilegiul și datoria celor care se încred pe deplin în Dumnezeu și îl slujesc, să se împotrivescă unor astfel de atacuri ilegale.

Plasatorii de la Madison Square Garden purtau ca mijloc de identificare, niște bastoane ușoare. Fiind amenințați de către persoane certate cu legea, se pare că a fost bine că au avut asupra lor aceste bastoane cu care să se apere de atacurile dure. Potrivit legilor omenești, dar și legii lui Dumnezeu, când cineva este amenințat cu agresiune fizică, are tot dreptul să se înarmeze în scopul autoapărării - Neemia 4:7-18. Așa-zisul „Front Creștin” a cauzat arestarea și judecarea unor martori ai lui Iehova, care s-au apărat împotriva atacurilor nelegiuite ale religioșilor care au încercat să spargă întrunirea de la Madison Square Garden. Acele cazuri au fost judecate de un tribunal format din trei judecători din New York, iar martorii lui Iehova au fost achitați și complet disculpați.

Religioșii, în special Ierarhia Romano-Catolică, nu se prea străduie să respecte legea lui Dumnezeu, și nici chiar legile omenești, decât atunci când le convine. Ierarhia procedează conform propriilor ei reguli, fără a lua în considerație drepturile celorlalți, iar mulți dintre șefii lor pretind pedepse crude pentru toți cei pe care ei îi numesc „eretici”, mergând chiar până la a-i omorî pe cei care nu sunt de acord cu doctrinele Catolice. Cele ce urmează exprimă sentimentele Catolice.

MOARTE PENTRU ERETICI PE BUNĂ DREPTATE
NEW BRUNSWICK (N.J.) UN PREOT SPUNE CĂ ASTFEL
CATOLICII AR OPRI RĂSPÂNDIREA „ERORILOR”

„Nu mă îndoiesc că dacă catolicii ar fi destul de puternici ar putea împiedica răspândirea ereziilor printre oameni chiar folosind la nevoie pedeapsa cu moartea, pe bună dreptate, zic eu.”

Această afirmație a fost făcută de către rev.Mr.Harney, preot Paulist în biserica Romano-Catolică Sf.Petru din New Brunswick (N.J.) vineri seara. Preoții Pauliști conduc o misiune de trei săptămâni în biserica aceea. Săptămâna trecută slujbele s-au ținut pentru cei care nu sunt catolici.

O trăsătură caracteristică a slujbelor de săptămâna trecută a fost „cutia cu întrebări”. Iată întrebarea citită de părintele Harney vineri seara: Îi consideră Biserica Catolică pe Protestanți ca eretici? Crede Biserica că ereticii ar trebui pedepsiți chiar cu moartea, dacă e necesar?

Răspunsul părintelui Harney a fost:

„Într-un anume sens zic da. Desigur Biserica îi consideră eretici pe Protestanți într-un anumit sens. Eretic este cel care știe că pervertește adevărurile lui Dumnezeu și ale Bisericii Catolice. Nici un om, păcătuind el însuși n-ar trebui lăsat să ducă pe alții în păcat.

Nu mă îndoiesc că dacă Catolicii ar fi destul de puternici ar putea împiedica, la nevoie chiar și prin pedeapsa cu moartea, răspândirea unor astfel de erori printre oameni. Pe bună dreptate – zic eu.

Așa precum societatea omenească se apără pe sine împotriva criminalilor sau acelor care se dovedesc a fi trădători ai Guvernului, tot astfel Biserica lui Dumnezeu are dreptul să se apere pe sine. Biserica Catolică nu s-a gândit niciodată să pedepsească pe cineva care este realmente un eretic – unul care crede adevărate lucruri care nu sunt adevărate – nu mai mult decât ar pedepsi un tată pe copilul lui care face rău fără să vrea. Istoria bisericii este o istorie a toleranței.

Catolicii s-au dovedit a fi mai toleranți decât Protestanții”

Într-un interviu dat aseară, Părintele Harney a afirmat că remarcile lui de vineri seara, așa cum au fost citate mai sus, erau corecte. El a mai spus că ele exprimă convingerile lui personale care sunt în concordanță cu cele ale Bisericii Catolice.

„New York Herald” 7 mai 1901

Dumnezeu a știut dinainte și a prevestit chiar acest lucru prin proorocul său. Observați că în aceste „zile din urmă” Dumnezeu face cunoscut poporului său care este adevărata situație și atrage atenția asupra faptelor nejuste ale religioșilor, spunând dinainte poporului său despre aceste rele tratamente aplicate slujitorilor lui credincioși. Astfel de persecutori își vor primi în curând adevărata pedeapsă din partea lui Dumnezeu. (Ioel 3:7). Referitor la relele tratamente este scris: „Au tras la sorți pentru poporul meu; au dat un flăcău pentru o curvă, și au vândut fata pe vin, și l-au băut.” - Ioel 3:3.

Observați faptele de netăgăduit care arată împlinirea acestei proorociri: „Ei au tras la sorți pentru poporul meu.” În timpul războiului mondial religioșii au uneltit împreună pentru a-i distruge pe martorii lui Iehova, iar în această uneltire ei au fost ajutați de acel „stins” „Cavaler” Papal „al Sfântului Grigore” care a ținut pe unii Creștini fără cauțiune în închisoare, în timp ce având titlul unui înalt funcționar juridic, el a înșelat națiunea și a vândut verdictul judecătoresc pe bani murdari. Referitor la acest comerț ilegal făcut din înalta sa poziție judiciară, cât și condamnarea sa, presa Catolică păstrează azi o tăcere absolută. În timpul războiului mondial, Creștinii credincioși care încercau să-i informeze pe oameni despre cele prevăzute de Dumnezeu pentru salvarea lor, au fost capturați de conspiratorii religioși și coborâți la statutul de miză ori primă pentru escrocii obișnuiți care au procedat întocmai cum pe vremuri o făcuseră alți religioși, Edomiții, împotriva poporului tipic al lui Dumnezeu. (Obadia 11). Religioșii l-au tratat josnic pe Isus Christos, când răstignit fiind au tras la sorți veșmintele lui. (Matei 27:35). Până în zilele noastre religioșii continuă să născocescă și să practice acte de violență împotriva credincioșilor ucenici ai lui Isus Christos, și de asemenea să-i ațâțe pe cei neștiutori la folosirea violenței față de slujitorii lui Dumnezeu.

În zilele noastre tragerea la sorți nu mai hotărăște în posesia cui, sau sub influența cui va cădea poporul credincios al lui Dumnezeu. Dumnezeu și-a întins mâna deasupra lor și îi va răzbuna la momentul cuvenit.

Citând în continuare exemple de fapte nelegiuite ale religioșilor, și care fapte arată ceea ce Ierarhia Romano-Catolică practica de multă vreme, proorocul lui Dumnezeu zice: „Și au dat un flăcău [al lui Iuda, adică dintre cei care-l slujesc și slăvesc pe Iehova Dumnezeu] pentru o curvă.” Un astfel de schimb constituie o insultă grosolană la adresa lui Dumnezeu. Pentru a comite fapte ilegale cu lumea lui Satan (numite în mod curent păcate trupești) clerul a predat aliaților lor lumești, pe tinerii și credincioșii slujitori ai lui Dumnezeu, pentru ca acești Creștini credincioși să fie negociați de către oameni din sfera politicului și juridicului, ca și când ar fi ultimii oameni de pe pământ ca valoare. Astfel clerul este dispus să-i cedeze pe adevărații slujitori ai lui Dumnezeu și Christos –pe care clerul a jurat să-i slujească – astfel ca religioșii să poată beneficia de favoruri din partea conducătorilor politici ai țării. Scripturile prezintă clar poziția lui Dumnezeu referitoare la aceștia: „Voi suflete prea curvare! Nu știți că prietenia lumii este vrăjmășie cu Dumnezeu? Așa că oricine vrea să fie prieten cu lumea se face vrăjmaș cu Dumnezeu? - Iacov 4:4.

Descriind în continuare practicile ticăloase ale religioșilor față de poporul credincios care a făcut legământ cu Dumnezeu proorocul spune: „Și au vândut o fată [a lui Iuda, deci dintre cei care-l slujesc și slăvesc pe Dumnezeu] pe vin, ca să poată bea.” În loc să stea în apărarea adevăraților slujitori ai lui Dumnezeu, religioșii i-au comercializat pe aceștia de dragul îmbuibării cu vinul lui Satan, cel ce domnește peste lumea aceasta, pentru a se putea distra cu conducătorii vizibili ai acestei lumi. Din acest motiv, liderii religioși, mai ales Ierarhia, se amestecă în politica necinstită a țării, creează o mașină politică pe care o pun în mișcare pentru a-și desfășura munca nerușinată cu scuza de a servi pe Dumnezeu, și astfel de a înșela oamenii numindu-și organizația „religioasă”. Pentru a obține distracție lumească, liderii religioși renunță la privilegiul de a-l sluji pe Dumnezeu și de a primi binecuvântarea lui. Ei nu numai că au înșelat cauza lui Dumnezeu și a împărăției sale în timpul războiului mondial, dar încă continuă să o facă, aprobând și sprijinind

persecuția martorilor lui Iehova în Germania și în alte state totalitare. Ei se opun libertății de adunare, libertății cuvântului și credinței, și își îndeamnă netrebnicii fanatici și întunecați să se dedea la violență împotriva celor care se adună pașnic pentru a-și arăta adevărata credință în Dumnezeu și Christos.

TIRUL ȘI SIDONUL

Adresându-se în continuare opozanților lui, Iehova spune: „Ce vreți voi cu mine, Tirule și Sidonule, și toate ținuturile Filistenilor? Vreți să-mi răsplățiți vreo faptă, ori să faceți ceva împotriva mea? Iute, fără zăbavă voi întoarce faptele voastre asupra capului vostru.” (Ioel 3:4). În *Versiunea Revăzută* acest text sună astfel: „Ce aveți voi cu mine?” Cu alte cuvinte, ce socoteli aveți de încheiat cu mine, încât să vă simțiți îndreptățiți să-i persecutați pe cei ce mă reprezintă și care îmi aparțin? Textele din Biblie nu arată nimic ce ar putea constitui vreo scuză, ori, și mai puțin vreo justificare pentru conduita răutăcioasă a Tirului față de poporul tipic al lui Dumnezeu. Tirului antic i s-a permis să rămână în ținutul Palestinei, deși Dumnezeu a dat pământul Israelitilor potrivit promisiunii făcute lui Avraam. - Judecătorii 3:1-3.

Tirul era prototipul organizației Ierarhiei Romano-Catolice, iar Tirului modern, de mult timp i s-a permis de către Domnul să-și facă jocurile politice fără vreun amestec. Slujitorii credincioși ai lui Iehova nu s-au făcut niciodată vinovați de violență, ori fapte ilegale împotriva Ierarhiei. Ei nici măcar nu au pus vreodată la îndoială libertatea acelei organizații de a-și practica religia. Ei nu s-au împotrivit vreodată ca aceia să aibă libertatea cuvântului. Martorii lui Iehova doar s-au supus legii lui Dumnezeu și poruncilor lui de a arăta oamenilor deosebirea dintre religie și practica ei, și adevărata închinare la Dumnezeu Atotputernicul, pe drept cuvânt numită „Creștinism”. Acest lucru l-au făcut martorii lui Iehova și continuă să-l facă în supunere față de poruncile Domnului.

Cât privește Sidonul, care era mai vechi decât Tirul, acel oraș ilustra religiile păgâne, care sunt mult mai vechi, și în care își are originea Papalitatea. Referitor la această chestiune, martorii lui Iehova au accentuat doar faptele adevărate referitoare la toate religiile, și nici una dintre aceste religii nu are vreo scuză ori justificare în a maltrata pe martorii lui Iehova, care făcând aceasta se supun legii lui Dumnezeu. Acești religioși păgâni, care operează în Japonia și în alte locuri, conduși de Ierarhia Romano-Catolică și lucrând împreună cu ea, sunt incluși toți în cuvântul „Sidon” utilizat aici. Tuturor religioșilor, dar mai ales liderilor lor, Dumnezeu le zice: „Vreți să-mi răsplățiți vreo faptă?” Cu alte cuvinte, încercați să mă plătiți pentru că am dezvăluit escrocheriile voastre, și am arătat că l-ați slujit și îl slujiți pe Satan, adversarul meu? Este oare scopul vostru acela de a face acte de opoziție față de mine, și apoi să scăpați nepedepsiți, arătându-vă astfel disprețul vostru față de mine? Vă considerați imuni la pedeapsă, ca și când ați fi independenți ori superiori mie? Așa precum este descris în Ioel 3:2,3, liderii religioși au tratat pe martorii lui Iehova cu dispreț, și de aceea, ei se află la mâna Domnului așteptându-și cuvenita pedeapsă, pentru că El le zice: „Ori de câte ori ați făcut aceste lucruri unuia dintre cei mai neînsemnați slujitori ai mei, mie mi le-ați făcut.” (Matei 25:40). În continuare Domnul zice: „Și nu va face Dumnezeu dreptate aleșilor lui, care strigă zi și noapte către el, măcar că zăbovește față de ei? Vă spun eu că le va face dreptate în curând.” - Luca 18:7, 8.

Acum, în aceste „zile din urmă”, situația nu mai este „dacă vreți să-mi răsplățiți”, precum se spune în limbajul proorocirii, ci, nelegiuirile fiind făcute – precum a prezis proorocul – în dispreț și sfidare față de Iehova Dumnezeu, de aceea a sosit ziua socotelilor care vor fi încheiate în bătălia de la Armaghedon, când dușmanul va fi răsplătit pe deplin pentru fărâdelegile sale. Domnul se află acum la templu, și spune clar că, de îndată ce munca martorilor – care este „ciudata muncă” a lui Dumnezeu – este îndeplinită, nu va mai exista nici o amânare în încheierea socotelilor cu dușmanul, pentru că atunci „o grabnică nimicire va cădea asupra lui”, și nimeni nu va scăpa.

Dumnezeu le spune opozanților lui: „Pentru că mi-ați luat argintul și aurul, și cele mai bune odoare ale mele, și le-ați dus în templele voastre [ale închinării la Diavol]” (Ioel 3:5). Aurul

simbolizează organizația capitală a lui Iehova. Astfel religioșii și aliații lor, îi inhață cu forța și ilegal pe slujitorii lui Iehova și îi azvârle în temniță. Această acaparare nedreaptă a lucrurilor aparținând lui Dumnezeu, a fost practică de multe ori în trecut de către religioși, prefigurând ceea ce religioșii din zilele noastre au făcut și continuă să le facă celor care astăzi slujesc pe Iehova și împărăția sa. Unul dintre actele nedrepte de acest gen este prezentat în 1Samuel 5:1,2, unde relatarea ne prezintă cum Filistenii au luat chivotul legământului și „L-au adus în casa lui Dagon.” Se notează iar că Babilonienii și-au primit religia de la Diavol, întocmai ca Nimrod, iar Babilonienii au scos odoarele din casa Domnului Iehova , și le-au dus în templul din Babilon. (2Cronici 36:6,7; Daniel 5:1-4). Adevărurile din Biblie, precum argintul, prezentate în publicațiile martorilor lui Iehova , au fost acaparate de religioși și distruse. În ziarele lor religioase ei i-au prăjit, și au mințit cu răutate despre poporul Domnului și au interpretat cu rea credință texte din Biblie, încercând să-i facă pe martorii lui Iehova să pară drept lipsiți de patriotism, anti-Creștini și răzvrătiți. Tot ce aparține Domnului și ar trebui închinat servirii lui, a fost acaparat de religioși și folosit în templele lor, făcând să pară că martorii lui Iehova se supun unui Dumnezeu care este slab, plătând și incapabil de a-i apăra pe cei care cu credință îl servesc.

Continuând să relateze faptele nelegiuite ale religioșilor, Dumnezeu zice prin proorocul său: „Ați vândut pe copiii lui Iuda și pe copiii Ierusalimului, Grecilor, ca să-i depărtați din țara lor.” (Ioel 3:6). „Iuda” și „Ierusalim” se referă la cei care-l slujesc și-l slăvesc pe Iehova Dumnezeu. Religioșii i-au vândut pe martorii lui Iehova adoratorilor Diavolului, dușmanii lui Dumnezeu, și care erau împotriva poporului său, și de aceea, printr-un alt prooroc, Dumnezeu le zice: „...și voi scula pe copiii tăi Sioane, împotriva copiilor tăi, Grecie! Te voi face (pe Sion) ca sabia unui viteaz!” (Zaharia 9:13). Religioșii, conduși de Ierarhie, se ocupă de martorii lui Iehova și îi tratează ca pe un lucru de vânzare ori ca pe un câștig comercial. Ei, de asemenea, „s-au vândut ca să facă ce este rău înaintea Domnului, mâniindu-l.” - 2Împărați 17:17.

Și de ce au făcut religioșii aceste lucruri? Proorocirea ne dă răspunsul: „Ca să-i scoată din țara lor”, scopul dușmanului fiind, pe cât posibil, să-i despartă pe cei credincioși de Dumnezeu, precum Diavolul a pretins că o poate face. Eforturile religioșilor se îndreaptă spre a-i preda pe martorii lui Iehova dușmanilor lor, și să-i lipsească de libertatea de a-l sluji pe Dumnezeu. Să-i fie aduse mulțumiri lui Iehova pentru că este aproape vremea când el va acorda justa răsplătă dușmanului, deoarece ziua răzbumării sale este aproape; iar acum remarcăți ce spune Dumnezeu că va face, și felul în care va face, spre răzbumarea marelui său nume.

CAPITOLUL XI

„PREGĂTIȚI RĂZBOIUL”

Iehova va „plăti” dușmanului; nu există nici cea mai mică îndoială în privința aceasta. Isus Christos este Plătitorul lui, cel care va administra plata cea justă. Timp de secole, dușmanul s-a purtat în mod arogant, ocărând numele lui Iehova și aplicând pedepse crude asupra poporului lui Dumnezeu. Ziua socotelii este aproape, iar piciorul dușmanului se va împiedica și va aluneca, pentru că a sosit momentul propice. Nu va exista nici o zăbavă; ce va veni asupra dușmanului, va veni degrabă. Este o zi a nenorocirii pentru cei ce ocărăsc numele lui Dumnezeu. „A mea este răzbumarea și eu voi răsplăti, când va începe să le alunece piciorul. Căci ziua nenorocirii lor este aproape, și ceea ce-i așteaptă nu va zăbovi.” (Deuteronomul 32:35). Religioșii au folosit numele lui Christos în scopuri politice și comerciale, au călcat în picioare numele Fiului lui Iehova Dumnezeu și au considerat sângele lui de sacrificiu drept un lucru profan. De asemenea, ei au persecutat pe slujitorii lui Dumnezeu care cu credință au vestit oamenilor adevărul. Ei au atins punctul culminant al nelegiuirilor lor, și a sosit vremea ca Iehova să încheie socotelile cuvenite cu ei.

Apoi Iehova vorbește despre slujitorii lui credincioși, care au fost maltratați în chip jalnic de către religioși, și spune ce are de gând să facă pentru ei: „Iată că îi scol în locul în care i-ați vândut, și voi întoarce fapta voastră asupra capului vostru.” (Ioel 3:7). Acestea sunt cuvinte de asigurare pentru poporul lui Iehova, că vor fi eliberați de sub jugul robiei și persecuției. În 1919 Iehova a început să-i elibereze pe slujitorii lui credincioși din robie. El a făcut ca ei să-și dea seama de privilegiile lor și să vadă și să aprecieze misiunea pe care Dumnezeu a încredințat-o poporului credincios cu care a făcut legământ. De atunci încoace, Dumnezeu a continuat să dezvăluie slujitorilor săi credincioși, marea sa organizație, și cum i se opune ei nelegiuita organizație a lui Satan; Dumnezeu face acum să apară clar faptul că liderii religioși sunt principalele instrumente folosite de Diavol pentru a-i ocări numele și a-i năpăstui poporul. Domnul face aceasta de când a început să-și aducă la templu pe cei din rămășiță.

Dumnezeu a ridicat acum poporul lui „din locul în care voi [religioșii] i-ați vândut”, și acum îi face pe slujitorii lui să aducă la cunoștința dușmanului cuvintele sale, adică: „Voi întoarce fapta voastră asupra capului vostru.” Cei din rămășiță și „tovarășii” lor, au acum privilegiul și obligația să vestească hotărârea lui Dumnezeu de a acționa împotriva dușmanului, precum este afirmat și în Scripturi. Cine duce pe alții în robie, va merge și el în robie. Cine ucide cu sabia, trebuie să fie ucis cu sabie. Aici este răbdarea și credința sfinților.”(Apocalipsa 13:10). „Răsplățiți-i cum v-a răsplătit ea, și întoarceți-i de două ori cât faptele ei. Turnați-i îndoite în potirul în care a amestecat ea.” - Apocalipsa 18:6.

Pentru că Armageddonul este aproape, vremea „socotelii” va sosi iar el trimite adevărații ucenici ai lui Isus Christos în întreaga țară pentru a vesti judecata lui, înainte de îndeplinirea ei. Această veste îi dă de știre dușmanului și în același timp dă posibilitate oamenilor de bună credință să fugă din organizația dușmanului, înainte ca judecata lui Dumnezeu împotriva celor nelegiuiți să fie îndeplinită..

În continuare, adresând religioșilor cuvinte de avertizare și de condamnare, Iehova spune: „Voi vinde copiilor lui Iuda pe fiii și fiicele voastre, și ei îi vor vinde Sabeenilor, un neam îndepărtat; căci Domnul a vorbit.” (Ioel 3:8). „Fii” și „fiicele” religioșilor, sunt cei ce au fost învățați să-i cheme pe liderii lor „tată”, „reverend”, și „episcop”, iar acești copii ai religioșilor, au fost conduși de așa-numiții lor „tați” în capcana Diavolului, iar acum toți cei ce rămân acolo sunt sămânța Șarpelui. Liderii religioși consideră absolut esențială existența acestor „fii” și „fiice” pentru atingerea scopurilor lor nelegiuite. „Tați” sau liderii depind de astfel de fii și fiice care să facă acte de neleguire, și în special fiicele umbă să adune bani de la naivi pentru a finanța organizația lor; toate acestea ei le consideră necesare pentru a se susține pe ei înșiși și organizația lor. Precum un țap, conducător de turmă, preotul îi conduce pe acești fii și fiice, fanatici și prostiți, în locul unde alții au o întrunire pașnică, și acolo îi incită la săvârșirea de acte de violență, acte în care acești lideri găsesc satisfacție și mărire de sine.

Iehova, vorbește prin proorocul său, despre ziua când Isus Christos vine să îplinească răzbunarea Celui Prea Înalt asupra religioșilor, asupra conducătorilor și nătărăilor care-i însoțesc: „Tu, însă, fiul omului, în ziua când le voi răpi ceea ce face tăria lor, bucuria și fala lor, ce le este scump ochilor și lucrul iubit de ei, pe fii și fiicele lor” (Ezechiel 24:25). Atunci Dumnezeu va lua de la acești lideri religioși care s-au ridicat pe sine în slăvi, tăria și bucuria slavei lor, ceea ce le este scump ochilor.

Acum Iehova le spune acelor tirani care i-au defăimat numele sfânt: „Voi da pe fiii și fiicele voastre în mâinile copiilor lui Iuda”. Iehova face aceasta, încredințând Împăratului său, Isus Christos, „Leul din seminția lui Iuda”, toate neamurile de pe pământ, neamuri pe care el le adună acum la locul bătăliei. Lui Christos, Executorul și Împăratul, Iehova îi spune: „Cere-mi, și-ți voi da neamurile de moștenire, și marginile pământului în stăpânire! Tu le vei zdrobi cu un toiaș de fier, și le vei sfărâma ca pe vasul unui olar.” - Psalmii 2:8,9, V.A.R.

Apoi Iehova îi avertizează pe conducători asupra scopului său de a-i distruge, iar această știre le-o dă din vreme cu următoarele cuvinte: „Acum dar, împărați, purtați-vă cu înțelepciune! Luați învățătură, judecătorii pământului! Slujiți-l pe Iehova cu frică, și bucurați-vă, tremurând. Dați cinste Fiului, ca să nu se mânie, și să nu pieriți pe calea voastră, căci mânia lui este gata să se aprindă! Ferice de toți cei care se încred în el.” (Psalmii 2:10-12, V.A.R.). Cu o îngâmfare dusă la

extrem, capul Ierarhiei se consideră pe sine îndreptățit să primească cinstirea celorlalți, păcătând astfel prin îngâmfarea de a presupune că Dumnezeu Atotputernicul îi îndrumă pe ceilalți oameni, ca să-l slujească și să i se supună, lui, capului Ierarhiei. Nu numai că este o ofensă adusă Domnului, dar este și un păcat al îngâmfării, de neiertat.

Papa merge mai apoi, chiar mai departe decât Domnul însuși, invitând pe acești supuși amăgiți să-i sărute degetele de la picioare. Isus Christos, marele Răscumpărător, a devenit moștenitorul și proprietarul de drept al rasei omenești, prin cumpărare, plătind cu sângele său aceasta. Toate națiunile pământului se află în stăpânirea și sub comanda sa, potrivit voinței lui Dumnezeu. Este voința lui Iehova Dumnezeu, exprimată prin Cuvântul său, ca toți aceia care-și iau locul la dreapta lui Isus Christos, care cu bucurie îl acceptă ca pe Domnul lor, Răscumpărătorul și Împăratul lor, și-l slujesc cu credință, ei toți să fie răscumparați și mântuiți de Isus Christos. Dar acest lucru nu se va întâmpla și cu asupritorii răzvrătiți ai poporului credincios lui Iehova. Domnul anunță că îi va nimici pe toți cei care comit păcate ale îngâmfării, precum cel menționat mai sus, pe cei care prin comportarea lor socotesc sângele lui Christos un lucru comun, făcând comerț cu el cât și pe cei care-i urmează pe conducătorii lor ce se opun Teocrației. Timp de veacuri, Dumnezeu a răbdat ca dușmanul să-și urmeze calea lui nelegiuită, fără să-l împiedice, dar acum a sosit vremea încheierii socotelilor. „Și ce putem spune, dacă Dumnezeu, fiindcă voia să-și arate mânia și să-și descopere puterea, a suferit cu multă răbdare niște vase ale mâniei, făcute pentru piele; și să-și arate bogăția slavei lui față de niște vase ale îndurării, pe care le-a pregătit mai dinainte pentru slavă?” - Romani 9:22, 23.

„Copiii lui Iuda”, pomeniți de proorocul Ioel, sunt considerați toți cei care-l slăvesc pe Iehova, în special pe „Leul din seminția lui Iuda”, Isus Christos, inclusiv toți ucenicii lui credincioși. Aceștia îl slujesc și-l slăvesc fără oprire pe Cel Prea Înalt. Acești credincioși se supun lui Dumnezeu, refuzând să se supună omului, și sunt atenți pentru a putea evita capcana religiei. Credincioșii ucenici ai lui Isus Christos merg printre oameni, răspândind mesajul lui Iehova, și astfel ei „vând” efectiv Tirul, Sidonul și Filistia zilelor noastre, cu alte cuvinte, Ierarhia Romano-Catolică și aliații lor din alte religii. Acest mesaj al adevărului, lucrează ca să-i „vândă” pe religioși altora, care îi vor înrobi, asupra și exploata pe religioși. Martorii lui Iehova și tovarășii lor, fac aceasta aducând în atenția oamenilor adevărul Cuvântului lui Dumnezeu, care arată că religia este un produs și un instrument al Diavolului, și că la începutul Armagedonului, Iehova va da religia și pe practicantii ei pe mâna foștilor lor aliați - elementul conducător radical – pentru a fi nimiciți.

Și care este câștigul vânzării pentru credincioșii slujitori ai lui Iehova? Ce primesc ei din această tranzacție? Răspunsul este: toate beneficiile care rezultă din demascarea religiei, cea care a fost folosită pentru defăimarea numelui lui Iehova Dumnezeu. Astfel, cei care cu credință îl slujesc pe Iehova, au rol în răzbunarea numelui său, iar aceasta este o plată mare pentru ei. Plata pe care credincioșii lui Iehova o primesc din această tranzacție, este bucuria de a înfăptui voința lui Dumnezeu și de a avea un rol în răzbunarea numelui său.

Mai departe, Iehova spune despre fiii și fiicele liderilor religioși că „vor fi vânduți Sabeenilor”. Potrivit unei alte interpretări a textului, ei vor fi vânduți „oamenilor din Seba” (V.R.) (1Cronici 1:9; 22:32); adică urmașilor lui Cuș, fiul lui Ham (Geneza 10:6,7); și, de asemenea, urmașilor lui Sem (Geneza 10:21, 28; 25:3). Fără îndoială, vânzarea lor se face către o mulțime amestecată de amăgiți. În vremurile de demult, oamenii de acest gen, erau năvălitori ocupați cu jaful și distrugerile. (Iov 1:15). Ei erau din țara Seba, și se mai ocupau și cu comerțul cu diferite mărfuri. (1Împărați 10:1,2,10). Potrivit proorocirii lui Ioel, ei trebuie să fi fost implicați și în comerțul cu sclavi. Erau un popor crud, neîndurător și ticălos, care de aceea, ilustrează foarte bine, acea parte a omenirii care are relații de comerț și afaceri cu marii religioși – precum Seba avea cu Tirul – dar care, mai târziu, se întorc împotriva religioșilor, cu scopul de a avea un câștig din nenorocirile acestora. Acest lucru se corelează perfect cu ce li s-a întâmplat acelor care s-au ridicat împotriva Împăratului Iosafat, (2Cronici 20:22,23). În momentul de față, dictatorii permit Ierarhiei Romano-Catolice să lucreze împreună cu ei la jefuirea Evreilor care au prosperat în domeniul comerțului și în general în obținerea de bani și proprietăți. Se pare că atunci când aceste elemente radicale, rătăcite vor fi terminat cu jefuirea și exploatarea Evreilor, își vor îndrepta atenția și asupra marilor religioși. Se zice că Cetatea Vaticanului a adunat mai mult aur și bogății, decât oricare altă națiune

sau organizație. Ne putem aștepta ca diferitele elemente radicale rătăcite, să se năpustească asupra Vaticanului și Ierarhiei, după ce vor fi terminat cu Evreii.

Ținutul Seba era o țară „departe” de Ierusalim, fiind cu multe mile mai la sud. (Matei 12:42). După cum spune și proorocirea: „Ei îi vor vinde...unui popor îndepărtat.” De aceea liderii religioși vor fi îndepărtați din domeniul în care și-au desfășurat activitățile comerciale și religioase, și vor fi duși atât de departe, încât nu se vor mai întoarce niciodată. Organizația lor va fi spartă și nimicită, fiindcă, așa cum susțin și Scripturile, conducătorii ei, adică elementul radical, o va arde cu foc, iar ideea acestei fapte va încolți în mințile lor, insuflată fiind de Domnul (Apocalipsa 17:16-18). Mai mult chiar, pentru a ne asigura că toate acestea se vor întâmpla, proorocirea lui Ioel zice: „Pentru că Domnul a spus asta.” Toate acestea se vor întâmpla cu siguranță, deoarece Dumnezeu a zis: „...Eu am plănuț și eu voi înfăptui.” - Isaia 46:11.

VESTIRE

La momentul convenit Mesagerul lui Iehova, Isus Christos apare la templul lui Iehova. El îi supune la probe pe cei sfințiți și apoi, îi adună în templu pe cei admiși. După aceea cei admiși trebuie să-i închine lui Iehova „o jertfă de virtute”. De aceea ei sunt trimiși să vestească Cuvântul și slava lui, slujind lui Iehova și lui Isus Christos. (Maleahi 3:3; Evrei 13:15). Dumnezeu îi sprijină pe acești credincioși, dezvăluindu-le înțelesul proorocirilor sale, și îi trimite pe aceștia cu această poruncă: „Vestiți aceste lucruri printre neamuri; pregătiți războiul! Treziți pe viteji! Să se apropie și să se suie, toți oamenii de război!” - Ioel 3:9.

Cât de mare ori cât de răspândită să fie vestirea poruncită? Trebuie să fie tot atât de mare ca cea poruncită de Isus referitor la evanghelia împărăției, care trebuie vestită întregii lumi ca mărturie. (Matei 24:14). Aceasta însemnează că vestirea este către toți cei dinafara „națiunii sfinte” a lui Dumnezeu, care alcătuiesc clasa împărăției. (1Petru 2:9,10). Acest mesaj de la Iehova atrage atenția tuturor oamenilor de bună credință față de Dumnezeu, iar „mulțimea cea mare” este informată de privilegiile ei, și ei vin din toate neamurile ca să-l slujească pe Iehova și pe Împăratul său. La Ioel 3:2. Dumnezeu zice: „Voi strânge toate neamurile și le voi pogori în valea lui Iosafat.” Supunându-se poruncii lui, vestirea este făcută de către martorii lui, și astfel ei au un rol în înfăptuirea lucrării lui Dumnezeu de adunare a neamurilor.

În continuare, martorilor lui Iehova li se poruncește să vestească cuvintele: „Pregătiți războiul!” Acest mesaj nu însemnează să se facă pregătiri pentru un alt război mondial între națiuni, ci, însemnează că opoziția Teocrației urmează să se adune împreună într-o confederație mondială cu scopul de a se opune Împăratului lui Iehova și împărăției. De fapt martorii lui Iehova anunță și vestesc Teocrația. Este o veste dusă dușmanului de a se pregăti pentru luptă împotriva lui Iehova. Ierarhia și aliații religioși sunt somați să dea socoteală pentru acțiunile desfășurate de-a lungul anilor, și în special cele desfășurate acum împotriva slujitorilor credincioși ai lui Iehova. Nota marginală a acestei părți a textului este: „Sfințiți războiul”; (*Rotherham*) „sanctificați un război.” Este ceea ce Ierarhia și aliații fac acum. Religioșii îl declară a fi un „război sfânt”, „un război pentru religia Creștină”. Mișcarea se numește „Frontul Creștin”, și duce război împotriva celor care-l sprijină pe Iehova Dumnezeu și pe Împăratul și împărăția sa. Doar elementul religios putea să „sanctifice” un astfel de război. Ierarhia Romano-Catolică are rol conducător în vestirea unui astfel de război ca fiind sfânt.

Vestirea mesajului de adevăr al lui Dumnezeu este o bună ocazie pentru religioși să pornească război împotriva martorilor lui Iehova în special. Ei nu ezită să mintă în cea mai mare măsură, pentru a transpune în fapte planurile lor nelegiuite. Este clar că Ierarhia și ceilalți religioși sunt cei pomeniți în proorocire că „sanctifică războiul”; fapt prefigurată și de către provocarea adresată de Iehova către Tir, Edom, Muntele Seir, Filistia și Babiloneni să iasă la război.

În munca de vestire a zilei răzbunării Dumnezeului nostru, martorii lui Iehova, care sunt Creștini, acționează supunându-se strict poruncilor lui Iehova. Ei sunt împuterniciți să facă astfel și trebuie să dea curs acestei misiuni. (Isaia 61:2). Așa precum li s-a poruncit, ei trebuie să vestească în public și pentru urechile tuturor: „Treziți-i [(V.R.) urniți-i; (*Roth.*) ridicăți] pe viteji.” Cine sunt

„vitejii” menționați în proorocire? Atât Scripturile cât și datele fizice arată că sunt cei din „Ierahia Autorității”, care se preamăresc pe sine și sunt ridicați în slăvi de politicieni lipsiți de conștiință și de radicali fanatici. Asupra lor se revarsă mari onoruri și sunt dați ca exemplu. De aceea proorocirea este îndreptată spre astfel de viteji, și în esență le spune: Ridicați-vă și porniți, voi cei din Ierarhie. Timp de veacuri v-ați ridicat pe voi în slăvi și v-ați lăudat cu ceea ce urma să faceți; împliniți acum aceste laude. Ridicați chestiunea împotriva martorilor lui Dumnezeu Atotputernicul. V-ați organizat „Acțiunea Catolică” ca pe un organism politic, pentru a cuceri și controla lumea, pentru a defăima numele lui Dumnezeu Atotputernicul și a vă opune împărăției lui; acum dați-i drumul și exercitați presiuni asupra tuturor persoanelor publice oficiale din lume, din domeniul politic, judiciar, legislativ, executiv, poliție, și toți ceilalți care vă aud și vă preamăresc, și care se alătură vouă în asuprirea și opoziția față de guvernul Teocratic. Faceți asta și porniți la acțiune împotriva martorilor lui Dumnezeu Atotputernicul. Ridicați campionul vostru gigant, Goliat-ul modern, statul corporatist, dictatorial sau totalitar. Cimentați legătura dintre conducătorii voștri arbitrari. Organizați-vă poliția secretă și folosiți-o pentru a-i spiona pe alții, și pedepsiți-i pe toți cei ce ar putea avea asupra lor Cuvântul lui Dumnezeu, ori vreo explicație a lui. Faceți ca marionetele voastre din corpurile legislative să adopte legi care să oblige la salutul drapelului ori al oamenilor, și tot felul de alte hotărâri care să aplice pedepse asupra celor care ar încerca să-și exercite dreptul la libertatea cuvântului și a închinării.

Plasați-i pe angajații voștri religioși în înaltele locuri oficiale ale actualei puteri lumești, și încurajați-i, în special pe funcționarii tribunalelor, să vândă hotărârile judecătorești pe bani, și în același timp să aplice pedepse pe nedrept celor care îndrăznesc să spună adevărul Cuvântului lui Dumnezeu. Strigați plângerile voastre false împotriva martorilor lui Iehova, și denunțați-i drept „Comuniști” ori „roșii”, punând astfel o etichetă asupra tuturor care nu sunt în favoarea tărăboiului religios. Agitați presa laică și pe proprietarii de stații de radio să vi se alătore în fabricarea de date și rapoarte falsificate către populație, în nădejdea întăririi poziției voastre nelegiuite. De multă vreme instigați poporul împotriva lui Dumnezeu și a împărăției sale, în timp ce cu multă falsitate pretindeți dreptul de a governa lumea în locul lui Christos. Acum, dați-i drumul, voi bărbați mari; adunați-vă la un loc și vedeți ce puteți face! De mult tânjiți după ziua în care să vă arătați puterile; sunteți nerăbdători să dați de bucluc ori să găsiți vreo scuză de a vă bate, dar acum vi se oferă ocazia.

În continuare Domnul le spune opozanților lui: „Să se apropie toți oamenii de război; să se suie.” Liderii religioși, în special Ierahia Romano-Catolică se gândesc să-i înspăimânte, să-i intimideze, să-i constrângă și să-i oblige pe alții să se supună și să se aplece în fața dictaturii lor, de aceea Domnul le zice: „Veniți și arătați-vă împotriva martorilor lui Iehova care vestesc adevărul Lui. Faceți tot posibilul să-i opriți, dacă vreți. Boicotați proprietarii și operatorii de stații de radio, și obligați-i să refuze să transmită orice ar putea șoca susceptibilitățile voastre religioase și ar demasca tărăboiul vostru. Folosiți ziarele pentru a răspândi minciuni la adresa slujitorilor lui Iehova, și dați sarcină oamenilor aflați în puterea voastră, să oblige celelalte publicații să sprijine planurile voastre politico-religioase, de a domni contrar voinței lui Dumnezeu. După ce oamenii din sistemul judiciar al organizației voastre comit grave încălcări împotriva legilor țării, precum vinderea dreptății ori a hotărârilor judecătorești pe bani, faceți-i pe editorii de presă subvenționați din banii voștri, să aștearnă tăcerea asupra unor astfel de violări ale legii. Și lăsați-i pe vitejii voștri să născocască mijloace și căi de împiedicare a vestirii mesajului împărăției lui Dumnezeu, cât pot ei mai bine! Acesta este ultimul vostru spectacol.”

Timp de mulți ani, liderii religioși, ajutați de campaniile de propagandă, au pretins că ei vor converti lumea la religia lor. Acesta a fost mijlocul lor pașnic de a și atinge scopul, și anume, dobândirea controlului asupra lumii. Acum însă, religioșii sunt disperați și gata să recurgă, și chiar recurg, la orice mijloace pentru a-și realiza proiectele nelegiuite. De aceea, Iehova, prin proorocul său, le spune vitejilor care se opun Teocrației: „Prefaceți în săbii, fiarele plugurilor voastre, iar cosoarele în sulite! Cel slab să zică: „sunt tare.” - Ioel 3:10.

A sosit acum vremea când acești religioși nelegiuiți și ambițioși se gândesc să înhațe controlul asupra lumii și să guverneze; și ca să poată avea întreaga lungime a funiei (să aibă avantajul de partea lor – nota trad.), Dumnezeu le zice: „Dați-i drumul, transformați mijloacele, cândva pașnice, de a face prozeliți, în arme militante. Nu ați reușit să convertiți și să adunați toate

națiunile în tabăra voastră politico-religioasă; acum uzați de toate metodele de forță pentru a-i aduce pe oameni sub controlul vostru. Se pare că „Acțiunea Catolică” vă servește bine; deci dați-i drumul înainte și anunțați deschis alianța voastră cu Fasciștii și Naziștii pentru a dobândi controlul asupra guvernelor de pe pământ.” Domnul îi ia în derâdere, spunându-le să facă ce pot ei mai rău.

Adresându-se în continuare acestei gloate nelegiuite, Iehova le spune în esență: „Cosoarele voastre pe care le-ați folosit să dregeți vița religioasă, nu v-au împlinit așteptările și nu i-au făcut pe oameni să vină alături de voi, să devină supuși în organizația voastră. Acum încercați să-i asupriți pe oameni, și, de aceea faceți din cosoarele voastre, sulite, adică unelte ale violenței, și folosiți violența în încercările voastre de a-i înregimenta pe oameni și de a-i controla astfel. Deveniți luptători pe față, să fiți astfel mai bine înzestrați pentru a lupta împotriva martorilor lui Iehova și împotriva mesajului lui Iehova, și deci, împotriva Teocrației.

Fiecare națiune și oricare organizație este slabă și nu contează nimic în comparație cu oștirea lui Dumnezeu Atotputernicul. (Isaia 40:15). Dar, pentru a gădila ambiția religioșilor, pentru a-i lua peste picior și pentru a le hrăni vanitatea, Iehova le trimite acest mesaj prin credincioșii lui martori: „Cel slab să spună: sunt tare.” Și astfel vanitoșii amăgiți se consideră foarte pentru a lupta împotriva tuturor care iau poziție de partea lui Iehova. În comparație cu numărul mic de martori ai lui Iehova vizibili pe pământ, și care par a fi total lipsiți de apărare, liderii religioși, mai ales, împreună cu fanaticii lor rătăciți, se consideră foarte puternici. Politicienii de profesie colaborează cu acești religioși, pentru că se gândesc, că este cea mai bună cale de a-și asigura sprijin politic în continuare. Politicienii spun în mod public: „Avem nevoie de mai multă religie”, fără să înțeleagă ce înseamnă în realitate religia. Religioșii spun: „Politicienii sunt cu noi, iar noi trebuie să zdrobim pe cei ce se numesc „martorii lui Iehova”.” Acești așa-zisi „viteji” se consideră foarte puternici față de Iehova Dumnezeu. Diavolul și îngerii cei răi le vâra în minte această idee.

În toate statele totalitare eforturile unite ale dușmanului se îndreaptă împotriva martorilor lui Iehova. În așa-numitele „democrații” există o tendință crescândă a elementelor politice și radicale de a se considera puternici și de a încerca să distrugă tot ce nu este de acord cu ei, și mai ales pe martorii Celui Prea Înalt. Toți aceștia se constituie în „neamurile care-l uită pe Dumnezeu”, pentru că ei nu-l consideră pe Dumnezeu Atotputernic și nu recunosc că martorii lui acționează la porunca Domnului, iar Iehova îi va apăra pe toți cei care-l iubesc și îl slujesc. Fără o deplină credință în Iehova și în împărăția sa, ar fi acum imposibil pentru oricare om să reziste atacurilor ticăloase ale dușmanului unit. Iehova este Dumnezeul mângâierii, și pentru a întări speranța poporului său, el le dă slujitorilor lui credincioși următoarea rugăciune: „Scoală-te, Doamne, ca să nu biruie omul; neamurile să fie judecate înaintea ta! Aruncă groaza în ei, Doamne, ca să știe popoarele că nu sunt decât oameni!” - Psalmii 9:19, 20.

Unii care afirmă că sunt sfințiți întru Dumnezeu, sunt mai slabi în credință decât alții, și datorită credinței puține devin pentru un timp temători. Venind în sprijinul și mângâierea lor, Iehova răspunde rugăciunii de mai sus adresată de cei credincioși lui, și prin gura proorocului său le zice celor care au nevoie de mai multă credință: „Eu, Eu vă mângâi. Dar cine ești tu, ca să te temi de omul cel muritor, și de fiul omului, care trece ca iarba.” - Isaia 51:12.

Doar cei care se încred în Iehova și-l slujesc cu străduință, pot să spună acum: „Sunt puternic întru Domnul, și în puterea tăriei lui.” (Efeseni 6:10). Aceștia nu au teamă și în această zi vor avea curaj să răspândească mesajul de adevăr al lui Dumnezeu, precum s-a poruncit - I Ioan 4:17,18.

În Marea Britanie și în America majoritatea muncii de martor este realizată de martorii lui Iehova. În celelate țări, unde numărul de martori este mic, dușmanul este mai curajos și mai arogant în opoziția sa față de munca Celui Prea Înalt. Opoziția răuvoitoare a dușmanului este în mare creștere în Marea Britanie și în America, și aceasta este un indiciu că Armagedonul este aproape. Acum este cât se poate de evident că demonii au pus stăpânire peste mințile celor care sunt împotriva lui Dumnezeu și împotriva Împăratului său. Satan știe că nu mai are decât puțin timp și de aceea își pune în joc întreaga sa putere pentru a-i controla pe cei care nu-l cunosc pe Iehova Dumnezeu. Recentele tulburări de la Madison Square Garden, din New York, au demonstrat clar că opoziții sau radicalii amăgiți se află total sub controlul lui Satan și a altor demoni, îngerii cei răi. Demonii preiau controlul asupra elementelor radicale din orice parte a pământului, și astfel, cel rău,

Diavolul, se mișcă rapid cu toate forțele sale pregătindu-se de socoteala finală. De aceea Iehova se adresează tuturor națiunilor: „Grăbiți-vă și veniți, toate neamurile [națiunile] de primprejur, și strângeți-vă! Acolo pogoară, Doamne, pe vitejii tăi!” -Ioel 3:11.

ADUNARE

Prima parte a acestui verset este adresată națiunilor care sunt împotriva lui Dumnezeu. A doua parte este o rugăciune a clasei „servului credincios” a lui Iehova, sau a „națiunii sfinte”. Forțelor dușmanului, aflate sub comanda nemijlocită a lui Gog, primul comandant al forțelor satanice, le sunt adresate următoarele cuvinte de către Iehova, potrivit *Versiunii Revăzute*: „Grăbiți-vă, și veniți, toate neamurile de primprejur.” Timpul pentru adunare și începerea luptei este scurt, și de aceea acțiunea trebuie grăbită. Satan știe că timpul lui este scurt, și el se grăbește să facă tocmai lucrul pe care Dumnezeu îl poruncește să fie făcut. (Apocalipsa 12:12). Graba cu care se fac pregătirile de luptă, transpare din următoarele cuvinte ale proorocului lui Dumnezeu: „Duruiesc carele de război pe ulițe drumuri ale organizației dușmanului ,se năpustesc unele peste altele în piețe; parcă sunt niște făclii la vedere, și aleargă ca fulgerele.” - Naum 2:4.

Acum, „Acțiunea Catolică” își iuțește activitatea în fiecare parte a pământului. Dictatorii politici, cu care Ierarhia este aliată, fac mișcări rapide pentru a-și spori puterea și a o extinde până la interzicerea completă a libertății cuvântului, presei, a libertății de întrunire și a libertății cultului. Cei mai radicali și mai rățaciți sunt atât de turbați, încât din dorința de a împiedica libertatea cuvântului și a întrunirii, acționează fără cea mai mică aparență de legalitate și nu respectă nici chiar legile dictatorilor. Toate evenimentele care se întâmplă acum arată că „ziua cea mare a Domnului este aproape, este aproape și vine în grabă mare, și vocea zilei lui [Iehova]. Și ce va urma? Viteazul [dușmanul] va țipa amarnic” - Țefania 1:14.

Este ziua răzbunării lui Iehova, iar el nu numai că este gata de luptă, ci el o întâmpină și-l invită pe dușman să se alinieze, zicându-i: „Veniți, voi toate neamurile de primprejur și strângeți-vă.” Pregătiți-vă de luptă; v-ați lăudat cu ce veți face; acum faceți! A sosit timpul ca Iehova să-și răzbune numele, așa că el îl invită pe dușman să înainteze; el face aceasta trimițându-i pe martorii lui, pe rămășița lui și pe tovarășii lor, printre oameni să vestească fără frică judecățile lui care sunt scrise. Cei care cred cu adevărat în Iehova, se supun cu plăcere acestei porunci, și cu mult curaj vestesc Teocrația; iar efectul asupra religioșilor este o nenorocire, întocmai cum lăcustele i-au nenorocit pe oamenii din Egipt, aceasta duce la resentimente în rândul celor răi, iar „Acțiunea Catolică” crește. În esență Iehova spune dușmanului: „Încercuți-i complet. Încercuți-i pe martorii mei credincioși de pe pământ, și faceți ce-i mai rău pentru a-i încorseta în legile voastre crude și rele. Luați de la oameni toate libertățile pe care cândva legile voastre naționale le-au garantat.”

În 1914 a început un „război în ceruri” și Domnul Isus împreună cu îngerii lui au luptat împotriva lui Satan și a forțelor sale, iar Satan și ceata lui ticăloasă au fost azvârliți jos, în apropierea pământului. (Apocalipsa 12:7-9) .Acum scena conflictului final este pe pământ, și se pare că următoarele cuvinte ale proorocirii lui Ioel, de mai sus, sunt o rugăciunea celor credincioși către Iehova: „Pogoară, Doamne, pe vitejii tăi!” ii scris: „Am dat poruncă sfintei mele oștiri – zice Domnul –am chemat pe (Ioel 3:11).În sprijinul acestei idei, într-o altă parte a proorocirii lui Dumnezeu este: „ am chemat pe vitejii mei la judecata mâniei mele, pe cei ce se bucură de mărimea mea. Un vuiet se aude pe munți, ca vuietul de popor mult; se aude o zarvă de împărății , de neamuri adunate; Domnul oștirilor își cercetează oastea care va da lupt.” - Isaia 13:3,4.

Sfârșitul lui Satan și a hoardei lui de nelegiuți este aproape, iar aici se include atât partea vizibilă , cât și partea invizibilă a organizației sale, mai ales Ierarhia Romano-Catolică, ce acum, în zadar încearcă să călărească pe creasta fiecărei națiuni. De aceea Iehova le spune, și poruncește și martorilor lui să repete cuvintele lui: „Să se trezească neamurile (V.R.) Să se scoale neamurile, și să se suie în valea lui Iosafat; căci acolo voi șede să judec toate neamurile de primprejur.” - Ioel 3:12.

De aceea, martorii lui Iehova, supunându-se poruncii lui Dumnezeu, trebuie să vestească, și chiar vestesc mesajul: „Căci este o zi de răzbunare a Domnului, un an de răsplătire și răzbunare

pentru Sion.” (Isaia 34:8).Acum credincioșii slujitori ai ai lui Dumnezeu vor avea în vedere misiunea și o vor îndeplini, vestind ziua de răzbunare a lui Dumnezeu. (Isaia 61:2).Timp de secole, Iehova i-a permis dușmanului să lucreze, fără să-l împiedice, dar acum își va regla conturile cu dușmanul, pentru totdeauna. De aceea Iehova îl aduce pe dușman pe poziție și îl agită, iar pe martorii lui credincioși îi face să aibă un rol în această muncă, vestind ziua răzbunării sale împotriva tuturor nelegiuirilor.

LOCUL BĂTĂLIEI

Iehova spune acum tuturor națiunilor care s-au aliat cu Diavolul: „Veniți sus în valea lui Iosafat”; adică, la locul judecății și bătăliei. Iehova îl manevrează pe dușman în poziția sau situația potrivită. El nu numai că alege câmpul de luptă, ci și îl scoate pe dușman la lumină, și îi obligă pe cei care-i sprijină pe lideri să arate de care parte se aliază. El îi forțează să se arate pe față că sunt împotriva Teocrației. Diviziunea are loc acum rapid, iar oamenii națiunilor se împart în două clase, una denumită „țapi”, iar cealaltă, avându-i pe cei de bună credință față de Dumnezeu, cunoscută ca „celelalte oi” ale Domnului. Este un moment palpitant, iar vuietul forțelor care se pregătesc de luptă, înfiorează inima oricui iubește virtutea și urăște nelegiuirea. Poporul lui Dumnezeu așteaptă de mult acest moment, și se bucură acum că a sosit, pentru că ei știu că Cel Drept, Dumnezeu Puternic, și Împăratul său vor obține victoria completă.

Iehova nu lasă nici o șansă dușmanului să poată spune vreodată că nu a știut din timp despre intențiile Lui împotriva lor. Oastea lui Satan se adună împotriva Domnului, venind din toate colțurile pământului. Hoarda aceasta ticăloasă se află sub comanda nemijlocită a lui Gog, întâiul comandant al lui Satan. Acestei gloate ticăloase îi adresează Domnul cuvântul său: „Așa vorbește Domnul Dumnezeu: „Iată, am necaz pe tine, Gog, domnul Roșului, Meșecului și Tubalului! Te voi tîrî, și-ți voi pune un cârlig în fălci; te voi scoate pe tine și toată oastea ta, cai și călăreți, toți îmbrăcați în tot felul de armuri, ceată mare de popor, care poartă scut și pavăză, și care toți mânuiesc sabia.” - Ezechiel 38:3,4.

Cuvintele adresate de Isus slujitorilor lui credincioși, îl arată pe Satan adunând neamurile pentru bătălia zilei celei mari a lui Dumnezeu Atotputernicul. (Apocalipsa 16:13-16) .Cei credincioși de pe pământ văd acum împlinirea proorocirii Apocalipsei. Iehova îi face să se adune în „valea lui Iosafat”, sau locul judecății finale, și le spune: „Acolo voi șede să judec neamurile.” (V.R.) Nici o parte a organizației lui Satan, de la acea adunare, nu va fi uitată de la judecată și executare. În calitate de Judecător puternic și Comandant Șef al întregii oștiri a virtuții, Iehova se află acolo să comande și să dirijeze executarea judecății sale, iar această executare este făcută de Isus Christos, Răzbunătorul și Ofițerul lui Superior. Nu va exista nici un fel de proces, așa cum au loc în tribunalele lumești. Nu se vor completa acte legalizate și nu se vor auzi pledoariile. Va fi vremea executării. Dumnezeu i-a dat lui Isus Christos „putere să judece.” (Ioan 5:27).Domnul Isus Christos se va afla acolo împotriva forțelor lui Satan, Iehova va șede ca să arbitreze lupta și să facă cunoscut rezultatul, iar după aceea orice opoziție față de Dumnezeu Atotputernicul va fi amuțită pe vecie. Virtutea va triumfa. Această asigurare deplină aduce multă bucurie celor care se află de partea Guvernului Teocratic, și le înfiorează inimile de bucurie și curaj nespuse.

Rezultă în acest punct al proorocirii, că Iehova se adresează Fiului său preaiubit, care întotdeauna se supune cu credință întru îndeplinirea voinței Tatălui său. De multe secole Isus Christos așteaptă acest moment ca să poată răzbuna numele Tatălui său, iar această răzbunare îl va aduce în plenitudinea bucuriei. Este vremea unei mari bucurii pentru inima sa, când îl aude pe Iehova zicându-i lui și oștirii cerești care acționează sub comanda lui Christos, Mareșalul cel mare: „Puneți mâna pe seceră, căci secerișul recolta din vița lui Satan este copt; veniți și călcați cu picioarele căci teascurile sunt pline și dau peste lături! Căci mare este răuata lor!” (Ioel 3:13). A sosit vremea când trebuie vârat cuțitul în via lui Satan. „Și din templul care este în cer, a ieșit un alt înger, care avea și el un cosor ascuțit. Și un alt înger, care avea stăpânire asupra focului, a ieșit din altar, și a strigat cu glas tare către cel ce avea cosorul cel ascuțit: pune cosorul tău cel ascuțit, și culege strugurii viei pământului, căci strugurii ei sunt copti!” - Apocalipsa 14:17,18.

Scopul folosirii cosorului este de a tăia vița lui Satan din rădăcinile care sunt adânc vârâte în pământ. Vița urmează să fie aruncată în teascul de vin al lui Dumnezeu, iar acolo să fie călcată și distrusă. Adunarea națiunilor la locul final al conflictului, este de asemenea pusă în legătură cu punerea cosorului, iar în această parte a lucrării, și martorii lui Iehova au un rol, ei vestind scopul lui Iehova. Potrivit unei alte traduceri, această parte a textului sună astfel: „ Puneți cuțitul folosit la vie, pentru că s-a copt recolta viei.” (Rotherham) Cu siguranță, aceasta însemnează că organizația lui Satan, mai ales „Creștinătatea”, care formează partea principală a organizației pământești a dușmanului, este acum coaptă și gata de nimicire.

TEASCUL DE STRUGURI

În continuare Iehova îi spune lui Christos, Împăratul și Executorul lui: „Veniți, lăsați jos”; (V:A:R:)”veniți și călcați” [(Roth.) „intrați și călcați]...teascul este plin, butoaiele dau pe dinafară”. În limbaj obișnuit, descrierea sună astfel: Pământul este plin de nelegiuiri și violență, iar vremea pentru eradicarea completă a tuturor relelor a sosit. Când bătălia Armagedonului va începe, teascul de struguri și butoaiele vor fi pline, pentru că la acea vreme împărțirea oamenilor va fi terminată, și „țapii” vor fi la stânga, iar cei de bună credință, „celelalte oi”, vor fi la dreapta lui Isus Christos, Judecătorul. Totul va fi gata pentru începerea înclăștării de forțe. Acel „teasc de struguri” va fi unul enorm, ce va putea conține toate neamurile ce sunt împotriva lui Iehova Dumnezeu. (Apocalipsa 14:19, 20). Roadele organizației dușmanului sunt coapte acum.

Aceste roade ale răutății sunt gata pentru a fi culese. Coacerea culminează cu atacurile și calomniile răutăcioase crescând adresate slujitorilor lui Iehova. Ierarhia conduce aceste atacuri, și le declară a fi un „război sfânt”, deci ei au „sanctificat” acest război, anunțându-și hotărârea de a zdrobi adevărul pentru ca Ierarhia să-și poată satisface ambițiile nemăsurate. Referitor la aceasta, Iehova spune prin proorocul său: „Pentru că răutatea lor este mare.” Aceasta se referă cu necesitate la acele „zile din urmă”, sau „vremuri primejdioase” (2 Timotei 3 : 1) Este vremea când religioșii au ajuns la gradul maxim de fățarnicie, demonstrând clar tuturor persoanelor sănătoase la cap, că acești religioși care pretind a-l servi pe Dumnezeu, nu sunt decât niște fățarnici, „având doar o formă de evlavie, dar tăgăduindu-i puterea.” (2Timotei 3:5). Este împlinirea finală a proorocirii citate de Isus Christos, și adresată acestei clase de religioși, cărora el le spune: „Fățarnicilor, bine a proorocit Isaia despre voi, când a zis: „Norodul acesta se apropie de mine cu gura și mă cinsteste cu buzele, dar inima lui este departe de mine. Dar în zadar mă cinstesc ei, învățând ca învățături niște porunci omenești.” - Matei 15:7-9.

E vremea când religia a crescut mare și a dat în sămânță. În Ioel 3 : 2-6 Iehova face referire la faptele lor nelegiuite, comise în special asupra slujitorilor credincioși ai Atotputernicului Dumnezeu. Prin faptele lor crude și nelegiuite, religioșii i-au provocat pe Iehova și pe Isus Christos, ca să-i împiedice pe aceștia să se desfășoare îndărătul unui zid de minciuni: „Pentru că ziceți: „Noi am făcut un legământ cu moartea, am făcut o învoială cu locuința morților; când va trece urgia apelor năvălitoare, nu ne va atinge, căci avem ca loc de scăpare neadevărul și ca adăpost minciuna.” (Isaia 28:15). Acei fățarnici au încercat cu disperare, și încă încearcă să-i distrugă pe cei de la templul Domnului, iar Iehova anunță că îi va nimici pe fățarnici - 1Corinteni 3:17.

Desigur, Iehova Dumnezeul Atotputernic a făcut în așa fel încât Biblia, înregistrarea lui sfântă, să fie scrisă și prezentată în asemenea manieră încât să poată fi înțeleasă și prețuită doar de către cei care-l iubesc, și de aceea doresc să fie îndrumați pe calea cea dreaptă. (Psalmii 25:9). Fiecare parte a Cuvântului său este armonioasă. Este adevărat că e un lucru la care ne-am așteptat. Unele părți ale proorocirii sale au fost scrise cu multe secole în urmă de către slujitorii lui credincioși, proorocii. Mulți ani după aceea, alte părți ale proorocirii sale, au fost transmise de către Isus Christos, marele Proroc, și înregistrate de către Ioan, slujitorul lui credincios. (Apocalipsa 1:1,2). Prin proorocul său, Ioel, Iehova îi dă poruncă lui Isus Christos, slăvitul lui Răzbunător, să pornească înainte la bătălia Armagedonului. În Apocalipsa sunt înregistrate faptele lui Isus Christos, în deplină și bucuroasă supunere față de poruncile Tatălui său. O mare emoție va stăpâni fiecare ființă care va avea privilegiul de a vedea înaintarea victorioasă a viteazului Răzbunător, pe

care Ioan o descrie cu următoarele cuvinte: „Apoi am văzut cerul deschis, și iată că s-a arătat un cal alb! Cel ce sta pe el, se cheamă „Cel credincios” și „Cel adevărat”, și el judecă și se luptă cu dreptate. Ochii lui erau ca para focului, pe cap avea multe cununi împărătești, și purta un nume scris pe care nimeni nu-l știe, decât numai el singur. Era îmbrăcat cu o haină muiată în sânge. Numele lui este „Cuvântul lui Dumnezeu”. Oștile din cer îl urmau călări pe cai albi, îmbrăcate cu in subțire, alb și curat. Din gura lui ieșea o sabie ascuțită, ca să lovească neamurile cu ea, pe care le va cârmui cu un toiag de fier. Și va călca cu picioarele teascul vinului mâniei aprinse a Atotputernicului Dumnezeu. Pe haină și pe coapsă avea scris numele acesta:”**ÎMPĂRATUL ÎMPĂRAȚILOR, ȘI DOMNUL DOMNILOR.**” - Apocalipsa 19:11-16.

Este „vremea războiului”! Are să fie războiul final. Toate oștirile cerurilor vor privi cu cel mai mare interes. Îl vor vedea și credincioșii de pe pământ, și vor fi pe deplin încredințați dinainte asupra rezultatului. Ora zero a sosit, iar Viteazul Luptător, aflat în fruntea oștirii sale neînvins, pornește înainte spre atac. Punctul culminant al celei dintâi lumi a nelegiuirilor și violenței a fost potopul, și el a prefigurat punctul culminant al „actualei lumi” a nelegiuirilor și violenței. Să-i lăsăm acum, pe cei ce-l iubesc pe Iehova și Împărăția sa, să urmărească marșul înainte al oștirilor cerești, și să aștepte cu nerăbdare rezultatul, așa cum a fost el prevestit în prorocii.

CAPITOLUL XII

SFÂRȘITUL RELIGIEI

Conducătorii tuturor națiunilor văd acum că dezastrul este aproape iar ei sunt condamnați, doar dacă nu se găsește vreun mijloc de a preveni nenorocirea. Cuprinși de frică, dar lăudându-se totuși cu capacitatea omului de a evita dezastrele, ei spun într-un singur cuvânt:: „Ne trebuie mai multă religie, altminteri neamul nostru va pieri.” Toate națiunile l-au uitat pe Dumnezeu , și nu iau aminte la Cuvântul său. Toate națiunile sunt împotriva **GUVERNULUI TEOCRATIC**. Ei se încred în om și în religie. „Orice fel de religie”, zic ei, „dar ceva religie este indispensabilă”. Proorociile Atotputernicului Dumnezeu , a căror împlinire reiese acum limpede din faptele fizice, arată că sfârșitul religiei a sosit și odată cu el și completa cădere a întregii organizații a lui Satan.

În anul 1914 (d. Chr.) Isus Christos, Împăratul, a fost întronat. Imediat după aceea a avut loc un „război în ceruri”, al cărui rezultat a fost că Diavolul „a fost azvârlit pe pământ, și [toți] îngerii lui [demonii] au fost aruncați împreună cu el.” (Apocalipsa 12:1-9). Diavolul și-a dat atunci seama că timpul până la bătălia finală este scurt și el trebuie să acționeze în grabă. „El știe că are puțină vreme.” (Apoaclipsa 12:12). Din cauza fricii, toate națiunile pământului au căzut în cursa Diavolului. (Proverbele 29:25). Iar acum toate națiunile se află sub puterea și controlul demonilor. (1Ioan 5:19). Întocmai precum demonii cei invizibili, conducătorii lumești sunt orbi în ce privește scopul lui Dumnezeu. Ei se află într-un întuneric adânc. (Isaia 60:2). Văzând că vremea lui e puțină, Diavolul a început pe la 1918 să adune toate națiunile pentru „bătălia din ziua cea mare a Atotputernicului Dumnezeu”, iar pentru lucrarea sa el folosește religia, politica și comerțul mondial. - Apocalipsa 16:14.

Armagedon înseamnă „locul de adunare al trupelor lui Iehova”, și tot acolo își îndreaptă și Diavolul forțele adunate de el: „Acestea sunt duhuri de draci, care fac semne nemaipomenite, și care se duc la împărății pământului întreg, ca să-i strângă pentru războiul zilei celei mari a Dumnezeului Celui Atotputernic.” „Duhurile cele rele i-au strâns în locul care pe evreiește se cheamă Armagedon.” –Apocalipsa 16:14,16.

Puterile conducătoare se bazează acum pe religie pentru a putea să-i țină pe oameni laolaltă. Liderii pământești și poporul orbit mărșăluiesc împreună spre Armagedon. Pe măsură ce adunarea națiunilor la Armagedon progresează, cresc mult nenorocirile poporului, iar în acest an,

1940, națiunile și popoarele sunt foarte tulburate din pricina acestor necazuri. Dar cine este principalul responsabil pentru această condiție îngrozitoare? El este autorul religiei, Satan, și cei care urmează și practică religia, și care din acest motiv sunt agenții vizibili ai lui Satan. Referitor la aceasta stă scris: „Vai de voi, locuitori [elementul conducător] ai pământului, și ai mării [oamenii care rabdă și sprijină puterile conducătoare egoiste] ! Căci Diavolul s-a pogorât la voi, cuprins de o mânie mare, fiindcă știe că are puțină vreme.” - Apocalipsa 12:12.

În timp ce necazurile cresc, conducătorii religioși, politici și comerciali la un loc le spun oamenilor: „Ne trebuie mai multă religie, altminteri vom pieri.” Masele de oameni, înspăimântați și neștiind încotro să meargă, sunt atrași și ei în cursa Diavolului. A sosit vremea ca Dumnezeu să-i lumineze pe toți cei care sunt de bună credință pentru ca să poată scăpa din acea cursă.

Provocarea Diavolului adresată lui Iehova Dumnezeu fusese că el, Satan, ar putea să-i facă pe toți oamenii să-l blesteme pe Dumnezeu în față. Acum el își dă seama că a fost incapabil să dovedească provocarea; deci, Diavolul, disperat e pornit să distrugă întreaga omenire, și atrage națiunile în cursa religiei ori a demonismului pentru a-și realiza țelul ticălos. Dar ziua reglementării finale este aici.

ORDINE DE BĂTAIE

Cu mult timp în urmă Dumnezeu a spus că îi va permite Diavolului să rămână și să încerce tot posibilul pentru a reuși în provocarea lui ticăloasă, iar el, Dumnezeu, la momentul socotit de el potrivit, își va exercita puterea împotriva lui Satan și a tuturor care-l urmează. (Exodul 9:16). A sosit acum vremea ca Dumnezeu să arate întregii creații, inclusiv demonilor, că Dumnezeu este Cel Prea Înalt, Cel Suprem și că numele lui este Iehova. Dușmanul trebuie adunat la locul conflictului final. Iehova i-a dat proorocului său Ioel, o vedenie a ordinii de bătaie, și l-a făcut să scrie proorocirea, care acum este în curs de împlinire: „Vin grămezi-grămezi în valea judecății, căci ziua Domnului este aproape, în valea judecății.” - Ioel 3:14.

Aceasta este „ziua lui Iehova”, și tuturor oamenilor de pe pământ care și-au pus în întregime credința în Dumnezeu și în Isus Christos, li se permite acum să vadă și să înțeleagă că aceasta este ziua Lui, și ei au o vedenie a ordinii de bătaie. Cuvântul „vale”, menționat în proorocire, este expresia simbolică a poziției celor două oștiri aflate în conflict, chiar în momentul dinaintea începerii bătăliei. „Muntele Sion” este simbolul organizației capitale a lui Dumnezeu, în care Isus Christos este Împărat. Este locul de întâlnire dintre Dumnezeu și creaturile lui credincioase. Este lăcașul Celui Prea Înalt (Psalmii 132:13,14). „Iehova al oștirilor” însemnează că El este Comandantul Suprem al tuturor forțelor dreptății și virtuții, care acum fac război împotriva nedreptății. Isus Christos este Comandantul forțelor Celui Prea Înalt pentru că el este Funcționarul Superior și Răzbnătorul numelui lui Iehova, iar acest nume trebuie răzbnat acum. Cel Drept duce război împotriva dușmanului, iar trupele Lui sunt adunate cu Isus Christos pe Muntele Sion, iar ei toți împreună cântă cântece de slavă Atotputernicului Dumnezeu - Apocalipsa 14:1-3; 19:11.

Forțele de luptă ale celor drepte aflate sub comanda nemijlocită a lui Isus Christos sunt următoarele: Iehova, Dumnezeul Atotputernic, Comandantul Suprem; Isus Christos, Mareșalul și Conducătorul forțelor de război împotriva nedreptății; și toți îngerii sfinți din ceruri care se supun întotdeauna lui Iehova și îl urmează pe Isus Christos. Bărbații și femeile de pe pământ care sunt de partea virtuții și dreptății, fiind total devotați lui Iehova și lui Christos, Împăratul său, au parte de o vedenie a ordinii de bătaie și sunt martori ai bătăliei, dar nu iau parte activă la ea. Ei sunt slujitorii lui Iehova pe pământ, îndeplinind cu credință sarcinile încredințate lor, care sunt între altele, să cânte cântece de slavă lui Dumnezeu și Christos, în timpul cât se adună forțele de război și cât timp bătălia este în desfășurare. Acești slujitori credincioși ai Celui Prea Înalt sunt urâți de dușman, iar dușmanul face tot posibilul ca să-i nimicească pe aceștia, dar „îngerul Domnului ridică tabără în jurul celor ce se tem de el, și-i scapă din primejdie.” - Psalmii 34:7.

Proorocirea dezvăluie poziția dușmanului și-l descrie astfel: „grămezi, grămezi în valea hotărârii”. Până aici Diavolul a adunat toate națiunile. Dumnezeu face cunoscut prin proorocul său că nici o națiune nu a fost uitată, și toate sunt aici. (Ieremia 25:15-26). Mesagerii lui Iehova, care

vestesc adevărurile referitoare la marele TEOCRAT și guvernul său, sunt urâți de către toate națiunile de pe pământ pentru că ei cântă cântece de slavă Celui Prea Înalt. Toți care sunt legați de religie sau demonism se află la locul bătăliei. Toți îngerii răi sau Nephilim, demonii, toți se află acolo. Mareșalul forțelor nelegiuite este Gog, cel care acționează sub comanda directă a lui Satan, comandantul șef al nelegiuitorilor.

Potrivit notei marginale a textului precedent, forțele sunt adunate în valea „conciziei”; care cuvânt însemnează „treieriș” sau „distrugere”. (V.R., notă marginală). Întocmai ca o treierătoare care taie și rupe tot ce ajunge în gura mașinii, tot astfel forțele răului, adunate în vale vor fi literalmente tăiate în bucăți. Rezultatul va fi anihilarea completă a armatei lui Satan.

ÎNTUNERIC

Starea în care se află forțele dușmanului, chiar înainte de bătălie, este cea de întuneric. (Ioel 2:31). Proorocul lui Dumnezeu descrie simbolic această stare: „Soarele și luna se vor întuneca, iar stele își vor pierde strălucirea.” (Ioel 3:15). Soarele și luna sunt creația Lui Dumnezeu Atotputernicul. Soarele este sursa de lumină pe timp de zi, iar luna dă lumină noaptea. Dumnezeu face să fie întuneric pentru a-l înconjura complet pe dușman; de aceea toți care au de a face cu religia și o practică, se află în întuneric. Ei nu au lumină ori înțelegere a scopului lui Dumnezeu. Faptele reale aflate în completă armonie cu proorocirea, arată că aceasta este starea actuală a conducătorilor sau liderilor națiunilor de pe pământ. Demonii se află în întuneric în ce privește scopul lui Dumnezeu încă din ziua potopului. (Iuda 6-13) Clasa „servului rău” se află de asemenea în întuneric, fiind aruncați în întunericul de afară datorită necredinței lor. (Matei 24 : 48-51; 25:30) Nici unul dintre aceștia nu poate aprecia sau înțelege ceea ce urmează să se întâmple. „Lumina este semănată pentru cel neprihănit.” (Psalmii 97:11). De vreme ce toți religioșii sunt de partea Diavolului și deci sunt nedrepti, ei nu au lumină de la Cuvântul lui Dumnezeu. Ei umblă în întuneric. (Proverbele 2:13). Dimpotrivă, cei care se încred pe deplin în Iehova Dumnezeu și în Isus Christos, și care resping religia, aceștia se află în lumină. Ei sunt socotiți neprihăniți datorită credinței lor în Dumnezeu și în împărăția lui. Acestor credincioși li se acordă acum marele privilegiu de a avea o vedenie a ordinii de bătaie, iar ei știu ce urmează să se întâmple în curând și care va fi rezultatul final.

Martorii lui Iehova fiind în întregime devotați marelui TEOCRAT și guvernului său, se străduiesc acum să ducă oamenilor mesajul referitor la GUVERNUL TEOCRATIC. Oamenii de bună credință care aud și înțeleg mesajul acesta, își dau repede seama că religia este o cursă a Diavolului pentru a-i împinge pe oameni spre nimicire, și de aceea cei de bună credință se vor grăbi să se adăpostească la Domnul. „Cel ce se încrede în Domnul, n-are de ce să se teamă.” (Proverbele 29:25). „La Domnul este scăparea; binecuvântarea ta să fie peste poporul tău.” - Psalmii 3:8.

Cei în întregime devotați lui Iehova, se supun poruncilor lui și vestesc fără întrerupere numele Celui Prea Înalt și a împărăției sale, pentru ca oamenii să poată fi preveniți și să găsească modul de scăpare. Astfel ei au un rol în „lucrarea ciudată” a lui Iehova. Această „lucrare ciudată” are loc acum pe pământ, și asta îi face pe religioși să fie foarte mânioși; fiind îmbătați cu vinul Diavolului, ei se opun din toate puterile și resping mesajul lui Dumnezeu și pe mesagerii lui, încercând să-i distrugă pe aceștia.

Mesajul pe care martorii lui Iehova și tovarășii lor îl supun acum atenției oamenilor nu este mesajul unui om oarecare, ci el este mesajul lui Iehova Dumnezeu, Cel Prea Înalt, care sălășluiește în Sion. Proorocirea lui Ioel spune: „Domnul răcnește din Sion, glasul lui răsună din Ierusalim, de se zguduie cerurile și pământul. Dar Domnul este speranța poporului său și ocrotirea copiilor lui Israel.” - Ioel 3:16.

Sunt cei unși de Domnul, rămășița poporului său pe pământ, cei din „Sion”; sunt tovarășii lor, clasa Ionatan sau Ionadab, care sunt din „Ierusalim”; Atât rămășița cât și Ionadabii vestesc numele lui Iehova și împărăția sa. Dumnezeu îi folosește ca pe „vocea” lui pentru a suna alarma. Vocea lui Iehova care sună astfel prin slujitorii lui, zguduie „cerurile” (adică, forțele invizibile, demonii) și toate forțele vizibile ale omului pe pământ, adică cei care urmează și practică religia.

Aceasta este zguduirea care are loc chiar înaintea „bătăliei zilei celei mari a Atotputernicului Dumnezeu.” (Hagai 2:6,7). Dar o altă și mult mai mare zguduire va avea loc în bătălia de la Armagedon. Doar rămășița, și cei de bună credință care se încred în marele TEOCRAT și în guvernul lui pot avea speranță. De aceea „Domnul va fi speranța poporului său” acum și de acum înainte veșnic. Practicanții religioși mâniați continuă să-i persecute pe acești martori ai Domnului, pentru că ei spun adevărul, dar această persecuție nu-i face pe martori să dea înapoi în munca lor, deoarece ei știu că sunt susținuți de Iehova. Ca să-i încurajeze, Iehova spune: „De aceea, așteptați numai, zice Domnul, până în ziua când mă voi scula la pradă; căci am hotărât să strâng neamurile, să adun împărățiile, ca să-mi vărs urgia peste ele, toată aprinderea mâniei mele; căci tot pământul va fi mistuit de focul geloziei mele.” - Țefania 3:8.

BĂTĂLIA

Toate neamurile sunt acum în „valea lui Iosafat”, adică valea judecății sau deciziei. Este de asemenea, și valea conciziei sau locul măcelului, pentru că acolo va fi executată judecata lui Iehova împotriva celor răi. Iehova Dumnezeu este în Sion; el este Cel Suprem, Comandantul și arbitrul final. Este ziua victoriei sale; de aceea este ziua Domnului. Iehova poruncește să înceapă bătălia: „Domnul [Iehova] va răzni de sus...căci Domnul se ceartă cu neamurile; ...și dă pe cei răi, pradă săbiei.” - Ieremia 25:30,31.

Isus Christos, Răzbunătorul Celui Prea Înalt, aude și de îndată se supune poruncii. El se îndreaptă spre război ca să dea lupta cu dușmanul. Oastea cerurilor, îngerii cei sfinți, pe deplin pregătiți de luptă, îl urmează pe Domnul Isus Christos. Este oastea neprihănirii. Bătălia este în toi, și forțele neprihănirii iau cu asalt forțele dușmanului, le resping și le taie efectiv în bucăți. Referitor la această oștire a neprihănirii, este scris: „Oștile din cer îl urmau pe Isus Christos călări pe cai albi, îmbrăcate cu in subțire, alb și curat. Din gura lui ieșea o sabie ascuțită, ca să lovească neamurile cu ea, pe care le va cârmui cu un toiag de fier. Și va călca cu picioarele teascul vinului mâniei aprinse a Atotputernicului Dumnezeu.” - Apocalipsa 19:14,15.

Iehova al oștirilor îl sprijină din plin pe Mareșalul său, Isus Christos. De aceea victoria este certă: „Domnul [Iehova] , de la dreapta ta, zdrobește pe împărați în ziua mâniei lui. El face dreptate printre neamuri [națiuni] totul este plin de trupuri moarte; el zdrobește capete pe toată întinderea țării.” (Psalmii 110:5,6). Astfel se vede că Domnul Isus Christos , sprijinit întru totul de Cel prea Înalt, lovește în împărați sau puterile conducătoare, atât vizibile cât și invizibile, în ziua bătăliei sale. El rănește căpeteniile fiecărui sector al organizației lui Satan, de-a lungul multor țări; el umple locul cu morți.

MĂCELUL

Este ora mâniei lui Dumnezeu exprimată împotriva celor care i-au defăimat atât de mișelește numele sfânt, iar dușmanul va primi răsplata cuvenită: „Căci Domnul este mâniat pe toate neamurile, și plin de urgie pe toată oștirea lor; el le nimicește cu desăvârșire, le măcelărește de tot. Morții lor sunt aruncați, trupurile lor moarte duhnesc, și se topesc munții de sângele lor. Toată oștirea cerurilor [adică locurile înalte în care s-au cocoțat cei din gloata lui Satan] piere, cerurile sunt făcute sul ca o carte, și toată oștirea lor piere, cum cade frunza de viță, cum cade rodul din smochin. Căci sabia mea s-a îmbăiat în ceruri [locurile înalte unde s-au aciuat cei din gloata lui Satan] : iată, se va pogorî asupra Edomului [religioșii și aliații lor aflați în locurile înalte], asupra poporului pe care l-am sortit nimicirii, ca să-l pedepsesc. Sabia Domnului este plină de sânge, unsă cu grăsime, cu sângele mieilor și țapilor, cu grăsimea rărunchilor berbecilor; căci Domnul ține un praznic de jertfe la Boțra [Edom, persecutorii religioși] , și un mare măcel este în țara Edomului. Bivolii cad împreună cu ei, și boii împreună cu taurii; țara lor se adapă cu sânge, și țărâna se umple de grăsime. Căci este o zi de răzbunare a Domnului, un an de răsplătire și răzbunare pentru Sion.” - Isaia 34:2-8.

Liderii religioși, conducătorii politici și mai marii comerțului s-au angajat unanim în războaie crunte care au avut ca rezultat nimicirea sufletelor nevinovaților. Astfel de conducători au încălcat dinadins legământul veșnic al lui Dumnezeu. (Geneza 9:3-17). Toți aceștia au cedat influenței și puterii demonilor; de aceea Dumnezeu vestește care va fi rezultatul în ziua încheierii socotelilor: „Țara este pustiită de tot și prădată; căci Domnul a hotărât așa. Țara este tristă, sleită de puteri; locuitorii sunt mâhniți și tânjesc; căpeteniile sunt fără putere. Căci țara a fost spurcată de locuitorii ei; ei călcau legile, nu țineau poruncile, și rupeau legământul cel veșnic. De aceea mănâncă blestemul țara [elementul conducător], și locuitorii ei suferă pedeapsa nelegiuirilor lor; de aceea sunt prăpădiți locuitorii țării, și nu mai rămâne decât un mic număr din ei.” - Isaia 24:3-6.

Domnul spune că bătălia de la Armaghedon va avea ca rezultat o distrugere larg răspândită: „Căci cei pe care-i va ucide Domnul în ziua aceea vor fi întinși de la un capăt al pământului până la celălalt; nu vor fi nici jeliți, nici adunați, nici îngropați; ei vor fi un gunoi de pământ.” (Jeremia 25:33). Cei ce vor muri nu vor fi doar câteva milioane la număr, ci „Domnul îi va nimici pe toți cei răi.” - Psalmii 145:20.

NIMICIȚI

„Bătălia mării zile a Dumnezeului Atotputernic” va SFĂRȘI CU RELIGIA ȘI PERSECUTORII RELIGIOȘI pentru totdeauna. Bătălia Armaghedonului este timpul și locul ales de Dumnezeu pentru a încheia socotelile cu dușmanii lui, iar el va face aceasta cerând sângele celor care în mod deliberat au încălcat „jurământul lui veșnic”. (Geneza 9:5-10). El nu va permite ca cei care au vărsat sânge omenesc nevinovat, să coboare în mormânt în pace, ci va face ca toți aceștia care sunt acum pe pământ, să fie nimiciți la Armaghedon. „Le voi curăța sângele pe care nu l-am curățat încă, căci Domnul locuiește în Sion.” - Ioel 3:21.

Conform versiunilor *Siriană și Septuaginta*, acest text sună astfel: „Voi răzbuna sângele lor care nu l-am răzbunat încă.” Numele lui Iehova va fi complet și pe deplin răzbunat. Acest lucru va fi făcut de Isus Christos, Răzbunătorul lui. El nu îi va lăsa pe vărsătorii de sânge să plece nebăgați în seamă, fără să se regleze socotelile. Aceasta este dreapta răsplată, aplicată reprezentanților pământești ai lui Satan, din pricina violențelor practicate împotriva celor ce cu credință îl slujesc pe Iehova Dumnezeu. Pe acești persecutori el îi va coborî în mormânt însângerați. (1 Împărați 2: 9). Legea lui trebuie împlinită: „Voi cere înapoi viața omului, din mâna omului, din mâna oricărui om, care este fratele lui.” (Geneza 9:5). Sângele nevinovat al martorilor lui Iehova, vărsat de religioși va cădea supra capetelor ucigașilor cei răi.

Sângele celor uciși la Armaghedon, nu va cădea asupra capetelor credincioșilor slujitori ai lui Iehova. Martorii lui și tovarășii acestora au trâmbițat supuși și cu mult zel alarma și deci, nu se fac vinovați de ofensă și nici sânge nu li se va cere; dar religioșii și aliații lor au vărsat în repetate rânduri sângele nevinovaților, iar pentru aceasta vor fi pe deplin răsplățiți de către Executorul lui Iehova.

Proorocirea lui Dumnezeu, transmisă prin Ioel arată că răzbunarea lui va fi îndreptată împotriva religioșilor, în special a Ierarhiei Romano – Catolice și a aliaților ei, inclusiv elementele politice, comerciale și militare de pe pământ care practică religia și care i-au pedepsit dur pe slujitorii lui Dumnezeu: „Egiptul va ajunge pustiu, Edomul va ajunge o pustie stearpă, din pricina silniciei făcute împotriva copiilor lui Iuda, al căror sânge nevinovat l-au vărsat în țara lor.” - Ioel 3:19.

În textul proorocirii, „Edomul” citat mai sus, și care în alte proorociri este numit „Muntele Seir”, ilustrează în mod precis demonismul sau religia. „Egiptul” este ilustrativ pentru elementele politice, comerciale și militare care guvernează pământul, și care toate practică un anumit soi de religie. Proorocirea accentuează în mod special devastarea care cade asupra elementelor politice, comerciale și militare ale organizației lui Satan.

În proorocire, Ieraria Romano - Catholică este fără îndoială principala vizată sub numele de „Edom”. Potrivit *Versiunii Revăzute* această parte a textului sună astfel: ”Iar Edomul va fi o

pustietate dezolantă, din pricina violențelor înfăptuite asupra copiilor lui Iuda”; adică împotriva celor care-l slăvesc și-l servesc pe Iehova.

Faptele de necontestat care s-au întâmplat în special din 1917 încoace, arată că Ierarhia Romano - Catholică a cauzat multă suferință și vărsare de sânge asupra poporului lui Dumnezeu în cuprinsul „țării” din multe părți ale națiunilor de pe pământ. Faptele lor nelegiuite împotriva martorilor lui Iehova au continuat să crească. Chiar acum Ierarhia și aliații lor pun la cale nimicirea martorilor lui Iehova și a tovarășilor lor. Cei care-l servesc cu credință pe Dumnezeu nu vor fi de loc descurajați de faptele nelegiuite ale dușmanului, deoarece ei știu că religia este osândită, iar judecata împotriva acelei clase nelegiuite va fi executată și făptuitorii de nelegiuiri vor pieri.

Asupritorii religioși și aliații lor au încălcat dinadins „legământul veșnic” al lui Iehova, iar acum se va îndeplini promisiunea Atotputernicului de a li se da răsplata deplină. Imaginile profetice evocate de Iehova în vremurile de demult sunt acum pe cale de a se îndeplini complet. Edom, prefigurând elementul religios aflat acum pe pământ, a luat poziție împotriva lui Iuda și a Ierusalimului și a sprijinit Babilonul în persecuția poporului lui Dumnezeu aflat la templu. (Obadia 11-14). Aceasta îi definește categoric pe Edomiții zilelor noastre (religioșii conduși de Ierarhia Romano - Catholică) drept o parte a organizației lui Satan. În proorociri această organizație religioasă nelegiuită este denumită „femeia” lui Satan, bătrâna „curvă”, iar referitor la ea se scrie: „Și am văzut pe femeia aceasta, îmbătată de sângele sfinților și de sângele mucenicilor lui Isus; când am văzut-o, m-am mirat minune mare.” (Apocalipsa 17:6). „Și pentru că în ea a fost găsit sângele proorocilor și al sfinților și al tuturor celor care au fost uciși pe pământ.” (Apocalipsa 18:24). „până și pe poalele hainei tale se află sângele sărmanilor nevinovați, pe care nu i-ai prins făcând nici o spargere.” - Ieremia 2:34.

Judecata lui Iehova scrisă împotriva celor care încalcă legământul său referitor la sfințenia vieții, zice: „De aceea, pe viața mea, zice Domnul Dumnezeu , că te voi face sânge, și te va urmări sângele; fiindcă nu ai urât sângele, de aceea sângele te va urmări. Voi preface muntele Seir într-o pustietate și într-un pustiu, și voi nimici cu desăvârșire din el și pe cei ce se duc, și pe cei ce se întorc. Îi voi umplea munții cu morți; și cei uciși de sabie vor cădea pe dealurile tale, în văile tale și în toate puhoaiile tale.” - Ezechiel 35:6-8.

Ierarhia Romano - Catholică , Edomiții moderni, au cotropit în repetate rânduri „Țara lui Iuda”, adică, a martorilor lui Iehova și a „tovarășilor” lor, care-l slăvesc pe Iehova ; iar din pricina aceasta Iehova le va „plăti” integral acestor ticăloși. Această parte a proorocirii este acum făcută cunoscut poporului său de către Domnul, astfel încât ei să primească mângâiere și nădejde sporită în timpul acestor vremuri de ticăloșie împotriva lor.

Apoi proorocul lui Dumnezeu prevestește scopul Lui de a nimici pe aliații politici, comerciali, și militari ai religiei, care au acționat împreună cu elementul religios la asuprirea martorilor credincioși ai lui Dumnezeu.” - Ioel 3:19.

Fluviul Nil al Egiptului atipic nu mai udă pământul destul ca să-l facă roditor. Comercialismul lui pare să fie pe ducă, fapt dovedit și de condițiile existente pe pământ, și aceasta în ciuda unei continue „pompări” și cheltuirii necugetate de bani, făcute de unii indivizi ai neamului, care încearcă să mențină afacerea pe linie de plutire. Și în alte părți ale pământului se întâmplă la fel. Starea Egiptului atipic se schimbă din rău în mai rău, iar la Armagedon totul se va nărui: „Povara Egiptului. Iată, Domnul călărește pe un nor repede [război] și vine în Egipt; idolii Egiptului tremură înaintea lui, și li se îndoie inima Egiptenilor în ei. Și voi înarma pe Egipteni unii împotriva altora, și se vor bate frate cu frate, prieten cu prieten, cetate cu cetate, împărăție cu împărăție. Duhul Egiptenilor va pieri din ei, și le voi nimici sfatul; atunci vor întreba pe idoli și pe vrăjitori, pe cei ce cheamă morții și pe ghicitori. Voi da pe Egipteni în mâinile unui stăpân aspru, și un împărat fără milă va stăpâni peste ei, zice Domnul, Dumnezeul oștirilor. Apele mării vor seca, și râul va seca și se va usca.” - Isaia 19:1-5.

SUPRAVIEȚUITORI

Religioșii și aliații lor au încercat să-i reducă la tăcere pe toți cei care-l slăvesc și slujesc pe Iehova. În această privință eșecul lor va fi total. Promisiunea făcută de Dumnezeu slujitorilor săi credincioși este că ei vor supraviețui distrugerii de la Armaghedon: „Dar Iuda va fi veșnic locuit, și Ierusalimul din neam în neam.” (Ioel 3:20). Supraviețuitorii vor rămâne pe pământ „din neam în neam”, adică, pe veci; această afirmație a lui Dumnezeu este întărită în continuare de către cuvintele proorocului: „Îi voi sădi în țara lor, și nu vor mai fi smulși din țara pe care le-am dat-o, zice Domnul, Dumnezeul tău.” - Amos 9:15.

Organizația universală a lui Iehova („Ierusalim”) va exista și după ce organizația lui Satan va fi distrusă complet. Rămânerea pe pământ a „rămășiței” va fi doar temporară; însă în ce privește pe tovarășii lor, „celelalte oi”, formând „marea mulțime” și care vin la Ierusalim să se închine lui Iehova, vor sălășlui pe pământ pe vecie: „Așa vorbește Domnul oștirilor: „Vor mai veni iarăși popoare și locuitori dintr-un mare număr de cetăți. Locuitorii unei cetăți vor merge la cealaltă, și vor zice: haidem să ne rugăm Domnului, și să căutăm pe Domnul oștirilor! Vrem să mergem și noi! Și multe popoare și multe neamuri vor veni astfel să caute pe Domnul oștirilor la Ierusalim, și să se roage Domnului.” Așa vorbește Domnul oștirilor: „În zilele acelea, zece oameni din limbile neamurilor vor apuca pe un Iudeu de poala hainei, și-i vor zice: vrem să mergem cu voi; căci am auzit că Dumnezeu este cu voi.” (Zaharia 8:20-23). „Toți ceice vor mai rămânea din toate neamurile venite împotriva Ierusalimului, se vor sui în fiecare an să se închine înaintea Împăratului, Domnul oștirilor, și să prăznuiască sărbătoarea corturilor. Dacă unele din familiile pământului nu vor voi să se suie la Ierusalim ca să se închine înaintea Împăratului, Domnul oștirilor, nu va cădea ploaie peste ele. Dacă familia Egiptului nu se va sui, dacă nu va veni, nu va cădea ploaie nici peste ea; va fi lovită cu aceeași urgie cu care va lovi Domnul neamurile care nu se vor sui să prăznuiască sărbătoarea corturilor.” - Zaharia 14:16-19.

Acei supraviețuitori pământești de la Armaghedon vor fi binecuvântați cu nespus de marele privilegiu de a îndeplini misiunea divină de „a fi roditori...și a umple pământul” cu creaturi umane perfecte. (Geneza 9:1). Ei vor face aceasta sub îndrumarea nemijlocită și cu ajutorul lui Christos, Împăratul mării TEOCRAȚII.

Doar cei ce sunt sânguincioși în studiul Cuvântului revelat al lui Dumnezeu, și care nu uită mesajul lui Dumnezeu, referitor la împărăție, doar aceia se vor putea ține tare și vor rezista la atacul dușmanului. Cei care dintr-un motiv sau altul se vor întoarce spre lucrurile acestei lumi, cu siguranță vor pierde totul. Cei care-și vor pune credința întru totul în Iehova și în Împăratul său, și care cu răbdare se vor strădui să lupte mai departe respectând Cuvântul Lui, aceștia vor zări scopul lui Dumnezeu și care va fi rezultatul final. Ei își dau seama că ziua bătăliei este aici, și prin credință văd limpede care va fi rezultatul. Ei aud osânda religiei și dărâmarea totală a tuturor forțelor lui Satan. Ei îl zăresc pe Isus Christos, Războinicul victorios, încununat de slavă și victorie, conducându-și forțele spre victoria deplină în răzbunarea numelui lui Iehova. Ei văd lucrarea terminată. Ei aud o discuție în care Isus Christos, marele Răzbușător, este principalul vorbitor. Lui îi sunt adresate întrebări, iar Isus Christos dă răspunsurile: „Cine este acesta, care vine din Edom, din Boțra în haine strălucitoare, și calcă mândru, în plinătatea puterii lui? [Răspuns] Eu sunt cel care am făgăduit mântuirea și am putere să izbăvesc. [Întrebare] Dar pentru ce îți sunt hainele roșii, și veșmintele tale ca veșmintele celui care calcă în teasc? [Răspuns] Eu singur am călcat în teasc, și nici un om dintre popoare nu era cu mine; i-am călcat astfel în mânia mea și i-am zdrobit în urgia mea; așa că sângele lor a țâșnit pe veșmintele mele, și mi-am mânjit toate hainele mele cu el. Căci în inima mea era o zi de răzbunare, și venise anul celor răscumpărați ai mei.” - Isaia 63:1-4.

Observați următorul lucru: că în lupta împotriva dușmanului, nimeni nu acordă sprijin neprihănitului Împărat; adică nimeni din lume, doar cei care au luat poziție de partea lui Dumnezeu și a lui Christos și au devenit parte a organizației sale înainte de Armaghedon, și care deci, sunt ai lui și alături de el. „Mă uitam împrejur, și nu era nimeni să mă ajute, și mă îngrozeam, dar nu era cine să mă sprijine; atunci brațul meu mi-a fost într-ajutor, și urgia mea m-a sprijinit.” - Isaia 63:5.

ADĂPOST

Toți cei care acum sunt de partea lui Iehova și a Împăratului său să se țină tare și să rabde cu bucurie și cu credință până la capăt. Acestora Iehova le vorbește prin proorocul său: „Domnul este nădejdea și tăria poporului său.” (Ioel 3:16; V.R.). Armagedonul va fi mult prea groaznic pentru a putea fi descris în cuvinte omenești. Dar credincioșii nu trebuie să se teamă de acea înclăstare și nici de cele ce se vor întâmpla.

Iehova își va întinde mâna asupra celor credincioși, le va fi pavază și adăpost sigur: „Numele Domnului este un turn tare; cel neprihănit fuge în el și stă la adăpost” - Proverbele 18:10.

Astăzi, dușmanul, dar în special Ierarhia Romano – Catholică, a făcut – precum Dumnezeu a prevestit – „din minciuni un adăpost”. (Isaia 28:15). Ei în mod fățarnic pretind a fi de partea libertății și dreptului dar se situează tocmai pe partea opusă, recurgând întotdeauna la nelegiuire. Dar cei care s-au devotat lui Iehova și Împăratului său nu se vor înspăimânda și nu se vor descuraja din pricina faptelor celor nelegiuți. Dumnezeu va mătura acel adăpost de minciuni. Proorocul Ieremia a fost o imagine a poporului credincios al lui Dumnezeu pe pământ; așa cum se ruga el, se roagă acum credincioșii de pe pământ: „De aceea, nu fi o pricină de groază pentru mine, căci tu ești scăparea mea în ziua nenorocirii! Prigonitorii mei să fie acoperiți de rușine, dar să nu fiu rușinat eu; să tremure ei, dar să nu tremur eu! Adu peste ei ziua nenorocirii, lovește-i cu o îndoită urgie.” - Ieremia 17:17,18.

Tăria poporului lui Iehova stă în bucuria lor și în slujirea bucuroasă a lui Dumnezeu și a Împăratului său. Așa precum Neemia a construit zidurile Ierusalimului în mijlocul unor mari necazuri, tot astfel credincioșii Domnului promovează interesele împărăției în mijlocul unor mari nenorociri, și pe bună dreptate ei spun: „Bucuria Domnului, este tăria noastră.” (Neemia 8 : 10) „Domnul este tăria mea și scutul meu; în el mi se încrede inima și sunt ajutat; de aceea îmi este plină de veselie inima, și-l laud prin cântările mele. Domnul este tăria poporului său, el este stânca izbăvitoare a unsului său. Mântuiește, Doamne, poporul tău, și binecuvântează moștenirea ta! Fii păstorul și sprijinitorul lor în veci!” (Psalmii 28:7-9). „Domnul este bun, el este un loc de scăpare în ziua necazului; și cunoaște pe cei ce se încred în el.” - Naum 1:7.

Religioșii își pun nădejdea în puterile conducătoare totalitare, Egiptul atipic, organizația Diavolului, iar puterea lor îi va părăsi cu totul. Israelii spirituali, poporul credincios al lui Dumnezeu, își află tăria în întregime în marele Teocrat și în Împăratul său. „Marea mulțime” sunt cei ce provin din toate națiunile, neamurile, popoarele și limbile (Apocalipsa 7:9-17), iar ei se pun acum sub porunca Împăratului lui Iehova, devenind „tovarăși” rămășiței, vestitorii Împărăției. Toți aceștia se bucură de binecuvântările Domnului și zic: „Doamne, tăria, cetățuia și scăparea mea în ziua necazului!” (Ieremia 16:19). Religia va pieri dar împărăția lui Christos va dăinui pe vecie.

Când Armagedonul se va sfârși, supraviețuitorii vor ști că Isus Christos este Împăratul Teocrației iar Iehova este Conducătorul suprem: „Și veți ști că eu sunt Domnul, Dumnezeuul vostru, care locuiește în Sion, muntele meu cel sfânt; atunci Ierusalimul va fi sfânt și nu vor mai trece străinii prin el.” - Ioel 3:17.

Partea vizibilă a organizației lui Dumnezeu, a fost în repetate rânduri pângărită de asupritori nelegiuți și lipsiți de evlavie, care pretindeau a fi făcut cândva parte din organizația lui Dumnezeu. Dar odată cu venirea sa la templu, Isus Christos nu a mai permis celor nedrepti să rămână împreună cu slujitorii credincioși, ci i-a scos afară și continuă să-i scoată afară pe toți cei care l-au jignit pe el și pe organizația sa și care au lucrat cu nedreptate împotriva lui Dumnezeu și a unșilor lui. (Matei 13:41,42; Apocalipsa 21:27). Nici un „străin” care se opune împărăției lui Dumnezeu sau care asuprește poporul său, nu poate rămâne în organizația sa, zice Domnul. (Ioel 3:17). Când Armagedonul va fi împlinit, toți din organizația lui Dumnezeu vor fi sfințiți întru Iehova. - Zaharia 14:20, 21.

În ce privește organizația lui Iehova, Scriptura spune: „Nici un străin [pe evreiește *zarim*; asupritorii cei nelegiuți] nu vor mai trece prin ea.” (Ioel 3:17). Faptele nelegiuite ale Ierarhiei

Romano – Catolice și ale năărărilor ei nu vor mai cădea asupra poporului lui Dumnezeu, așa cum s-a întâmplat de la 1918 încoace. În special în 1918 Ierarhia a preluat conducerea în asupra poporului lui Dumnezeu. „Căci în ziua când tu [Ierarhia și ceilalți religioși] stăteai în fața lui, în ziua când străinii [zarim] îi luau averea, când străinii intrau pe porțile lui, și trăgeau la sorți Ierusalimul, și tu erai atunci ca unul din ei.” - Obadia 11.

Odată ce osândirea religiei va fi pe deplin executată, oamenii credincioși se vor bucura veșnic, știind că dușmanul a pierit și niciodată nu i se va mai permite să se ridice iar. (Naum 1:9). Chiar acum, cei credincioși trăiesc bucuria nădejdi, auzind cuvintele de mângâiere ale lui Iehova rostite pentru ei: „Trezește-te, trezește-te! Îmbracă-te în podoaba ta, Sioane! Pune-ți hainele de sărbătoare, Ierusalme, cetate sfântă! Căci nu va mai intra în tine nici un om netăiat împrejur sau necurat.” - Isaia 52:1.

După Armaghedon, cu siguranță nici o violență ori atac nu se va mai înfăptui împotriva poporului lui Dumnezeu, deoarece toți cei nelegiuți nu vor mai fi. În chiar clipa de față, fățarnicilor acelora li se permite să lucreze împotriva martorilor credincioși ai lui Dumnezeu, iar acei „șapi” cunoscuți drept clasa „servului rău”, se alătură Ierarhiei, cu toții formând „fiul pierzaniei” (2Tesaloniceni 2:3); dar curând Dumnezeu îi va distruge în întregime pe aceștia. Cunoașterea acestor lucruri aduce multă mângâiere celor care li se permite să fie de partea Domnului.

BINECUVÂNTĂRI

„Ziua lui Iehova” a început în 1914, când Isus Christos a fost întronat; dar, cu referire la cei unși, se socotește mai ales anul 1918, când Domnul Isus a venit la templu. De atunci „ziua Domnului Isus Christos” începe să se suprapună cu ziua lui Iehova. (1Corinteni 1:8; 5:5; Filipeni 1:6,10; 2Corinteni 1:14). În acea „zi” și la sfârșitul Armaghedonului va veni vremea binecuvântărilor perpetue și a veseliei fără de sfârșit. „În vremea aceea, va picura must din munți, și va curge lapte din dealuri, toate pâraiele lui Iuda vor fi pline de apă. Un izvor va ieși de asemenea din casa Domnului, și va uda valea Sitim.” - Ioel 3:18.

„Vinul” simbolizează veselia. „Veselia Domnului” este marele privilegiu dat lui Isus Christos pentru a răzbuna numele Tatălui. Odată cu venirea lui Isus Christos la templu și după 1918 el îi invită pe slujitorii credincioși să intre cu bucurie. (Matei 25:21, 23). De acum înainte, „servul credincios”, unsul Domnului, se află pe „pământul sfânt”, adică organizația lui Dumnezeu, care îi este devotată în întregime. De aceea proorocirea se referă la aceste vremuri, cu următoarele cuvinte: „În vremea aceea va picura vin dulce din munți.” (*Rotherham*) Înălțimile organizației universale și ale organizației capitale ale lui Dumnezeu, sunt asemănați cu munții, deoarece prototipurile lor pământești au fost înălțate pe munți. De aceea din 1922 încoace, Dumnezeu, prin gura proorocului său, vorbește astfel rămășiței credincioase: „Iar voi, munți ai lui Israel, veți da crengi, și vă veți purta roadele pentru poporul meu Israel, căci lucrurile acestea sunt aproape să se întâmple. Iată că vă voi fi binevoitor, mă voi întoarce spre voi, și veți fi lucrați și semănați. Voi pune să locuiască pe voi oameni în număr mare, toată casa lui Israel, pe toți! Cetățile vor fi locuite, și se vor zidi iarăși dărâmurile. Voi înmulți pe voi oamenii și vitele, care vor crește și se vor înmulți; voi face să fiți locuiți ca și mai înainte, și vă voi face mai mult bine ca odinioară; și veți ști că eu sunt Domnul.” -- Ezechiel 36:8-11.

De atunci Iehova a împlinit această proorocie făcută credincioșilor Israeliti spirituali. De atunci „munții vor picura vin dulce”, și așa s-a întâmplat; adică, organizația lui universală și organizația capitală, ca un vas plin până la margini, au picurat asupra celor credincioși multe binecuvântări și veselie. Fără îndoială aceasta se referă la noile bucurii ale Împărăției, care a asigurat servicii pentru martorii lui Iehova, care să muncească pentru răzbunarea numelui său. Astfel este ziua amintită de Isus ucenicilor săi: „Ziua când îl voi bea cu voi nou în împărăția Tatălui meu.” (Matei 26:29). Această nouă și dulce bucurie, ilustrată de vin, picură din împărăția lui Dumnezeu prin Isus Christos asupra credincioșilor unși. Este vinul împărăției. Religioșii, inclusiv clasa „servului rău” nu au parte de acest vin nou al bucuriei. Acestor opozanți ai împărăției lui

Dumnezeu , Iehova le spune: „Treziti-vă, bețivilor, și plângeți! Văitați-vă toți cei ce beți vin, căci vis-a luat mustul de la gură.” - Ioel 1:5.

BINECUVÂNTĂRI CRESCÂNDE

Proorocirea arată, că după ce au fost admiși cei luați la templu, binecuvântările asupra lor au început să crească. Promisiunea lui Iehova, privind starea pământescă a „țării” sale, sau starea celor credincioși, va fi „un ținut în care va curge lapte și miere.” - Exodul 3:8.

Această promisiune, care în cazul Israelului tipic sau natural este valabilă, se aplică cu și mai mare tărie Israelului atipic, Israeliiților spirituali, din 1918 încoace. În deplină concordanță cu proorocirea, Ioel spune: „Va curge lapte din dealuri.” Din 1922, mai ales această parte a proorocirii, este în curs de îndeplinire asupra rămășiței. În ce privește „Leul din seminția lui Iuda”, proorocirea (Geneza 49:9-12), spune: „El își leagă măgarul de viță, și de cel mai bun butuc de viță mânzul măgăriței lui [înainte de a intra în Ierusalim] ; își spală haina în vin și mantaua în sângele strugurilor. Are ochii roșii [strălucitori] de vin și dinții albi de lapte.” „Miresei” lui, biserica, pe care o primește la templu, Isus Christos, Mirele îi spune: „Eu intru în grădina mea, soro, mireaso; ...îmi beau vinul cu laptele meu; mâncați, prieteni, beți, și îmbătați-vă de dragoste.” - Cântarea Cântărilor 5:1.

În urma experiențelor însetate ale poporului lui Dumnezeu, din 1917 și 1918, Domnul zice rămășiței lui: „Voi toți cei însetați, ...veniți și cumpărați vin și lapte, fără bani, și fără plată. ...Eu voi încheia cu voi un legământ veșnic, ca să întăresc îndurările mele față de David.” (Isaia 55:1-3). Luați în sânul legământului veșnic al împărăției, acești credincioși continuă să primească binecuvântări crescânde din mâna Domnului.

În continuare proorocirea (Ioel 3:18), spune: „Toate pâraiele lui Iuda vor fi pline cu apă”; adică, toate canalele pământului (statul lumesc) rămășiței, sau a lui „Iuda” („Laudă lui Iehova”) Acestea se vor găsi la dispoziția celor care vor locui acel „pământ” sau stat lumesc, după ce rămășița lui Dumnezeu sunt scoși din robia „Babilonului”, adică eliberați din asocierea cu religia și organizația Diavolului. „Canalele” pomenite aici ilustrează mijloacele prin care Iehova transmite lucrurile pe care el le are puse deoparte pentru rămășița lui credincioasă pe care el o iubește, adică, Biblia - acum clarificată pentru ei - împreună cu cărți, reviste, fonografe, discuri și alte mijloace folosite de către organizația lui de serviciu. Faptele arată că începând cu 1922 aceste binecuvântări asupra poporului său au crescut continuu. Proorocirea spune despre aceste canale, că ele „vor fi pline cu apă”, adică pline cu adevăr. Pentru poporul credincios al lui Dumnezeu, acum nu este „sete de apă” pentru a auzi Cuvântul lui Dumnezeu. (Amos 8:11). Poporul credincios al lui Dumnezeu, nu este afectat acum de o stare ca cea descrisă la Ioel 1:19, 20) unde se spune despre starea de pustietate a „Creștinătății”. Canalele cu apa adevărului lui Dumnezeu sunt pline și asigură din plin nevoile Iudeilor spirituali, ei putând astfel să satisfacă și nevoile oamenilor de bună credință cărora le duc mesajul adevărului. Slujitoarea Domnului, Societatea, asigură literatură în cantități atât de mari și la prețuri atât de mici, încât ea este la îndemâna tuturor care cu râvnă îl caută pe Domnul și sorb adevărul spre deplina lor mulțumire. Mesajul de adevăr al împărăției nu este păstrat numai pentru cei de la templu, ci adevărul se revarsă spre ceilalți, așa cum spune și proorocirea lui Ioel (3:18): „Și un izvor va ieși din casa Domnului. Această proorocire a prevestit că templul lui Iehova va fi construit la venirea Împăratului, Isus Christos. Izvoarele nu puteau să înceapă să curgă înainte de venirea lui Isus Christos la templu în 1918. În legătură cu aceasta observați ce este scris referitor la templu. (Ezechiel 47:1-12). Aceste mari izvoare ale adevărului nu curg acum doar pentru a-i înviora pe cei din „rămășiță”, ci și pentru a-i susține pe cei din „mulțimea cea mare”. Există promisiunea că binecuvântările vor continua să crească, iar faptele demonstrează acum împlinirea proorocirii. Aceasta este în concordanță cu Apocalipsa: „Și mi-a arătat un râu cu apa vieții, limpede ca cristalul, care ieșea din tronul lui Dumnezeu și al Mielului.” Apoi cei din clasa templului, aflați sub comanda lui Isus Christos, se alătură Lui spre a-i chema pe cei de bună credință să vină și să bea: „Și Duhul și Mireasa zic: „Vino!” Și cine aude, să zică „Vino!” Și celui ce îi este sete, să vină; cine vrea, să ia apa vieții fără plată.” - Apocalipsa 22:1,17.

Mai mult, proorocirea lui Ioel spune referitor la apă: „Și va uda valea [vale de torent] Sitim.” Apele curg în aceeași direcție ca cea descrisă de Ezechiel la 47 : 8-12. Înainte de a intra în Canaan, Israelii și-au așezat tabăra la Sitim, unde mulți dintre ei s-au lăsat ispitiți și atrași de religia idolatră. Numele „Sitim” sau „Acaț” indică biciuirea de la spinii cei lungi ai pomilor de salcâm. Se pare că aceasta este o referire la starea în care se găsea poporul lui Dumnezeu în 1917 și 1918, când mulți au suferit biciuiri și persecuții. Fluviul de adevăr al lui Iehova i-a ajuns din urmă, le-a astâmpărat setea, i-a revigorat și i-a făcut să fie iar activi în slujba lui Domnului. Aceleași ape asigură acum nevoile clasei Ionatan, sau „marea mulțime”, care vor trăi veșnic pe pământ, și pe veci îl vor lăuda și servi pe Iehova și pe Împăratul său - Apocalipsa 7:17.

În lumina proorocirilor pline de autoritate ale Dumnezeului Atotputernic și a împlinirii lor palpabile în viață, mai poate vreo persoană sănătoasă să se sprijine pe religie pentru a salva națiunile și popoarele de la dezastru? A sosit vremea ca fiecare persoană de pe pământ care ține cu demonismul care este religia, să fie distrusă; sau, va trebui să respingă religia și să caute degrabă adăpost sub guvernul lui Iehova, și astfel să găsească drumul spre viață. Alegeți ce doriți. A continua să urmezi și să practici religia înseamnă anihilare.

A servi cu credință pe IEHOVA ȘI PE ÎMPĂRATUL SĂU, ISUS CHRISTOS, înseamnă pace, prosperitate, și viață veșnică.